

KORTÁRS PRÓZA

Kelecsényi László Szivárványgömb

MB

249.788

Kelecsényi László

Szivárványgömb

KORTÁRS PRÓZA

„Álmomban két macska voltam, és játszottam egymással” – Karinthy Frigyes bonmot-ja szerint. A *Szivárványgömb* ilyen játékos regény, kétszer kezdődik és kétszer ér véget. Bármelyik elején el lehet kezdeni. Az első fél-regény elbeszélője egy vidéki színész, a második fél-szövegben megszólal a többi szereplő. Többféle nézőpont keveredik, mindenki hozzáteszi a történethez a saját verzióját, ám végül csak az olvasó kerül a teljes igazság birtokába.

Színházi regénynek meg erotikus kalandregénynek lehet olvasni, de ugyanakkor kudarc-regénynek is. A vágyak és ábrándok úgy foszlanak a semmibe, mint a színes szappanbuborékok, amit gyerekek fújnak a tavaszi szélbe. A negyvenes éveit taposó, a főváros és a vidék között ingázó, jobb sorsra érdemes színész hiába szeret bele a kisváros ártatlanul szexi tündérékéjébe, kapcsolatuknak nincs jövője. A lány pedig hiába ábrándozik egy másik, gazdagabb életről, a sors gúnyt űz belőle, csapdába csalja, és a semmibe sodorja, csak azért, mert az átlagosnál szebbnek született.

A *Szivárványgömb* könnyű olvasmánynak tűnik, ám legmélyén kesernyés társadalmi és erkölcsi tapasztalatok munkálnak. Minden ízében mai történet; megmutatja az értelmiség elkurvulását és a legifjabb nemzedék beszűkült lehetőségeit. Hogy mégis valami reményt hordoz, azt a szerelem mindenhatóságába vetett hite szavatolja.

Kelecsényi László

Kelecsényi László (1947) Balázs Béla-díjas író, filmtörténész.

Szépirodalmi kötetei:

A múlt lépcsői (rövidprózák, 1992), *Túl merész képzelet* (novellák, 1994), *Mozibolondok* (iskolaregény, 1997), *66* (évregegy, 2000), *Egy híján húsz* (szaggatott regény, 2002, e-könyvként 2011), *Ólomévek* (e-könyv, 2010). Megjelenés alatt: *Emléked leszek* (a regénytrilógia első része).

2500 Ft

ISBN 978 963 9985 60 5

9 789639 985605

Kelecsényi László

Szivárványgömb

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

KORTÁRS PRÓZA

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Sorozatterv: M Tóth Éva, Farkas Ágnes

Kelecsényi László

Szivárványgömb

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

KORTÁRS KIADÓ

© Kelecsényi László, 2014
© Kortárs Könyvkiadó, 2014

A borítófotó készítőjét nem sikerült azonosítani.
A kiadó várja a fotó jogtulajdonosának jelentkezését

Kortárs Könyvkiadó, Budapest, 2014

A kiadásért felel a Kortárs Könyvkiadó igazgatója
Szöveggondozás és szerkesztés: Székely Sz. Magdolna

Nyomdai előkészítés: Erőss Zsolt

Nyomta a Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

ISBN 978-963-9985-60-5

ISSN 1789-4123

www.kortarskiado.hu

Egy történet hőseinek
mindig be van kötve a szemük.

Eric Rohmer

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

1

Nem figyelsz rám.

Álltunk a borospincéből kétfelé fölvezető lépcső alján, és bámultuk a tágas főteret. Én legalábbis bámultam. Néztem, de nem láttam. Nem láttam semmit. Lucifer csak beszélt, csak beszélt, és beszélt. Szokás szerint be nem állt a szája. Mindegy is, miről. Nem az iménti Zöld Veltelini oldotta meg a nyelvét. A nagy dumához nem kellett neki alkohol. Különben sem ittunk két pohárnál többet. Egy kört ő, egyet én fizettem. Probára kellett mennünk, de általában erre felé kerültünk, hogy lenyomjunk egypár kortyot, mert a darab rémes. De játszanunk kell. Ezért kapjuk a pimasz kis gázsinkat.

Luc megállt, de szerencsére senkinek sem voltunk az útjában. A helybéliek később jönnek. Majd az első mise után.

Vasárnap délelőtti próba! Megörült ez a rendező, de hát szabad kezét kapott. Mivel vendég nálunk, azt csinál, amit akar. Direktorunk kényezteti, hogy máskor is jöjjön. Merthogy Jászai-díjas, meg az egyik rendezése nyert valami fesztiválon a Pireneusokban. Hogy pontosan hol, azt ő se árulta el.

Akkor jöttek – ők ketten. Álltunk a borospince lépcsőjén, és néztem, amint bevonulnak a templomba. Merthogy vonultak, és nem akadt volna rendezői utasítás, amely jobban megtervezhette volna ezt az utat. A Szentháromság-szobor felől érkeztek, elegánsan, mint ha valami délelőtti premierre mennének. A mi színhá-

zunkba csak a polgármester leányai öltöztek ki ennyire, de ők sznobok voltak; a mamájuk mindenáron be akarta nyomni őket csoportos szereplőnek, ezért aztán némi előnyt élveztünk a támogatások osztogatásánál. Apuka átvitte a képviselőtestületen a nekünk kedvező döntéseket.

Nem figyelsz rám.

Másodszor hangzott el a mondat. Luc végre észrevette, hogy valóban nem figyelek szokásos, próba előtti monológjára. A lányokat néztem, kitartóan. Kik ezek? Még sosem láttuk őket, a színház környékén semmi esetre sem. Ismertük az összes sertepertélőt, akik mind akartak valamit, de teljesen alkalmatlanok, bármire is.

Hová tűnt két szemed szép világa?

Nem jó.

Pontatlanul idézett, ezért legközelebb ő fizet egy rundot. Aki megfelelő szövegtudás nélkül idéz, vagy nem tudja folytatni a sorokat, az fizet a másiknak – ebben állapodtunk meg, és mindig betartottuk.

Várjál, nyugtattam, és faképnél hagyva, besiettem a lányok után a templomba.

Rögtön megcsapott az a hasonlíthatatlan szag, ami ezeken a helyeken terjeng, különösen itt, ahol sok évszázad tekint le a hívőre, aki különben nem vagyok. Tömjén, némi pállottság, szellőzetlen felsőruhadarabok odora elegyedik – összetéveszthetetlen illat, a szentmise kigőzölgése.

Őket nem láttam sehol, hiába forgattam a fejem.

Hová az ördögbe tűntél? – faggatott később Luc.

Semmi, semmi. Csak két arc, vagy inkább csak egy.

Gyorsan szedtük a lábunkat a téátrum felé, végig a Színház utcán, mert hát hogyan is hívhatnának egy utcát, amely egy kisvárosban a Thália palotája felé vezet?

Hallgattam, beszélt helyettem is Lucifer, aki szombat esti kalandját részletezte, hogyan mentek ki előadás

után a frissiben összeszedett nőneművel a tóra, hogy északa úszkáljanak a néhol csak térdig érő vízben, amely minden egyéb alkalmas, csak éppen úszásra nem. Nyilván az a bizonyos egyéb lehetett fontos számukra.

Nem késtünk el. Mindvégig annak a két lánynak a bevonulása pörgött a szemem előtt. Testvérek lehettek, annyira hasonlítottak egymásra, mint egy ikerpár. Miként minden férfi, úgy én is első pillantásra felmérem a nőket. A legtöbbjében akad valami vonzó: vagy az arcuk, vagy az alakjuk, a mozgásuk, vagy bármilyen apró részlet kiválthat komolyabb figyelmet, érdeklődést. Belőlük nem maradt más benyomásom, csak az arcuk, különösen egyikük tiszta arca, tündöklő mosolya.

Szórakozottan mentem a próbaterembe. Ki se kapcsoltam a mobilom, amely persze később megszólalt. Lehalkítottam, de nem vettem föl. Ildi hívott Pestről, aztán nyomta az SMS-t, hogy valamiért szemrehányást tegyen. Miért? Semmiért. Csak úgy.

Ment a próba, de legbelül máshol jártam. Benyomtam a mondataimat, amikor kellett, és alig vártam a szünetet. A déli harangszóig tartott az első rész. Szerencsére a másodikban nincs szövegem. Meglógtam, pedig ilyenkor is ott kellett volna lennem. Rendezőnk a társulati összetartás fontosságáról papolt, hogy Grotowski így, Ruszt Jóska meg úgy. Most azonban fütyültem erre. Lehet, hogy igaza volt, sőt, biztosan igaza volt, de éppen ez most nem érdekelt.

Visszasétáltam a templomhoz. Anyám örülne, ha látná, hogy az ő negyvenöt éves fiacskája templomba megy. Ha nem is misére, de mégis templomba.

Üresen fogadott az épület. Csak a mise szaga maradt benne, úgy látszik, kiszellőztethetetlenül. Egy anyóka ült egy tonettszéken. Télikabátban – májusban. Óvatosan eloldalaztam a hátsó sorok felé. Az oldalbejáraton érkeztem, és olyankor rá kell lépni a kriptafedelekre,

ám nem vitt rá a lélek. Úgy éreztem, mintha embereken járnék, még ha két-háromszáz éve halott embereken, hercegeken, apácákon, főpapokon is.

Meghúzódtam az utolsó padsorban, és a két ifjú lány reggeli jelenése pergett le újra meg újra előttem.

2

Erős fejfájásra ébredtem. A tegnap esti előadás nem ment valami fényesen. Nem miattam. Kivételesen nagyon figyeltem, a szövegem rendben, nem vétettem el a belépést sem, pedig nem tudok énekelni. Lélekben máshol jártam. Észre se vették. Senki se szólt, hogy mi bajom, miért járok a szerepem mellett. Luc bezeg szólt volna, de ő nincs benne ebben a túlcukrozott limonádében. De játszani kellett, ezt veszi és eszi a közönség.

Ez nem a Katona vagy a Radnóti, mi nem vagyunk művészsínház.

Ezt hajtogatta az igazgatónk, akit kedveltünk valamilyest.

Ez a magyar vidék. Meg kell tölteni a házat, bármilyen áron.

Szerettük Juvancz Gábort, értett a színházhoz. Vidéki színpadokon domborított közepes darabokban staffázs-szerepeket, aztán még a pályázati rendszer előtt kinevezték ide direktornak, és úgy maradt.

Az önkormányzat színházi referense agyondicsérte a darabot és minket is, miután a premier-banketten jócskán nyakalt a frankosból, úgyhogy hetente háromszor játsszuk, június végéig. Aztán úgysis kifut. Tájolni nem megyünk vele, nincs, aki finanszírozná; a megye már nem költ ilyesmire, mióta megnyirbálták a költségvetésüket.

Főztem egy baromi erős kávé. A Színészház ilyenkor még teljesen halott. Mióta a leánykollégium kiköltözött a párhuzamos szárnyból, nincsen élet tíz óra előtt. Hogy mi zajlott addig, arról sokat beszélhetnék, bár én csak három hónapig élveztem a szakközépes varrólányok szomszédságát. A szobák és az ágyak jóval többet tudnának mesélni.

Előttem az egész délelőtt, ma nincs próba. Vendégrendezőnk máshol domborít.

Szerepet kéne tanulnom, mert sehol sem vagyok az új szöveggel. Nem mintha a többiek tudnának valamit. Pedig már túl vagyunk az olvasópróbákon. Nem nehéz, de teli van rögtönzésnek ható mondatokkal. Három hét múlva előrehozott bemutató. Tudnám, hogy minek? Június elején. Mire belejövünk, itt a nyári szünet. De hát a vendégünk most ér rá. Nyáron már máshol jár. Mi is, és felejtünk, csak felejtünk.

Csak ezt a két lányt nem tudom felejtetni. Mióta látam őket, velem vannak.

Honnan jöttek? Hol élnek, hol laknak? Hová tűntek a templomban? Miért nem láttam őket eddig? Nem járnak színházba?

Eh, mi a csudát törődöm velük! Gyerünk ki a házból, míg el nem kezdődik a szokásos rajcsúr. Tizenegy körül mindenkinek egyszerre támad zuhanyozhatnékja és kávéfőzhetnékje. Minden fülke foglalt lesz, és minden rezsón rotyog a főző. Magamra kaptam valamit, trikó, farmer, és kiszaladtam az utcára.

Hamar elértem a Várkörutat. Ma megint kisvárosi áhítat uralkodik, mintha újra vasárnap volna. Pedig hétfő volt, pünkösd második napja. Még mindenki a szebbik arcát mutatja. Méltóságteljes eleganciával andalognak a házaspárok, előttük a gyermekeik, túlfegyelmezetten. Az egymás mellett sorakozó üzletek zárva, senki sem forgatja a fejét a kirakatok felé, ame-

lyek pedig épp olyan csábítóan kínálgatják portékáikat, mint más napokon. Mindenki ünneplőben, és mindenki a templomok felé tart.

Egyik régebbi vasárnapon Luciferrel megszámloltuk, Istennek melyik háza vonzza a legtöbb hívőt a belváros három katolikus temploma közül. Bementünk mindegyikbe, és szemrevételeztük a népsűrűséget. Nálam a Kecske-templom győzött, Luc szerint a Szent Györgyben voltak többen. Nem vesztünk össze, holtversenyt hirdettünk, és közös győzelmünk örömére lementünk egy pohárkára a Gyógygödörbe. Ott mérlik a legjobb borokat.

Most a másik pince felé kerültem, de az még zárva tartott a délelőtti órán. Ahogy ott tébláboltam az évek óta felújításra váró, palánkkal elkerített épülettel szemben, megláttam az egyik lányt. Egy kiskutyát vezetett, először a négylábúra figyeltem föl.

A kutya, nem tudom, milyen fajta, néha előreszaladt, aztán visszaigazodott a gazdájához. A pórása megengette ezt a kis játékot. Meg kellett volna előznöm a lányt, de nem tettem. Közben elbizonytalanodtam, egyáltalán őt látom-e? És melyiküket a kettő közül? Ez a lány egyáltalán nem elegáns, főképp mikor a kutyája magával ragadja. És az alakja? Az bizony meglehetősen telt, már-már duci. Nem, semmiképp sem lehet egyikük sem.

El is tűntek, a lány is, az eb is, az egyik átjáróban. Én meg ott találtam magam a színház előtt, ahová pedig egyáltalán nem akartam eljutni. Bosszantott, hogy köddé vált, mielőtt megbizonyosodhattam volna, egyáltalán, kit követtem hosszú percekén át. Gyorsan eliszkoztam a színház elől, nehogy bárki elkapjon, magával ragadjon inni, vagy egyszerűen csak telebeszélje a fejemet a gondjaival.

Meg kell tudnom, ki az a tegnapi tündér! Ha sokáig kószálok, csak beléjük botlom. Ha a belvárosban laknak, feltétlenül. De ha nem? Több mint ötvenezen élnek itt. Mi van, ha turisták? Ha alkalmi templomcsodálóként mentek be a mészköcsipkés boltívek alá.

De hát minek foglako­zom ezzel? Haza kéne ugranom Pestre, de gyűlölöm már a vonatozást. A barátom kocsi­ját se kérhetem folyton kölcsön.

Leülök a törzskávéházam teraszára. Erika van szolgáltatban, és amint meglátott, mindjárt ment, hogy hozza a feketémet. Most ugyan sörre vágytam volna a harmincfokos melegben, de nagyon hamar hozta, és letette elém, aztán megállt mellettem. Láttam rajta, szívesen társalogna, miként máskor szokott. Most azonban nem volt kedvem ehhez. Észrevette, nem szólt semmit, de felkínálkozó lassúsággal távozott, hogy ha utánaszólok, gyorsan visszafordulhasson. Nem tudhatta, hogy éppen most körön kívülre került.

Kavargattam a fekete levest, és bámé­szkodtam a téren.

Erika mégsem hagyta annyiban.

Rossz a kávé?

Nyilvánosság előtt kerülte a tegezést.

Dehogysis. Meg se kóstoltam még.

Újra ott ácsorgott mellettem.

Nem tudom kezelni az efféle helyzeteket. Frissen keményített fehér blúzára esett a pillantásom, melynek felső gombjait kihívóan nyitva hagyta.

Nem szólt semmit, csak egy pillanatra megérintette a fejem búbját, mintha simogatna, aztán ellibbent az asztalomtól. Én meg lehúztam a fekete levest, a mai másodikat, egy hajtásra, mintha kemény szesz lenne. Aztán belebújtam a véletlenül magammal hozott szerepkönyvbe. *Országalma*. Vásári játék. Ezzel kellene foglalkoznom, nem egy pincérnővel vagy fantomokkal.

Pestre menni, minek is? Pénzt keresni, csakis. Kaptam egy diszpót a szinkronba. Nem a Pannóniába szólt a behívó, valamilyen harmadik kerületi cím állt a borítékon. Ott még nem jártam, igaz, hogy már a Pannóniában sem, csak tudtam az idősebb kollégáktól, hol áll a Sztálin-barokk épület, merre volt a büfé, hogyan utaltak régen, pár nap alatt, és hogyan utálnak máma, sok-sok hét elmúltával. Mindegy, pénz lesz belőle valamikor. Hogy mennyi, arról nem szólt az írás, az majd kiderül a tethelyen. Jó kis sorozat volt a *Tetthely*, németek forgatták, a nyugatnémetek, persze hogy nem a keletiek. A rendőrfelügyelő mindig visszament tanácsért, jó szóért, egy vacsoráért az elvált feleségéhez. Fülöp Zsiga a magyar hangja, már ezért is szerettem a figurát. Állítólag ő is benne van ebben a szinkronban, övé a főszerep, Alain Delon magyarítása. Csak hát föl kell menni a fránya Pestre. Kocsi vagy vonat? Ha kocsi, akkor megint kölcsön kell kérni, tankolni a szomjas járgányt. Akkor inkább vonat. Oda-vissza jegy, és biztos marad valami a gázsiból. Azt meg odaadhatom Ildinek. Mit keresek ezen én? Ja, a hírnév, persze, igen. Hallják a hangomat, méregetnek a közértben, ha felvágottat kérek. A múltkor ráismertek a hangomra, melyet Brad Pittnek kölcsönöztem. Oda voltam a megtiszteltetéstől.

Tehát vonatoztam. Vitt a vonat, de nem utána...

Ki után is? Ki elől is?

Ildi mindenesetre örülni látszott. Danika nem volt otthon, erdei iskolába vitték az osztályával. Örültünk egymásnak, de nem olyan nagyon.

Másnap kimentem Óbudára. Alig találtam meg a helyet. Egy földszintes vityillóban működött a stúdió. Mélynövésű asszisztenslányka fogadott. Azt hittem legalábbis, hogy az. De csak a recepcióval foglalkozott.

Miután megmondtam a nevemet, a kezembe nyomott egy háromlapos fénymásolt szöveget.

Bámultam, mi az? Meg is kérdeztem.

A szerep, álmélkodott a talaj közeli csaj. Maga profi, tette még hozzá. Azt mondták.

Volnék, igen, gondoltam, de nem mondtam.

Partnerek, ilyesmi, rendező?

Ezt kérdeztem is.

Patrik mindjárt jön, nyugtatott meg, és kávéval kínált. Az jólesett.

A Törpilla közben telefonálgatott.

Patrik mintegy negyedóra múlva lihegett be. Addig egyedül olvasgattam a szövegemet.

Beviharzott, ledobta a táskáját, megnyomta az ásványvíz automatát, majd észrevett.

Maga a...

Látható zavarán könnyítve elárultam a nevemet.

Ja, igen. Mindjárt felvesszük.

Hol vannak a többiek?

Megoldjuk így.

Mi a szerep?

Nem kapott szöveget?

Mutattam, hogy kaptam.

Akkor menjünk be.

Kinyitott egy párnázott sötét ajtót, és odabenn eltűnt egy kisebb fülkében.

Szellőzetlen, dohos levegő fogadott. Pár fotel, és az otthoninál alig nagyobb képernyő.

Vegye föl a fülhallgatót, utasított Patrik. Mindjárt odaugrom a lemezen.

Révülten engedelmeskedtem.

Egyszer megnézi?

Meg. Ennyit tudtam kinyögni.

Elindult a film. Delon feltűnt a képernyőn. *Ne ébressz fel az alvó zsarut!*

Végignézttem úgy három percet. Csak ketten szerepeltünk a jelenetben.

Hol a partnerem?

Nem probléma. Külön vesszük. Mehetünk.

Nekifutottam. Nagyon kellett figyeljek, hogy partner nélkül jókor kezdjek beszélni.

Két és fél percig tartott, de egy órának tűnt.

Ennyi, közölte Patrik az üvegfalón túlról.

Nem vesszük még egyszer?

Minek? Jó volt.

Visszahallgathatnám?

Nem szükséges. A számlát Briginek tessék leadni.

Leforrázva másztam ki a félhomályból.

Áfás?

A törpét már gonosznak láttam.

Eeegen, az.

Két héten belül utalunk. Huszonöt, plusz áfa.

Lerogytam, és írtam, miközben Brigike az iratgyűjtő fémkapcsát pattogtatta. Láthatóan nagyon lefoglalta magát ezzel.

4

Áron, ez így nem mehet tovább!

Ezzel fogadott az én kedvesem, miközben az előszobában friss lecsó illata terjengett. Azt hittem, hogy Danikával van valami baj. Nemegyszer zúdította rám a fiúval kapcsolatos gondjait, főképp azt, hogy az apja rendszertelenül küldi a tartásdíjat, aszerint, hogy éppen van-e munkája, vagy nincsen. De nem. Most nem erről volt szó, hanem rólunk, pontosabban rólam.

Megrökönyödtem, hogy éppen mi baja van velem? Hiszen ezt a pesti haknit is miatta vállaltam. Hogy láthassam, hogy nyomhassak egy kis pénzt a háztartásba.

Jó, nemigen közös ez a háztartás, de hát mit tegyek, ha csak egy határszéli színház szerződött, miután kirúgtak a Nagykörútról. Hogy nem tudok elég jól énekelni, ami mellesleg igaz, már a főiskolán is elég bajom akadt ebből a fogyatékoságomból.

Tényleg nem mehet így tovább, de hogyan mehetne másképpen?

Erre magamnak sem tudtam válaszolni, nemhogy Ildikónak. Kanalaztam a finom ebédet, amit szemrehányásai közepette feltálalt. Odalenn három-négy naponta ettem meleget, attól függően, hogyan értem rá, és mit engedett meg a pénztárcám. Most ez a pesti lecsó remek lenne, ha nem kellene azt hallgatnom, hogy mi baja, főként a világgal, színházi állásával, az operai jelmezzraktár főnökével, a kollégáival, a közlekedéssel, az emberekkel, egyáltalán mindennel és mindenkivel. Főként velem.

Miért nem hagyod ott az Operát?

Mondtam már ilyen hasonló kirohanásaikor. Ismerek egy gyermekszínházi vezetőt, lenne ott helye, még énekelhetne is.

Megkaptam erre a szokásos dühös válaszokat.

Az Opera szentély, azt a házat nem lehet elhagyni, semmiért sem, nemhogy egy vacak kis gyerekszínház kedvéért.

De hát arról senki sem tehet, hogy elvesztetted a hangodat.

Ezt nem kellett volna. Pedig hozzá se tettem, hogy bizony a kedves énektanárod tehet róla, aki mezzóban erőltette a szopránodat.

Erre borult ki igazán.

Mostan színes tintákról álmodom – mormoltam magamban a varázsigét, és már nem voltam ott, nem voltam otthon, nem voltam magam, csak magamban.

Ildi látta, hogy mi a helyzet. Egy színházi ember tudja, hol a határ, meddig lehet elmenni, mikor robban valami,

ami békés időkben döglött akna, nem okoz bajt, csak ha kiássák és megpiszkálják, mint az idéetlen kiskamaszok, és aztán az intenzíven végzik letépett karral vagy lábbal, ha nem a temetőben. Abbahagyta, legyintett. Sziesztázunk, mondta, és azonnal végigdőlt a heverőn.

És tényleg szieszta lett belőle. Se több, se más. Nyugtalan délutáni alvás.

Fél négykor ébredtem, gyűrötten, arra gondolva, hogy még elérem a kora esti intercityt.

5

Szerepet tanulni újabban csak szabadban tudok. Színházi kicsi odúm egyáltalán nem alkalmas ilyesmire. Aludni vagy csak heverni, lazítani és álmodozni igen, de járni-kelni, felugrálni, nekifutni egy-egy újabb mondatnak, semmi esetre sem. Szerencsére itt a Sziszi-kert, ahol jól el lehet bújni a kíváncsi tekintetek elől. Mert azért fel-felismernek az utcán, különösen, ha Luciferrel alkotott duónk megjelenik a korzónak számító körúton. De olykor szólóban is akadtak ilyesféle sikereim.

Ez a fizetés-kiegészítésünk, mondogatta olyankor Luc, és élvezte, hogy megnézik, hogy figyelmesebben szolgálják ki a kávéházban, a presszóban és a Gyógyban, ahol törzsvendégnek számítunk. Nekünk mindig félretettek a babos pogácsából.

Bármelyik jobb nőt megkaphatnám tizenhattól hatvanig, emlegette fennhangon a negyvenes évei elején járó, kétszeresen elvált, kétgyermekes, Jászai-díjas művész. Mióta a nagysikerű *Tragédia* előadás lekerült a műsorról – ugyan ki nézné meg százas szériában ezt a nemzeti klasszikust egy ötvenezeres városban? – azóta nem találja a helyét, és nappali színész lett belőle. Játszott mindenhol, a Házban, a színészbüfében, a

kocsmában, a korzón, ahol emberek csak megfordulnak. Nekem Rafael arkangyal, a második demagóg, Catullus, Rudolf császár, Saint-Just, Michelangelo és az eszkimó jutott a darabban. Szinte folyton színpadon tanyáztam, vagy épp átöltöztem. Ádámot egy pesti sztár játszotta; izgultunk mindig, hogy leér-e kezdésre? Pedig tudtam én is a szerepét.

Nem úgy, mint életem első fellépésén. Egy kis kuktát kellett alakítanom. Varrtak jelmezt is, egy hófehér köténykét, és egy ki tudja, honnét előkerített illendően tornyosuló papírsüveg díszítette a fejemet. Az egész osztályunk fellépett a lakótelep általános iskolájának karácsonyi ünnepségén; akkor már így nevezték, és nem fenyőünnepnek. Mindegyikünk valamilyen mesterséget képviselt. Harmincegynéhány szakma, harmincegynéhány kislány és kislány az első osztályból. Szöveget is kaptunk, amit nem tudtam rendesen megtanulni. Csak szorongtam, izgultam, gyötörtem magam, mi lesz, ha belesülök?

Ott álltunk a szűk tornateremben, rendezett sorokban, csupa kis ács, asztalos, kőműves, cukrász, pék, cipész, isten tudja, miféle iparos, még egy úrhajós is, nekem meg a hátamon csorgott az izzadság, nem a túlóltözöttségtől, a fűtetlen hodályban reám aggatott atlétatrikó és pulóver miatt, hanem szövegtudatlanságomért. Megúsztam valahogy, eldadogtam a négysorosomat. Nem lett botrány. A mai napig abban a hitben élek, hogy azért lettem színész, mert ezt a szorongást le akartam győzni. Sikerült. Mármint a szorongás legyőzése. Attól soha nem félek, hogy nem jut eszembe a szövegem. Manyika, a sűgőnk csak legyint, ha rőlam esik szó. Áron űgyis tudja, és lapoz tovább.

Tudja, mert tanulja.

Ilyenkor el kell bújni a világ elől. Mesélik az idősebb kollégák, hogy akadt, aki lemásolta a szerepét, és addig-

addig írogatta, amíg egészen meg nem tanulta. Mások a magnóra esküsznek, felveszik a szöveget, és bedugják a kis hordozhatóba vagy az autórádióba, és pörög a szalag, csak pörög. Megtanulom az egész darabot, csak ezt nem árulom el senkinek, mert kihasználnának. Néha úgylis kiderül a trükköm. Amikor a sztárolt pesti vendég elakadt az *Ármány és szerelem* nagyjelenetében, és Manyika elég messze állt a takarásban, nekem kellett kisegítenem, nekem, a mellékszereplőnek. A nézőtér-ről nem vehették észre, csak az ügyeletes rendező írta bele az eseménynaplóba. Juvancz Gábor másnap szelíden megpaskolta az arcomat, de nem szólt semmit.

Ott magasodik a hatalmas mamutfenyő, egyedül, körülkerítve, mint egy agg király. Nekem folyton az öreg Lear jut eszembe, ha a közelében vagyok. Márpedig vagyok, elég sokszor vagyok itt. Ez a bűvőhelyem, menedékem. Most is ide telepedtem a szöveggönyvvvel a kezemben.

Egy fiatal nő áll meg előttem.

Autogram lesz, gondolom.

Meg se nézem, mert eltakarja előlem a fényt.

Ne haragudjon, hogy zavarom.

Már megzavart, gondolom magamban, megszakítva a darabot.

Meghajtaná a kisfiamat? Kérem szépen.

Persze ott áll az fura talaj menti körhinta. Aki ráül, csak úgy tudja beindítani, ha a lábával súrolja a földet.

Áronka, a bácsi segít neked, lelkesedik az asszonyka.

Hát ennek a hívásnak nem lehet ellenállni. Áronka már kapaszkodik fölfelé, a mama próbál segíteni. Most látom csak, miért engem kért meg a feladatra. Az egyik lábán magasabb talpú gyógycipő.

Begyömöszölöm magam a szűk kis ülésre. Keringeni, pörögni kezdünk. Hajtom a szerkezetet, amennyire csak bírom. A hároméves forma kisfiú egyre jobban élvezi.

Már leállnék, hogy elég, nekem legalábbis elég, de sikongva kér, hogy ne hagyjam abba.

Jól meghajtom a körforgót, és felhúszom a lábaimat, amennyire csak engedi a szűk hely. Szédültem forgunk, mintha ez az ördögös szerkezet magától gyorsulna tovább, egyre sebesebben. Villognak előttem a képek, a sánta kismama, a kert vadgesztenyéi, a sötét mamutfenyő. Egyszer csak őket látom. Vagy mégsem?

A templombéli lányok mennek el a kerítésen túl.

Vagy mégsem ők?

Nem tudok olyan gyorsan fékezni, mint kellene, azok meg csak mennek, mennek tovább. Miért is állnának meg?

Erre lagnának? Soha nem láttam őket itt, pedig gyakran megfordulok a Szisziben.

Végre lelassul ez az ördögkerék. Kiugrom, és utánuk vetem magam.

A kismama hálálkodik, Áronka, köszönd meg szépen a bácsinak, de nem érdekel, szinte futok már, a lányok azonban eltűntek. Hiába meresztem a szemem a kertvárosba vezető, hosszan belátható útra, nincsenek sehol. Egy kislány kerekezik szembe, majdnem elüt a biciklijével. Nem tud rendesen fékezni, elesik, úgy kell összeszedni a betonról. Nem történt baja, szerencséire. Bajom nekem van, ott felejtettem a szerepkönyvet a mamutfenyőnél, a padon.

6

Kicsoda vagy tehát?

Az erő része, mely örökké rosszra tör, s örökké jót művel.

Újra játszunk az idézősdit, olykor napjában többször nekilódulunk. Kell valami feszültségoldó, a kártya hide-

gen hagy, ez van helyette. Aki elakad, vagy nem megfelelően válaszol, a pénztárcája bánja. Itt nem lehet felírásra inni, mint a színészbüfében.

Délutáni próba zajlott a színházban, de abban a képben nem volt jelenésünk. Leruccantunk, kivételesen nem a Gyógyba, hanem a Cézárhoz. Ínyenceknek való hidegtálat készítettek, és farkasétvágyunk támadt, nekem legalábbis, mert reggel óta semmit sem ettem. És jött utána a kékfrankos, félliteres, zöldmázas kancsóban.

Amint beléptünk a kétszintes épületbe, melynek udvarán egykoron még kivégzések is megestek, egy boldogabb korban, mikor még nem golyószóróval, időzített bombával, napalmmal irtották az emberiséget, hanem pallossal és egyenként, külön, Luciferem azonnal rákezdte.

Tedd, hogy kövér nép foglaljon körül, és síkfejű, kik éjjel alszanak...

Folytatnom illett, mert igencsak cincogott, azaz alig cincogott a krajcár a zsebemben, nem akartam volna állni a cechet.

E Cassius ott sovány, éhes színű, sokat tűnődik, s ily ember veszélyes...

Rendeltünk, ettünk, ittunk.

Este előadás, nem nagyon rúghatnánk be úgysem.

Mi bajod? Pesti zűrök?

Ez már nem idézet, hanem Luc kérdése.

Csak legyintettem.

Látom, hogy valami nem stimmel. Megint Ildi?

Most is csak intettem válasz helyett. A fiatal pincérfiú leste minden rezdülésünket, azt hitte, hozhatja a második kancsót. Hozta is. El is fogadtuk. Lemegy az, mesze még a fél hetes beharangozás. Az esti misére akkor kongattak, abból tudtuk, hogy szedhetjük a lábunkat, ha előadás van aznap.

De nő azért van a dologban?

Luciferem nem tágított.
Lehet, mondtam, és elhallgattam.
Akkor mi a gond? Férjes asszony?
Biztosan nem az.
Csúnyácska, rajongó diáklány?
Ráztam a fejem.
Idősödő vénkisasszony magyartanárnő?
Elröhögtem magam.
Pasi?
Na, ne!
Ezt már nem tűrhettem, még ha viccnek szánta is.
De valaki?
Bólintottam, kortyoltunk megint a vörösből.
Fiatal?
Aha.
Szőke, barna?
Is-is.
Hogyhogy?
Ketten vannak.
Hoppá! Ez igen, fejlődsz, kisöreg.
Megszorította az alsó karomat, mint Brutus és Cassius
köszönték egymást március idusának reggelén.
De mi a gond? Kiskorúak?
Nem tudom, még az is lehet.
Luc halkan fütytyentett egyet, és felemelte a poharát.
A szőkére meg a barnára.
Ittunk rájuk.
Nevük?
Honnét tudjam?
Hóha, te még nem is ismered őket.
Rábólintottam, hogy nem.
Csak nehogy beléjük szeress. Már úgy értem, hogy
ne egyszerre mindkettőbe. Csak egymás után. Bár, ha
meggondolom, egyszerre két lány... Nem rossz.
Csúnyán nézhettem rá, mert visszakozni kezdett.

Le ne harapd a fejem. Na és hogyan képzeled a folytatást, vagyis ha jól értettem, a kezdést?

Fogalmam sincs.

Ne viccelj, nem ismerek rád.

Tanácsstalan gesztust tehettem, mert rám szólt.

Cselekmény kell, kérlek alássan, cselekmény.

Hallgattam.

Semmi?

Hogyhogy semmi?

Nem folytattad. Akkor te fizetsz.

Ne már! Mit kellett volna folytatnom?

Cselekmény kell, kérlek alássan, cselekmény...

Melyik darabból van?

Hát... nem darab. Próza, magyar író, innen nem messze verték agyon. Többet nem segítek.

Nem ér. A fogadásunk csak drámákra érvényes.

Jó-jó. Visszavonom. A vendégem voltál ma. Rád fért.

Intett a pincérfiúnak.

Szerb Antalnak akkor is igaza van. Cselekmény kell, cselekmény.

Helyeslően bólogattam.

Lucifer diadalmasan, jóllakottan, igaza magabiztos tudatában távozott. Ő már az első jelenetben színpadra lép hét óra hétkor.

7

Vártam, de nem tudtam, mire. Később megtudtam persze, de majdnem nagy baj lett belőle.

Lassan megtelt a pince, jöttek az esti ivók, akik aztán zárásig maradnak, megtöltve a székeket, padokat, elnyúlva vagy az asztalra könyökölve döntik magukba a vöröset és a fehéret, vagy az egyiket, vagy a másikat, soha sem keverve össze a kettőt, ez elemi szabály, e

nélkül is jól be lehet rúgni; nem annyira, hogy magatehetetlenül kísérik haza a cimborák, csak úgy, hogy másként lássa a világot, arra a pár órára világosabban élje az életet, igen, világosabban, mert a tiszta és jó bor felszabadító hatású, csak tudni kell megálljt parancsolni, hogy eddig, és ne tovább. De ha az életben is tudtuk volna, hogy meddig, és ne tovább, talán nem kellene ilyen pincékben üldögelni, emelgetni a poharakat, beszívni azt a dohányfüstből, pultra loccsant italokból, testpárákból összekeveredett kielemezhetetlen szagot, amely minden efféle helyen terjeng. Ha belép az ember, beleszippant a levegőbe, és nem érzi ezt az illatot, jobb, ha kifordul onnét, mert nem igazi italmérésbe, hanem valamilyen gagyi helyre tévedt.

A vörös elfogyott, újabb adagot nem akartam kérni, különben is már fizettünk, és Luc elsietett az első felvonás első jelenetére.

Néztem a szemben lévő asztalnál darvadozó férfit. Talán annyi lehetett, mint én. Fehér nagyfröccsöket húzott le gyors egymásutánban, számolatlanul. Amint megkapta, megfogta a háromdecis poharat, szájához emelte, és addig le nem tette, míg egy csepp csillogott benne. Mint ha az élete múlt volna ezen. Lehet, hogy az is múlt rajta. Amikor végzett, visszasüppedt önmagába, s csak bámult maga elé a pohárkarikáktól nedves asztalra. Úgy ült ott, mint egy nagy legyintés. Legyintés mindenre, ami addig történt vele, és tán arra is, ami ezután történhet még.

Hirtelen felugrottam. Nem harangoztak, vagy nem hallottam meg a fél hetes, figyelmeztető harangszót. Szedtem a lábaimat a színház felé.

A Fő téren, a templomból varázslatos énekszó halatszott ki a nyitott kapun. Csak hogy tudjam, hány óra, bekukkantottam. Meglepetésemre nem mise zajlott, az énekszó ez egyszer nem a szertartáshoz tartozott. Üresen tátongtak a padok, még a nyaranta is télikabátban

ücsörgő törzshívót sem láttam sehol. A hang az orgonakarzatról jött.

Megálltam, pedig tudtam, hogy mennem kéne.

Áradt a szívszorító dallam, mintha nem templomban szólna, a szokásos sírós, bűnbánó hangon, hanem lemezről vagy egy rádióállomás kívánságműsorából. Először nem értettem a szöveget. Az orgonakíséret kissé elnyomta a leányhangot, amely a dallamívet formázta. Aztán újra jött a refrén, és tisztán hallottam a szavakat. Magyarul szólt.

Megtalálalak, igen, megtalálalak...

Szíven ütött a hang meg a szöveg is. Ez minden más lehetett, csak nem egyházi ének, ez nem a zord katolikus szenvedés-mitológia.

A leányhang folytatta.

Kerestelek, és megtalálalak, uram.

Lerogytam egy padba, és amit nem szoktam, összekulcsoltam a kezeimet.

Körbevett a dallam, mint egy szerelmes dal. Aki énekl, szerelmes az istenébe. Várja, hiszi, hogy jön, s nem hiába.

Ki énekel, és ki nyomja a pedált?

Zengett az alaphasszus, de csak halkan.

Aztán csend lett. Lenyűgözve ültem. Mély, nem halotti, inkább mélytengeri hallgatásban, amikor az ember belenéz a sorsába, meglátja magát egy homályos tükrökben, és elfogadja, ami történhet. Mintha álmodtam volna. Mintha egy nekem rendezett előadást néznék.

Úristen, az előadás!

Hány óra lehet? Lekések.

A színház felé rekordot futhattam, magamhoz képest legalábbis, de talán a százas országos csúcs is veszélyben forgott.

A művészbejárónál Tóni, az ügyelők toporgott, egyik kezében a mobiljával, másikban a jelmezzel.

Egy perced van, süvítette messziről.

Beestem, a folyosón dobáltam le a gönceim. A zsabós ingmell ferdén lógott rajtam, mikor bal egyen lassú kimért, udvaronci léptekkel, elfojtott lihegéssel, Manyika fennakadt pillantásaitól kísérve elkezdtem mondani a szövegemet. Aznap smink nélkül játsztam a kancellár urat.

Fölírtak; persze hogy fölírt az ügyelő. Sokba fog kerülni nekem ez a templomi dalhallgatás.

8

Megint az átok Pesten. Vajon miért nem szeretem én ezt a várost, a szülőhelyemet? Itt nőttem föl, itt lettem először szerelmes egy elsőáldozási oktatásra velem együtt járó kislányba, itt jártam főiskolára, akkor még tele szép reményekkel, hogy miket fogok játszani, itt vettem feleségül egy színházrajongó bölcsészhallgatót, akitől aztán sebtében el kellett válnak, mert egyáltalán nem illettünk össze, itt az apám sírja a temetőben, itt él anyám, akit támogatnom kell, mert a nyugdíjából nem tudna megélni, vagy legalább gyakrabban kijárni a rákosszentmihályi kis házba, nyírni a fűvet a kertben, és itt van Ildi, aki nem szereti a színházat, bár egy színházban dolgozik, mindenesetre nem néz meg semmiben, és én meg erre vagyok büszke, mert azt hiszem, magamért szeret vagy szeretett.

Megint a Rádióban. Jött egy diszpó, gyártják a konzerveket nyárra. Sajnos a folytatásosnak, amibe pár éve belekerültem, vége lett, abbahagyták vagy abbahagyatták harmincegynéhány év után. Rádiójátékok meg nem készülnek, nincsen rá keret. Arra még akad, hogy egy-két színész odaálljon a mikrofon elé, és verseket szavaljon. Illetve ne szavaljon, ez nem pódium, nem kell mennydörögni a sorokat, mint Gáti tanár úr,

csak mondani-mondani, mintha egy előtted üldögélő közömbös embernek – ez lenne a rádióhallgató – a figyelmét hívnád fel, hé, itt vagyunk, akadnak még versek a polcokon, ha már nem olvasol költőket, legalább hallgass meg minket ebben a szünetkitöltő irodalmi összeállításban.

A klasszikus költészet századai – ez a címe. Nekem egy Keats-vers jutott. Elindítom, aztán fennakadok a sorokon, de nem állok le, folytatom, csak másképp, mint addig.

Te leszel hóhérom hát, drága lány, jól tudom; s szeretet, gyűlölet, üdv, fájdalom nekem már nemsoká oly édes-egy lesz, a szenvedély túlsága: vesztem ez lesz.

Micsoda érzések! Lehet így belehabarodni bárkibe is? No jó, ez minimum kétszáz év vissza, ha nem több. Meg is nézem majd, mikor élt, halt, született. De akkor is, akár ha ezernyolcszázvalahányban vagyunk, ha én ott vagyok, mit tennék, hogyan élnék, szeretnék? Nem tudom, de mit tudok?

Hogy ezt leírta valaki egykoron, aztán majd' száz évvel később magyarra fordították, és kinyomtatták, és eladták, és meg is vették.

Hogy olvassák-e, hát az nagy kérdés, az nagyon kérdéses. Ki érez ma így? Talán senki. Mi itt nyomjuk a magunkét, felveszik a hangunkat, elteszik, megőrzik, archiválják. Talán majd meghallgatja valaki. Kiássák, mint egy antik vázát, egy szobortöredéket.

Egész jó, mondja a rendezőnő az utasítóba, az üvegfal túloldalán. Mintha egyszer megakadtál volna, de utána még szebben folytattad.

Dicsérnek-dicsérnek, hát, de mibe kerül ez nekem?

Már a kávémat kavargatom a Pagodában. Mióta új elnököt neveztek ki a cég élére, állandóan szól az egyik adó. Mindenhonnan, falból, mennyezetből, tán még a kőpadló alól is meg a virágtartókból. A liftekben meg a

másik kettő. Nem kell beszélgetni, meg kell némulni, hallgatni kell. Kuss, pofa be!

Kibámulok az ablakon. Kinn az udvaron egypár műanyag szék, odatelepednek, akik nem kíváncsiak a műsoráradatra. Nézem a fügefát. Csoda, hogy itt áll. Még majd útjában lesz egy tereprendező buzgalmának, és kivágatja. Eltévedt fa, délszaki honos növény, nem emlékszem, hogy tanultunk róla, de mindenki ismeri a fügefalevelet meg a fügét, amit egymásnak mutogatunk, és a sors mutogat nekünk nagy-nagy igyekezettel.

Kávé és füge. Azért jó itt üldögélni, háttal a belvilágnak, arccal az ablak felé. Kifelé, a fény felé, a fügefa felé. Zöld a június, jön a nyár, szezonvég, hakiszezon. Jó lenne valamilyen sorozatba bekerülni, de vidékről nemigen lehetséges. Marad a rádió meg a szinkron. Meg anyám hívó üzenetei: gázpalackért kell menni a telephelyre. És Ildikó kalóriadiétás ebédjei. Szerinte rosszul nézek ki, biztosan nem eszem eleget. Sovány vagyok. Híznom kellene.

9

Kószálok a Rádió környékén. Már elkészült a földalatti parkoló, méregdrága, állítják, akik használják. Vértörősen világítanak a lejártnál a számok, hány üres hely van, azt jelzik. Amint látom, elég sok. A könyvtár előtti téren telis-tele a kávézó terasza fiatalokkal. Forgatom a fejem, a lányokat bámulom. Nem tudom, akarnék-e most húszéves lenni. Diákok, többségében lányok – vagy lehet, hogy csak őket veszem észre? Hasak és köldökök minden mennyiségben. Négyen-öten ülnek egy-egy asztalnál, összedugják a fejüket, puszognak. Ha előrehajol valamelyikük, hátul a szoknyája fölött kilátszik a tangája. Élő sztriptíz. Izgalmasabb, mint az újságosok kirakata a színes címlapokon meztelenke-

dő modellekkel. Hirtelen olyan érzésem támad, hogy rólam beszélnek. Nem gondolom, hogy felismernek, ilyen öntelt nem vagyok. Olyanok ezek a lányok, mint-ha nem is akarnának kapcsolatot, csak együtt lenni, bulizni, szórakozni. Apuka fizeti az albérletet, a tandíjat, a könyveket. Nem tudom, ha nekünk kell majd Danikának folytatni a pénzt, miből tesszük.

Nagy kerülővel jutok a Belvárosba. Nem megyek az antikváriumok felé, pedig amíg főiskolára jártam, folyton itt lógtam, drámakötetek után kutattam a roskadozó polcokon. Inkább a járó-kelő embereket nézegetem.

A Károlyi-kert rácsos kapuján vágok keresztül. Itt aztán nagy a rend, ápolt a fű és a növények. Talán szebb, mint a Sziszi-kert, de itt nem lehetne elbújni szerepet tanulni. Tele a park gyerekeiket legeltető kismamákkal. Csiszítanak az apróságok, néha egy-egy aggodalmas kiáltás töri át az egyenletes zajt. Nincs üres pad, hiába járom körbe a kertet.

Leülni csak a közeli sörözőben lehet. Dehogysis söröző, hol van az már! Átalakult, de nagyon: az egykori bokszokat elbontották. Mindenütt ez zajlik, Erzsébet körúti kedvencünkből rulett-klub lett, nem beszélve Andrassy úti törzshelyünkről, az Ádámról, amely tragikus sorsra jutott: küzdött és bízott, mégis elesett, rekviemet kellene celebrálni érte.

Hát minden ez a hely, csak nem csendes. De van benne fantázia, kétségtelenül. A sznobok kifordulnak, mert egy ócskapiaci rongyszedő ízlése szerint lett berendezve. Kérek egy kapucsínót, a pincérlány kedvesen mosolyog, talán láttam már valahol, valami irodalmi teadélutánon, nyugdíjas anyókák soraiból villant ki tüzes fekete szeme.

Lassan kortyolom a tejhabos kávé. Minden második asztalnál wifiznek, ahol nem, ott a könyvébe bújik az üldögélő. Majd jövök én még ide, gondolom magamban.

Átvágok a kerten, vissza a Belváros szívébe. Odakerülök a tudományegyetem barokkosan magasodó épülete elé. Szegény szüleim azt akarták, hogy ide járjak. Apám örök nosztalgiát érzett a jogászi pálya iránt, mert ő nem lehetett az. Anyám is mondogatta később, hogy sokkal jobb dolgom lenne, ha a nevem előtt díszelegne az a két betű. Díszleg is valami, csak nem előtte, hanem utána: mint vendég.

Vendég vagyok az élet asztalánál.

Vendég a templomban is, ahová az antikváriumok helyett most hirtelen elhatározással bemegyek. Nem tudom, mit vártam. Itt nem fogják énekelni azt a dalt. Itt nem találhatom meg a hang forrását.

Azt hittem, senki sincs idebenn rajtam kívül, ám jöttemre egy fura alak megmozdul a szenteltvíztartó mögött. Beülök az utolsó padba. Reflexszerűen összekulcsolom a kezem, olyan ez, mint amikor tüsszentésnél a szájam elé emelem a tenyerem.

Tudnék imádkozni, tanítottak rá, de nem hiszek benne.

Ez Isten csendje? Ez a nyugalom, ez a béke? Ez lenne a vallás lényege? Csak ilyenkor, a szertartás nélküli csendben érzem ezt, ha nagy néha betérek valahol egy-egy katolikus templomba. Megtalálalak? De kit és hol? Ki az, aki azt a dalt susogta Istennek meg nekem?

Semmit sem tudok. Semmit.

Az a figura ott hátul tiszteletteljes tekintettel méreget, amikor távozom. Most látom csak, ő a templom biztonsági őre. Ő vigyáz Istenre, őrzí a házát.

10

Évadzáró társulati ülés. Mindig is utáltam az efféléket. Megint vége lett egy szezonnak. Ez nem iskolai évdzáró, nem követi két hónap gondtalan pihenés, já-

ték, szórakozás, nyaralás. Itt szerződtetések, hosszabítások, megszakítások lógnak a levegőben. Ki tudja most, ősszel ki lesz még a társulat állományában? Én talán igen. Igazgatónk, Juvancz Gábor egykori színész, nem káder, senkinek a senkije, jóindulatú balfék hosszan szorongatta a kezem, és azt hajtogatta, számítanak rám. A titkárságon eléem tették a szerződésemet a következő évadra, ugyanannyi pénzért. Nyeltem egyet, és aláírtam. Mi mást tehettem volna? Marad a bruttó százötven, a színész I. kategória, és ami vele jár. A hagnik, rádió, szinkron – tévé nem, mert nem forgatnak semmit –, rendhagyó magyarórák a helyi gimnáziumban, népszerűséget fokozó fellépések. Nem állítom, hogy nincs ínyemre ez az életforma. Szeretem a változatosságot. Szeretem a szerepeket. Szeretek ott állni a fényben, és mondani – nem a magamét – az íróét vagy a költőét. Olyan jó elbújni bennük. A magam suta szövegével nem mernék odaállni senki elé. Még anyámat sem tudom meggyőzni az igazamról, Ildikóról nem is szólva. Mondták már, hogy nekem versekben kellene beszélnem, mert avval legyőzném a környezetem.

Ülésezünk, legtöbbször rövidnadrágban, a nők pótlóban, nyári cuccokban. Hol az az idő, amikor a régi Nemzetibe nyári öltönyben, kalapban, sétapálcával vonultak be az urak! Egy Somlay, egy Uray, egy Abonyi Géza. Régi színházi újságot lapozgatva láttam öltözködési szokásaikat. Egyiküket sem ismertem már, csak esős, régi filmekben tűntek föl. A legendájuk él. Tógyer és Árgyel – ilyen neveket adtak egymásnak. Méltóságos úrnak számítottak, sőt, kegyelmes úrnak. Mi legföljebb az inasaik lehettünk volna, Thália szolgálói, már-már vándorszínészek. Ha jól számolom, Dunántúl minden teátrumában felment rám a függöny, már ahol volt egyáltalán, s nem egy bevilágított kamaraszínpadra, tőtőteri hőségbe kellett besétálni. Még Nyíregyházán is

töltöttem egy évadot, miután Pestről kiebrudalt a musical-haditerv vezénylő színi direktora.

Jutalmakat osztanak – én nem kapok. Kitüntetést alapítanak, pesti mintára, ahol mindenféle gyűrűk járnak a társulatban titkosan megszavazott tagoknak. Egyelőre nincsen neve a díjnak, az igazgatóság javaslatokat vár az elnevezésre.

Legyen Gödör-díj, javasolja valaki, úgyis odakerül a jutalom összege.

Összegről szó sincs, a díj nem járna pénzzel, ábrándít ki mindenkit a művészeti titkár.

Akkor ne jártassuk a szánkat...

Gödör, nem is rossz. Mélyen vagyunk...

Padlás is lehetne.

Á, az foglalt.

Miért ne? Zsinórpadlás-díj. Felülről kapod. Ártatlan vagy benne.

Már ezt is foglalt, mondta már valaki.

Igen, az idősebb Maklár.

Bizony, a Zoli bácsi. De jó bora volt!

Témánál vagyunk, megint a pia.

Zsinórpadlás-díj, nem rossz.

A titkárunk bólogat, a többiek hümmögnek.

Az igazgatónk lecsap a hangulatra.

Akkor rendben, Zsinórpadlás díj. Kollektív döntés, egyéni javaslatra. Így szép.

Hová megyünk nyaralni?

Nyaralni? Gyerünk a Gyógygödörbe, lefoglaltuk az asztalunkat.

Az ülés komolytalanná kezd válni, be is rekeszti, aki-nek illik. Törölgetjük a homlokunk, megizzadtunk a döntéshozatalban.

Megyünk gödrözni. Velük tartok, nincs vesztenivalóm.

Június van végre, a nyár legszebb hónapja. Csupa ragyogás, csupa fény. Rövid éjszakák. Hajnalban már fenn vagyok. Üres a ház. Nem is tudom, mit keresek még itt. A kollégák hazautaztak, Lucifer egy nemzetközi film-produkcióban kapott kisebb szerepet, euróban fizetik. Az utóbbi napokban folyton az árfolyamot számolgatta, állandóan a gazdasági rádiót fülelte, mi a dolgok állása.

A dolgok állása pedig az, hogy nem akaródzott hazamennem. Valami itt tartott, de nem tudtam, hogy mi. Délelőtt lézengtem a belvárosban, végigmentem a Várkörön, aztán lenéztem a Gödörbe is, de csak pár öreg üldögélt a kishordókból formázott alkalmatosságokon. Ittam két deci frankost, de most az sem esett jól.

Aztán gondoltam egyet, előkotortam az úszónadrágomat, és kibuszoztam a tóra. Már nyüzsögtek a turisták, kirándulók. Bezzeg húsz évvel ezelőtt! A határőrök ki sem engedtek ide engedély nélkül. Ahogy elhagytuk a pellengett, és mentünk volna a víz felé, a kiskatona megállított, aztán visszafordított. Állandó lakhelyünkön kellett volna belépési passzust kérni. Néztük a vizet, és megfogadtam, hogy ide be nem teszem a lábamat többé. Ahhoz képest már a negyedik évadot töltöttem a színházban.

Naivitás, hogy ide jöttem úszni, mert azt itt nem lehet, de a városi uszodát nem szeretem. Igaz, hogy itt folyton beverem a térdemet a mederbe, de legalább nem szorítanak kötelek közé, és nem kell úszósapkát húzni a fejemre, gyérülő hajamat mindenáron belegyömöszölni abba a vacak műanyagba. Erről a kötelező viseletről mindig az óvszer jut eszembe; mintha védeni kellene a vizeket az agyunkból kiröppenő gondolatoktól.

Jócskán kiúsztam a tó belsejébe. Fölöttem az ég, alattam az átlátszatlan víz, ott messze, elől a horizont. Mintha a Hortobágyon úsznék. Már nem ért talajt a lá-

bam. Kinn lebegtem a szabad vízen. Az Európai Unió új polgára az Európai Unió területén. Nem sípolnak rám, nem jön rocsó géppisztolyos határőrökkel, nem korlátoznak, szabad vagyok, átúszhatom a túloldalra, egy másik országba, ha bírom, s ha akarom. Nincsenek határok előttem; a túlpart vagy a végtelen, mindegy is.

Befelé mindig könnyebb, hajt a vágó, az előrehaladás ingere. Aztán jön egy pillanat, amikor azt érzed, hogy most vége, most vissza kell fordulni. Ez a csúcs, és nincs tovább. Utána már csak a robot jön, kifelé igyekezve megbánod, hogy olyan bátor voltál. Csak egyszer érezhess megint talajt a lábad alatt!

De emlékezni majd jó lesz. Hogy akkor, azon a nyáron, azon a napon, milyen mélyen beúsztál a tóba. És nem tartott veled senki. Egyedül teljesítetted a feladatot. Az lesz a mérce, azt kell máskor felülmúlni.

Úszás után istenien érzem magam, mintha valóban újjászülettem volna. Délután a városban kószálok. Fulasztó már a hőség, üres a belváros, a turisták a vendéglőkben vedelik a sört, a kisgyerekesek fagylaltért sorakoznak. Most nincs kedvem kimenni a Sziszi-kertbe, pedig nem távolság.

Valami meghatározatlan erő vonz befelé, a Bányászati Múzeum állandó kiállítására. Tudom, hogy vastagok a falak, és nem melegednek át oly könnyen. Meg ismerős a pénztáros, ingyen beenged. Üldögéltem már itt télidőben, amikor a kutya sem jár erre.

Most vendégkiállítás van, a kisteremben körös-körül gyerekrajzok a falon. Hogyan látják az általános iskolások a mi kis városunkat. Bámészkodom, nézelődöm. A sarokban, egy összecsukható széken üldögél a teremőr.

Ő az, mint egy jelenés: a szőke lány – nem a barna.

Talpam a padlóra tapad. Nem mozdulok, bámulom őt. Olvas egy könyvet, nem figyel rám. Meg kellene szólítani végre.

Cselekmény kell, kis barátom, cselekmény – hallom Lucifer hangját a fülemben csengeni. Kikapcsolom agyamban az utasítót. Csak bámulom őt, aki föl nem emelné pillantását a kötetből. Akár a képeket is tépdeshetném a falakról, tán akkor sem venne észre.

Már vagy ötödször járom körbe a termet. Nem téved be ide senki, mindjárt zárnak, hat óra közeledik. Nincs rajta a cipője, kibújt belőle. Mezítláb üldögél, lábait keresztbe veti, ölében a kötet, nem látni a címét. Mit olvashat ilyen bőszen?

Mezítlábas királykisasszony.

Végre megmozdul, lábat vált, könyvét a másik kezébe veszi, és felnéz. Diákkönyvtári a kötet, a *Bovaryné* papírfedelű kiadása.

Itt a pillanat.

Rossz vége lesz – nem találok jobb indítást. Nem is érti, először megszeppen, aztán felnevet. A mosolyával egy oszlopszentet is levenne a lábáról.

Tudom, bólínt, de el kell olvasnom.

Kötelező?

Vizsgaidőszak van.

Egyetem?

Csak főiskola. Tanárképző.

A szemét nézem, külön életet él, két fekete csillag.

Folytatni kell a beszélgetést.

Itt dolgozik? Nyári munka?

Kell egy kis zsebpénz, és itt nyugodtan tudok olvasni.

Szóval magyar szakos?

Magyar és ének.

Belém villan egy gondolat, de megzavarnak.

Fanni, mindjárt zárunk.

A pénztárosnő szólt be a terembe, aztán elmosolyodott, mikor látta, hogy szóba elegyedtünk.

Irodalmi neve van, tudja? Szépirodalmi.

Persze hogy tudom. A húgomat meg Violetának hívják.

Becsukja a regényt, kis fekete lakktáskáját a vállára csapja.

Mennünk kell, mondja, és bebujtatja fehér lábait könnyű nyári cipőjébe.

Kisétálunk az épületből a júniusi délután ragyogásába. A pénztáros néni kíváncsian méreget.

Nem tudom a folytatást, rögtönözni kéne, de nem a színpadon vagyok. Ott menne.

Akkor...

Nyújtja a kezét.

Kintsem Fanny vagyok. Ts-sel a közepén. És ipszilonnal.

Kissé értetlen képet vághatok. Aztán mormolom én is a magamét. Erre elmosolyodik.

Tudom, láttuk magát *Az ember tragédiájában*.

Állunk a hűvös boltívek alatt. Nem mozdul a lábam. Hallgatok.

Akkor... viszontlátásra.

Megint nyújtja a kezét. Ujjai a tenyerembe siklanak. Aztán elmegy, én meg bámulok utána, mint egy gát-lásos kamasz. Az arca elkísér, most már mindig velem lesz talányosan kedves mosolya.

13

Örülöm kéne, hogy végre megismerkedhettem vele, de nagyon faramuci módon viselkedtem. Azt értem el, hogy tudom a nevét. Sokra megyek vele! Most jöhetek vissza megint a Bányászati Múzeumba.

Nem, ezt mégsem tehetem.

Aztán miért nem? Ki tiltja meg? Talán ő?

Szinte gyerek még. Diáklány – különleges a csengése a szónak. Magyar szakos. Talán nem csak azért olvassa a Flaubert-regényt, mert feladták nekik.

Jelez a mobilom, Ildikó hív. Mintha érezné, hogy baj van. De mi baj lenne?

Meddig maradsz még? Vége a szezonnak.

A kérdés jogos, a színház valóban bezárt, nincs több előadás.

Az a helyzet, hogy még nem mehetek haza.

Ez pillanatnyi rögtönzés. Közben kattog az agyam, mit mondjak, miért nem. Azt, hogy nem tudom, hol a haza, nem mondhatom, inkább egy helyi hahnira hivatkozom, ami persze nincsen. Egyelőre semmi sincsen, csak Kintses Fanny szeme. De ezzel nem takarózhatom. Még csak az kéne! Akadt már nőügyem, amit Ildi elnézett, meglehet, nem is tudott róla. De ez valami egészen más. Hogy micsoda? Nem tudom, miért kellene pontosan tudnom? Egy lány, egy kislány, egy olvasó diáklány a múzeumban. Kétszer megfogtam a kezét. Ő nyújtotta oda. Intelligens lány, nem olyan, mint nemzedéke többsége. Húszéves lehet, és ha annyi, akkor pontosan huszonöt évvel fiatalabb nálam. Ez sok, nagyon sok. El kell felejtetni, törölni. De mi van, ha valóban ő énekelt a templomban, akkor este, amikor megbüntettek a késésemért. Igen, meg kell tudnom, hogy valóban ő énekelt-e? Hogyan? Járjak misékre? Üljek be minden este, litánia után a padba, és várjam az égi szózatot?

Vele kellett volna menni, elkísérni, akkor legalább tudnám, merre lakik? Hol laknak az angyalok?

Bolondság, miféle angyalok?

Nos, ő, azaz ők, Fanny és Violetta, akik úgy hasonlítanak egymásra, mint egy ikerpár. Csak a hajszínük különbözteti meg őket. Nem is tudom, ha megint együtt látnám őket, megismerném-e, melyikük Fanny, melyikük Violetta?

De fogom-e még látni őket?

Hogyne látnám, hiszen itt élnek, ebben a városban, és az elmúlt hetekben többször is beléjük futottam, akkor biztosan előjönnek újra, megjelenik az, aki nekem fontos kettejük közül. Maradni kell, várni kell, figyelni kell!

A Ház majdnem egészen üres. Mindenesetre nem szeretnék senkibe belebotlani. Magyarázni kéne, amit magamnak se tudok hitelt érdemlően bevallani. Nyugtalanul forgolódom az ágyamban. Nem jön álom a szememre, pedig róla szeretnék álmodni. Lehet, hogy beszerettem ebbe a kislányba?

14

Fanny! Első gondolatom ébredés utáni félálomban ő. Ragyog a reggel, és rigó énekel valamerre egy háztetőn. Megállíthatatlanul fütyöréshi, variálja a dallamot, amit tud. Nem tud sokat, de boldog vele. Akárcsak én. Semmit sem tudok róla, csak a nevét, de örülök annak is.

Összedobálom a holmim egy sporttáskába, bele a szennyes ruhákat, kiolvasott könyveket, őszi szerepeimet. Aztán mégsem indulok az állomásra. Azzal áltatom magam, hogy valaki majd csak fölvisz. Lenn lébecol még például Winkler, a füttyművész. Meg kellene keresni, mert tudom róla, hogy Pestre készül.

Kimegyek a Házból, besétálok a főtérrre, lenézek a borozóba, de nincs ott. Ma nem iszom, hiába néz rám várakozó pislantással Böbe mama a pult mögöl. Elveszek egy pogácsát, és búcsút intve mászom meg a lépcsőket fölfelé.

Előttem a templom, de most senki sem énekel benne. Hétköznapi délelött tízkor egy teremtet lélek sincs Isten házában. Csak a csontok a márványlapok alatt, és

talán egy árva sekrestyés valahol odabenn, a faragott tölgyfaajtó mögött. Csend és béke. Mégsem ülök le, elvégre nem tölthetem itt a délelőttöt. A postára kell mennem, néhány elmaradt csekket földadni, amiket még Pestről hoztam magammal. Elballagok a múzeum kapuja előtt, ahol tegnap este ácsorogtunk. Mekkora marha voltam, nagyjából úgy viselkedtem, mint egy gátlásos diák. Ez sem igaz, ma a diákok nem így reagálnak, ha egy nekik tetsző csajjal hozza össze őket a véletlen. Más a stílus, rögtön a tárgyra térnek. Bizonyára bármelyikük hazakísérte volna, rákérdez, hogy jár-e valakivel, és ha netán foglalt, az se zavarja, hogy randit kérjen tőle. Miért is ne? Úgy viselkedtem, mint egy középkorú marha, mint Cyrano. De hát ez nem egy romantikus dráma, azt a darabot se nagyon játszószák, kinevetnék, nem is a velem egykorúak, főként a fiatalok.

Széles tenyér terpeszkedik a hátamon, vállon vereget a sors – gondolom elbambulva, miközben a csekket szorongatva állok sorban a postapalota díszes aulájában. Winkler az, eléem jön az élet az ő képében, a hazatérésre emlékeztetve.

Jobbra is költhetnéd, morogja rezignáltan, miközben az ő kezében is ott sorakoznak a sárga lapok, gépi úton kitöltött súlyos összegekkel, életünk beárazott tartozásaival. Villanyáram, amivel nem én világítottam, földgáz, amit nem én égettem. Magunkat égetjük, ki így, ki úgy.

Délután hazahúzok, nem tartasz velem?

Ez az ember gondolatolvasó.

Már becsomagoltam. Semmi dolgom itt, teszem hozzá.

Ez persze nem igaz, azt nem állítanám, hogy hazugság, de nem igaz. Lenne dolgom. De elmegyek. Itt hagyom az ő városát, a mi kis városunkat, a mienket.

Még téblábolok, közben hazatelefonálok, hogy estefelé érkezem. A könyveket mégis itt hagyom. Talán mást is itt hagyok. Régi önmagamat. A középszerbe beletörődő, közepes szerepeket jól-rosszul eljátszó színészt, a középkorú férfit. Most mindent szeretnék. Othellót kapni Lodovico helyett – Jágó persze majd Lucifer lesz. Még nincs kitéve a próbatáblára a szereposztás, de tudjuk, mert a Házban mindent előbb tudunk, mielőtt a titkárság utoléri magát az adminisztrációban. És nincs is még kiosztva a címszerep. A fővárosban keresgélnek, de egyelőre nem találnek senkit. Soha nem kértem szerepet, nem kopogtam a direktor ajtaján, hogy magamat ajánljam, hogy hisztis nő módjára felmondással fenyegetőzzek egy feladatért. Micsoda gőg ez bennem, vegyenek észre, ez a vágyam. Lássák meg, hogy mire vagyok képes.

Vállra vetett táskával ácsorgok a várostorony tövében, bámulom a templomot, ahol feltűnhetne, vagy feltűnhetnének ők ketten. Indulnom kéne, mert a bevásárlóközpont parkolójában találkozunk. Fanny nem jön, és ki tudja, mikor láthatom megint.

Winkler viszont jön. Lóbálja a csipogó slusszkulcsot, erről nem tud leszokni, próbákon, kávéházban, öltözőben rázogatja. Mióta leszokott a cigiről, ez a pótcselekvése. Kell valami elfoglaltság az ujjainak.

Beülünk a kocsiba, beindítja a motort, aztán mégis kikapcsolja.

Várj egy kicsit, még beugrom ide, az illatszerbe, Pesten nem lehet kapni a kedvenc dezodoromat.

Várok. Nézegetem a kora esti sétálókat.

Alig néhány másodperc alatt zajlik le a jelenet.

A széles járdán Fanny és Violetta közeledik. A viszapillantóban láttam meg őket. Nem vesznek észre.

Mozdulatlanná dermedek. Ekkor lép ki a drogériából Winkler. Elölről-hátulról megbámulja a Kintses lányokat. Való igaz, hogy ámulatra méltóak.

Láttad ezeket? Nem semmi.

Csak bólintok.

Apám! Vállalnám mindkettőt. Mit gondolsz, mennyiből jönne ki? Hús? Harminc?

Azt hittem, rosszul hallok.

Miért csodálkozol? Gondolod, hogy nem lennének kaphatóak? Negyvenért biztosan. Persze ha ketten mennénk, többbe kerülne.

Ne már...

Ennyit tudok kinyögni.

Tegyünk egy próbát?

Indít, és a lányok után gördül.

Legföljebb később érünk Pestre.

Hagyd a csudába, inkább elhiszem.

Jó-jó, látom nincs nagy kedved hozzá. De hát te sem büszkélkedhetsz azzal, hogy a hűség szobrát állíthatnák föl rólad. Ha még egyáltalán föláll, mi?

Ezt fogom hallgatni, több mint két órán át. Winklernek, ha nem próbál vagy játszik, folyton ez jár a fejében, s mivel afféle szívem a számon típus, rögtön ki is mondja, amit gondol.

Na nem kell elkámpicsorodni. Ha ilyet látsz, csak beindulsz, nem?

Be.

Na ugye. Akkor nincs baj. Amíg ilyen finom husikák vannak a piacon, addig nem lehet semmi baj.

Benyom egy kazettát, aztán dúdolni kezd. Én meg hátradőlök a fejtámlára, s úgy teszek, mintha aludnék.

Hunyt szemmel pörgetem vissza az elmúlt percek emlékszalagját. Jöttek egymás mellett, majdnem egymásba karolva. Mindketten feketében, előkelően, elegánsan, Pesten is feltűnést keltettek volna. De itt

ebben a kisvárosban kiríttak a kora esti sétálók közül. Hová mehettek? Randira? Diszkóba? Nyilván valami szórakozóhelyre.

Ismétlem a képeket, folyton visszapörögtem az elejére, amikor megjelentek, és vonultak. Fanny kis lakk-táskájával a vállán, fekete topban és fekete miniszoknyában. Violetta meg se néztem alaposabban, ő csak erősítette a hatást, Fanny alakját még jobban bevészte az emlékeimbe.

Végül valóban elaludtam. Álmodtam is valamit, de amikor Győr után, az autópályán visszariadtam a valóságra, már nem tudtam földézni annak a kellemes érzésnek a hangulatát, ami korábban eltöltött.

Pestig végigbeszéltük az utat, de nem emlékszem rá, miről folyt a szó.

16

Unalmasan múlnak a napok. Otthon vagyok, de csak tengek-lengek. Ildikó nem érti, mi változott meg bennem. Hagyja, hogy főjek a levemben. Másnaponként kimegyek a Sportba, néha viszem a srácot is, ha sikerül fölverni az ágyból. Vakáció van, aludni akar. Én viszont nem tudok aludni. Korán világosodik, olykor már fél hat körül kivet az ágy, miközben kis családom még javában húzza a lóbőrt.

Leszedem a pofámról a borostát, és bámulom magam a tükörben. Ez a figura miért is kellene egy húsz körüli lánynak? De hátha mégis? Hiszen szóba állt velem. Nem utasított el, sőt, bemutatkozott, elárulta a nevét. Mit is jelent ez? Nyilván ismerte a képemet, látott a színházban, hiszen a *Tragédiára* a város apraját-nagyját beszervezték, épp csak az óvodások maradtak ki a szórásból, főiskolás bérlet, nyugdíjas bérlet meg a törzsközönség. A nevénél

többet meg azt, hogy magyar szakos, nem tudok róla. Most egész nyáron nem fogom látni. Ronda, esős ősz lesz, mire visszatérek. S akkor hol keressem? A véletlen kezében vagyunk. Vagyunk? Mi ez a többes szám? Vagyok – én vagyok, egyedül, kiszolgáltatva az álmaimnak.

Húzom a hosszakat az uszodában. Szabályosan, ahogy kell. Tempó a víz alatt, aztán belégzés a víz fölött, kifújás odalenn. Ritmusosan, jól meghúzva a kartempót, ki a fej, be a fej. Nem kell gondolkodni közben, megy magától, ám épp ezért mindenféle gondolatfoslány jár az agyamban. Mi lesz, ha férjhez megy a nyáron? Miért is menne? Hiszen még diák, tanul. Különben is a mai lányok nem szaladgálnak olyan könnyen oltár elé. De valakije csak van. Lehetetlen, hogy egy ilyen lány mellett ne nyüzsögjenek a fiúk. Legalább egy.

Nézem a lányok arcát a napozó lépcsőin. Közönyösek, mintha mindegyikük valami nagy-nagy életcsalódás után lenne. Még azok is, akik nem egyedül jöttek, hanem a barátjukkal. Mióta megismerkedtem Fannyval, hozzá hasonlítgatom a többi lányt. Minden méricskélésből ő kerül ki győztesen. Aztán inkább olvasok. Elmenőben lekaptam egy kötetet az olvasatlanok közül. Az *ifjú Werther*. Még ez is. Egy rosszvégű történet. Belelapozok, nézegetem itt-ott a szöveget. A kegyelmes úrnak sok hódítása akadt, és soha nem izgatta különösebben a korkülönbség. Hja, miniszterként könnyű dolga lehetett. Pap nem kísérte. Ez az utolsó mondata a könyvnek. Az öngyilkosokat kivetette magából az egyház, a temető szélén, a megszentelt föld peremén hantolták el őket.

Gyorsan vissza az életbe. Délután röpke hangalámondás a tévében. Ismeretterjesztő film, háromnegyedóra, és egyedül vagyok benne. Azonnal fizet a produkció. Megyek a házipénztárba a számlatömbömmel.

Vállalkozó?, kérdezi a középkorú asszony a kisablak mögött, mintha ez mindennél fontosabb volna.

Bólintok, és nyújtom a kitöltött papírt. Miközben ellenőriz, aláír, számfejt, levon, kinézek fölötte az ablakon. A Déli pályaudvar vágányaira látok. Szerelvények jönnek-mennek. Biztosan akad olyan vonat, amelyik feléje tart.

Otthon káposztás kocka a vacsora. A kedvencem. Akármilyen rosszul van elkészítve, nem tudom ott hagyni. De nincsen rosszul elkészítve. Ildi tudja, hogy barnára pirítva szeretem, és úgy is csinálta.

Egy fölbontott levelet tart elém.

Ne haragudj, az Operától jött, azt hittem, nekem.

Egy felkérő. Jótékonyági gála lesz a hidai kőfejtőben. Tavaly részt vettem a *Fidelió*ban, sok szereplő kellett a második felvonás fináléjába. Nyilván azért küldték most a diszpót. Isten ujjá!

17

Újra a Házban. A gondnoknő alig találja a kulcsot. Csoválkodik, hogy mit keresek itt a nyári szünetben. Nem sokat, de itt lehetek, és ez a fontos. A szoba valóban csak alvásra alkalmas. Az ágyneműt lehúzták, a székek az asztal tetején felfordítva. Nagytakarítás, nyári szünet minden emeleten.

Egyedül vagyok. Este végigjárom a város ismerős helyeit. Hátha valahol megpillanthatom őt. Nincs kedvem beülni sehová. Csak be-benézek ide-oda, ahol turisták ütik agyon az estéjüket. Hátha? De nem.

Hazaballagok, lefekszem. A befordított szekrény hátulján, a furnérlemezen egy aprócska pók szaladgál. Megzavarhattam az életét, és most nem találja a helyét ebben a felfordulásban, akárcsak én.

Másnap délelőtt irány a kőfejtő. Próba, este meg előadás. Istenkísértés így, egyetlen próbával, de majd

a félelem összerántja, miként egy hagniban élenjáró, tapasztalt kolléga nyugtatgat minket. Legföljebb azért izgulok, hogy láthatom-e őt. A városban sok helyen ki vagyunk plakátozva. Legfölül a sztárok nevei, az Operából meg az Operettből összeszedett, éppen ráérő nagyságok. Alattuk nem sokkal az én nevem is. Ha akarja, láthatja. Ha akar, eljöhet.

Szűnyogmentes nyári este. Lassan araszol kifelé a kocsisor. Lesz közönség, úgy látszik, jól megszervezték. Ha az Operaház üdvöskéje a fellépők között van! A próbán teljes erőből énekelt, s meg kell adni, igen csinos, veszettül csinos, még a harmincas éveiben jár. De ha ilyen rablógazdálkodást folytat a hangjával, ki tudja, meddig tart a karrierje. Persze a pesti dalcsarnokban akkor is énekelhet még.

Az én számom kakukktozás. Énekelni nem tudok, de szöveg is kell a sok zenés szám közé. Kevés a fellépő, és jól jön egy kis szünet a színpadi térben elhelyezett zenekarnak. Hátam mögött a vonók pihennek, a fúvósok tisztogatják a hangszerüket, míg a jelmeztárból kölcsönvett fehér szmokingban feszítve szavalom a verset a korrump falusi bíróról, aki a fülemüle füttyét is önmagának ítélte. Működik a rutin, bejön a túljátszás, ilyen helyen kell is. Közben a sorokat fürkészem, már amennyire fénytől összeszűkült pupillákkal egyáltalán lehetséges ez. A takarásból is leselkedtem, de nem láttam őket.

Telt ház, embereljük meg magunkat, nyögte be egy kolléga, mintegy önmagának biztatásképpen.

Magam részéről meg is történt. Szép sikerem lett, visszatapsoltak, harmadszor is kimentem az ügyelő intésére, és lestem a sorokat, hátha.

Meg kellett várjam a finálét, a nagy közös meghajlást. Máskor ilyenkor már oldalaztam kifelé, ha lehetett, meglógtam. Egy versmondó mit számít a nagy sztárok

közt? Most azonban hűségen megvártam a végét. Ott ácsorogtam a technikát felügyelő kőszínházi kolléga mellett. Szorított a csokornyakkendő, de nem vehettem le, míg nem végeztem.

A vége-tapsnál a szélére keveredtem, hogy a szembe-fények ne zavarjanak, hogy áttekinthessem a nézőteret. Meghajlás háromszor, és az utolsónál végre megpillantottam őt, azaz őket.

Éppen kifelé indultak. Ha tehettem volna, leugrom a színpadról, s utánuk iramodom. Meg kellett kerülni az egész technikát, kottaállványokat, háttérdíszletet, hogy kijussak.

Annyit láttam, hogy hárman, Fanny és Violetta meg egy negyvenes nő, beszállnak egy Suzukiba, és lassan araszolnak kifelé a parkolóból. Én meg hirtelen nem találtam a kocsit, s mire megleltem, és beindítottam, ők már otthon lehettek.

18

Nem mentem haza. Ildikónak azt füllentettem, hogy még egy előadást tartunk – tekintettel a nagy sikerre. Siker ugyan tényleg volt, elég nagy is, de még egy előadás szóba sem került. Viszont nem tudtam elmenni innét. Látnom kell őt. Ha korábban annyiszor szembejöttek a városban, most is lesz esélyem, hogy találkozzunk.

Amint kinyitott a múzeum, bementem, de a gyerekrajzokat már leszedték a falakról, és őt sem láttam sehol.

Hirtelen elemi düh öntött el. Mi a nyavalyát tehetlenkedek itt! Ha cselekmény, akkor cselekmény kell. Megyek a pénztárosnőhöz, aki széles mosollyal fogad. Mintha tudná, mi ügyben járok.

Mondja kedves, kezdem leghízelgőbb hangomon, nem tudja esetleg Kintses Fanny címét.

Látom, erősen gondolkodik.

Tudja, ígértem neki egy könyvet.

Magyarázkodom, amit nem kéne.

Bólogat, és valószínűleg mindent sejt.

A kertvárosban laknak, nem messze a Sziszitől. De a pontos címet nem tudom.

Látja, hogy elkomorulok. Vigasztalni próbál.

A harmadik vagy negyedik ház onnét.

Köszönésfélét mormogok, és indulok kifelé.

Biztos megtalálja őket, szól utánam. A megközelíthetetlen Kintses lányokat. A mamájuk az orvosi rendelőben dolgozik.

Ezt már a kapualjban hallom, szerencsére nem jár arra rajtam kívül más.

Szóval megközelíthetetlenek. Ez jó hír, és rossz is. Amúgy: nesze semmi, fogd meg jól. Nem koslathatok végig a kertváros főútján.

Nem baj, szerencse kell, jó szerencse, amint a bányászok kívánják egymásnak.

Lemegyek a Gödörbe, és kérek két deci frankost. Lassan szopogatom, most valahogy nem ízlik annyira. Az álló hordók felől bámul valaki. Egy velem nagyjából egykorú férfi néz kitartóan, s mivel nem fordítom el a fejemet, állom a tekintetét, egyszer csak rám emeli a poharát, és iszik.

Ez nem hiányzott. Tuti, hogy előbb-utóbb ide fog jönni. Úgy is lesz.

Művész úr, ha meg nem sértem...

Mindig így kezdik, általában így kezdik.

Nagyon szép volt a tegnapi műsor.

Mondhatna mást? Persze olyan is akadt, aki rögtön szidni kezdte nekem a modern Madách-rendezést, egy idősebb magyartanár, mintha én tehettem volna az előadás koncepciójáról.

Már ide is jött az asztalomhoz, és folytatja.

Jó volt látni és hallani a budapesti művészeket.

No mi lesz? Autogram vagy protekció? Nem, ez az egyoldalú beszélgetés más irányt vesz.

Tudja, már ha meg nem sértem, hogy egyszer, jó régen, én is szavaltam Arany Jánost...

Tetszikezik, noha ránézésre egyidős lehet velem.

Érdekes, ennyit tudok kinyögni.

Tudja, művész úr, van az a rész, ahol a bíró a zsebeit ütögeti. Nohát, én teleraktam mindkét zsebemet aprópénzzel.

Nagyon érdekes, ismétlem önmagam.

Ettől rövest felbátorodik.

És füttyöltem is, utánoztam a fülemülét. Így e...

Fantasztikus, mondom, és valódi érdeklődést színlelek, ami oly sikeres, hogy hívatlan társaságom folytatja.

Mondja, művész úr, ez egy nagyon hosszú vers, hogy tud ennyit megjegyezni, én már lassan mindent elfelejték.

Szép jövővel kecsegtet.

Tudja, a sok gyakorlás, az ismétlés. Ráemelem a poharam, kiiszom, és ugyanazzal a lendülettel fizetek a pultnál.

A vendégem volt, szólok vissza a faképnél hagyott atyafinak.

Föl a lépcsőkön, és gyorsan be a templomba. Milyen szerencse, hogy ebben a városban ily közel esik egymáshoz ennek a két boldogságintézménynek a bejárata.

19

Még előttem az egész este. Csak holnap indulok. Délután végre rendesen kialudtam magam. Egyedül vagyok a Házban, senki sem zavarta az álmomat. Az álmaimat. Szeretném megálmodni a jövőt, a jövőmet. De

általában mélyen alszom, és semmire sem emlékszem, ha egyáltalán álmodok valamit. El is szoktam felejteni, ha elér valamilyen álomféle, törlöm, nem érdekel komolyabban. Sehogyan sem érdekel. Most azonban elkezdtem befelé figyelni.

Jó érzésekkel ébredtem. Nekiláttam a sminknek, mintha előadásom lenne. Zuhany, borotva, fogmosás. Öltözetben nincs nagy választék, de hát nem a bécsi operabálra megyek. Oda még nem hívtak fellépni; nem is fognak. Turistaként ácsorogtam előtte, de nem mentem be. Illúzióim vannak a pesti épületről, melyet Ildikó révén elég jól ismerek. Tudom az összes sztorit, amit a színpalak mögül ismerni lehet. Legutóbb például botrányos jelmezvita zajlott *A kékszakállú* új betanulásakor. A rendező letépette Judit karjáról a ruhaujjat. Csak az egyikről. Épp akkor ugrottam be Ildihez, s azt látom a színpadon, hogy a szoprán meglehetősen telt karja meztelen. Azt hittem, nem készült el idejében a felső rész egyik szára. De koncepció lett a dühödt gesztusból. Miként az is, hogy az egyik ajtó kinyitásakor szappanbuborékok szálltak a magasba. A végén vizes-árokban merítkezett meg a címszereplő, és a tapsokra fürdőköpenyben jött ki meghajolni.

Nem is tudom, miért ez jár most a fejemben? A tükörképemet bámulom, és Ildire gondolok. Sokat köszönhetek neki. Azt nem állítanám, hogy ő teremtett embert belőlem, de sok mindentől visszatartott, ami veszélyes lett volna számomra. Italtól, más nőktől, rossz befolyású kollégáktól. Egyedül Lucifertől nem tudott megszabadítani, pedig erősen dolgozott érte. Mégsem sikerült. Luc a barátom. S ha nem is vagyok Ádám, nem is lennék, mert nem bírom a naivitását, de Lucifert szívesen játszánám. Ám készségesen elismerem, ő jobb benne, mint én lennék. Honnét tudom? Érzem, és kész. A másik felem ő: Lucifer – a jobbik rosszabb énem.

A jobbik részem most indulni készül. Meleg nyári este van, a szabadtéri programok nem maradnak el. Szabadnapos színész sétálni indul a kertváros felé. Elhagyom a Sziszi-kertet, szorgalmasan nézem a házakat, kisvártatva elérek a városka határára.

Már messziről dübörög az erősítő hangja, zaj-feszített szottak itt rendezni, minden évben egyszer idecsődül a beatnikek és rockerek utóvédcsapata, akik nem láthatták, hallhatták a régi nagyokat, és kénytelenek beérni a kisebb rendű-rangú utódokkal. Csalogatnak a fények, bár a közeledő hangok nem túl biztatóak. Nemigen jártam diszkóba, még a főiskolán is a falábúak közé tartoztam. Elnézték nekem, mert viszont remekül vívtam. Már röstelltem magam, de a megbízott tanárunk mindig velem mutatta be a különféle vágásokat és szúrásokat.

A kemping mellett áll egy terjedelmes kifeszített sátor, ideiglenesen, mert csak ezen a pár napon működik a diszkó. Kilenc óra múlt, még csak szállingóznak a tizenévesek. Lődörgök, nézem, mit ihatnék. Bort nem mérnek, csak sört csapolnak, egyfélét, a helyi sörgyár viszonylag olcsó és viszonylag jó termékét. Kértem egy pohárral, csodálkozva néztek, hogy csak annyit, de sörből nekem ez is sok. Fehér műanyaggal a kezemben gusztálom a lányokat, csak úgy a szemem sarkából, mintha takarásból, az ügyelőpult mellől nézném a játszókat. Akadnak szép számmal, több lány érkezett eddig, mint hímnemű, és egy kicsit mindegyik a saját anyjának akar látszani. Meg kellene tanítani nekik, hogyan kell egy arcot kifesteni, hogy életkorhű legyen. Persze megsértődnének, hogy ne tanítsa őket egy magam féle főszer, aki az apjuk lehetne, ha idejében érkezett volna. Erről lekéstem, már hogy az apjuk legyek, de róluk talán még nem.

Akit keresek, nincs köztük. Nem is tudom, miért reménykedem abban, hogy itt találkozom vele. És ha

mégis, akkor bizonyára nem lesz egyedül, vagy éppen itt szed össze valakit.

Lötykölöm a sörömet, nincs nagy kedvem hozzá, inkább kérek egy rövidet. Csak Hubertus akad a hevenyészett pulton, no meg sokféle tini-ital, ami szárnyakat ad, de mihez is? Lazít és bátorít, oldja a gátlásokat, homályosítja a tudatot, fokozza az érzékeket. Nem tudom, nem próbáltam, nem is szeretnék kísérletezni vele. A Házban már majd' mindenki megkóstolt valamilyen szert, az idősebbeket kivéve, s úgy látszik, ebben a korosabbak közé tartozom.

Beindul a tánc, többen rángatózni kezdenek a zenére. No, ennyit tudnék produkálni, viszont eszembe se jut fölkérni bárkit is. Nézem a mozgást, véletlenül se megy közös ütemre, mindenki mást csinál, és még jó, ha a partnerére figyel, és nem önmagára. Nincsenek szabályok, magyarázta egyszer egy ifjú mozdulattervező, éppen ő, akinek a kötött színpadi mozgást kellett az egyik darabban beállítania. Hát itt nem is volt semmiféle kötöttség. Ráztak, ahogy mondani szokták. Csak úgy, a mozgás kedvéért, mert a tánc már nem ismerkedési formának számít, hanem isten tudja, minek.

Már éppen indulni készülök. Ezt az estét is agyonütöttem valahogy, gondolom, amikor meglátom őket. A szó szoros értelmében bevonulnak közénk. Ők, ketten, Fanny és Violetta.

Az éjszaka lányai. Ha a Pesten, a Duna-korzón jelentek volna meg, ott is megbámulták volna őket a férfiak. Tetőtől talpig feketében, illetve nem talpig, csak ameddig a szoknyájuk ér. A tömeg, már amennyire tömegnek lehet nevezni ezt a sokaságot, kissé széthúzódtott körülöttük. Valamiféle rejtőzködő méltóság árad belőlük. Minden mozdulatuk, porcikájuk azt sugallta, hogy mások vagyunk, ne közelítsetek. Nem is környékezik meg őket. Egy rövid hajú ifjú ugyan odament hozzájuk,

de a gesztusaikból az derült ki, hogy már régebből ismerik egymást. Engem talán nem vettek észre, pedig elég feltűnő lehetek, mint egyetlen negyvenes a tízenhuszonévesek mezőnyében.

Váratlan ajándék a megjelenésük; titokban számítottam rá, de nem hittem benne. Most viszont lépni kell, mielőtt másoknak jut eszébe. Ám nem úgy néz ki, hogy táncra kéri őket. Lassan odasündörgök, nem tudva, hogy később bánni fogom-e ezt a pillanatot vagy áldani. De most nem érdekelt a jövő.

Jó estét!

Fanny ellenállhatatlan bájjal mosolyog, rám emelve parázsló tekintetét. A húgom, teszi hozzá, Violetta bemutatva nekem.

Azt hittem, maga az idősebb.

Vio kezét szorongatom, de közben Fannyra nézek.

Sokszor össze is tévesztenek minket.

Egy ideig én is, mondom, de már nem hallják, mert beleerősít a zene. A hangszórók közelében megszűnik az emberi hang értelme és jelentése. Csak gesztusokkal lehet kommunikálni.

Violetta megfogja a karomat, és fejével a táncter felé int. Ezt nem vártam. Fanny sejtelmes mosollyal néz utánunk.

Elügyetlenkedünk valami táncfélét, már ami engem illet, de nem érünk hozzá egymáshoz. Mikor vége a számnak, visszatérünk Fannyhoz. Azaz csak térnénk, ám nem látjuk sehol. Míg körbejáratom a tekintetem, Violetta is eltűnik mellőlem.

Mi ez? Játszanak velem? Működik valamiféle Bermuda-háromszög a közelben? Hová lettek ily hirtelen? A föld nem nyelhetette el őket.

Vártam, de nem történt semmi. Pillantásommal a rövid hajú ifjút keresem, de ő sincs sehol, se a táncolók, se a büfépult körül ácsorgók között. Talán a mosdóba

mentek? Kék toi-toi fülkék állongtak a diszkó karámjának szélén. Fanny és Violetta azonban – sehol. Azért még szobroztam ott egy ideig.

20

Gurulok hazafelé a kölcsön kocsiban. Állandóan szólt a rádió, mert olimpiai közvetítések mentek. Itt kellett hagynom a kisvárost, a nagyváros kedvéért. Ezután már csak az évadnyitóra jövök, szeptember elején. Addig a lógás, na meg szereptanulás.

Nem siettem, vigyáztam Winkler négykerekűjére, meg különben sem volt miért. Időm, mint a tenger, és a Kintses lányok a túlparton maradtak. Megálltam egy benzinkútnál, illendően tankoltam, nagyjából annyit, amennyit az oda-visszaút során fogyaszt a járgány. Ittam egy kávét az automatából, miközben a polcokon sorakozó magazinokon legeltettem a szemem. Csupa nyalánkság, csupa szőkeség, azaz csupasz szőkeségek. Mindenüket megmutatják, amivel a természet megáldotta őket, és büszkéek is rá, holott erről nemigen tehetnek.

Már éppen indítani akartam, amikor megkocogtatta a jobb oldali ablakot egy lány. Benézett, mosolygott. Szolidnak látszott, nem hasonlított a képes újságok címlapján virító csajokra.

Elvinnél egy darabon?

Kapásból tegezett. Kinyitottam az ajtót, hajlékonyan mellém csusszant. Fiatal volt, nagyon fiatal, és továbbra is tegezett.

Pestre mész?

Aha.

Frankó. Akkor el tudsz vinni Tatáig?

El.

Szűkszavúan válaszolgotok. Nincs kedvem a társalgáshoz. Különb is szól a rádió, meg a közvetítés, kezdődik a várva várt vízilabdadöntő.

Beszél ő kettőnk helyett is. Diák még, és nyáron egy presszóban kisegítő felszolgáló. Szép hosszúak a lábai, ezt azért észlelem vezetés közben. Hogy délutánonként mindig itt dekkol a kútnál, és mindig akad, aki elviszi. Néha szemtelenkednek a magányos krapekok, de mások meg nem veszik föl, nőkkel és családosokkal nem kísérletezik.

Kérdezi, hogy gyakran járok-e erre? Mondom, hogy igen, de inkább vonattal, vagy mások visznek. Hogy-hogy nincs kocsim? Hosszú sztori ez, kislány. Hogy nem kislány. Hát mi? Erre kacéran rám villantja a tekintetét. Fanny arcát keresem, az ő mosolyát. Látja az érdeklődést, erre felbátorodik. Hogy miért utazgatom annyit? Mikor elárulom, felcsillan a szeme a tükörben.

Ismerős a hangod... a hangja.

Most meg magázni kezd.

Ugye szinkronizált a *Baywatch*-sorozatban?

Hát igen, az is megvolt.

Megy már a közvetítés, és rosszul áll a szénánk. Veszíteni fognak a pólósok. 3-0, aztán meg 5-3 az ellenfélnek. Lehalkítom, nem igazán jó egy sporteseményt rádióközvetítésben hallgatni. Meg aztán itt van ez a csacsogó útitárs. Talán csak akkor fogja be a száját, ha csókolják, vagy akkor sem. Hogy a fiúk mindig ugyanazt akarják tőle. Nincs egy srác, akivel mást is lehetne.

Sok barátod van, kérdezem, továbbra is tegezve.

Erre zavarba jön. Megnéz magának, és igazából nem válaszol.

Hááát, volt néhány.

Nesze semmi, fogd meg jól.

Hány éves vagy tulajdonképpen?

Tizennyolc. Múltam.

Óvatossá válik. Sikamlós terepre érkeztünk. De hát ő kezdett beszélni róla.

Az utolsó negyed előtt 7-5-re vezet Szerbia. Hát ez element. Nem bírom elviselni, inkább leveszem a hangot. Utasom elszórakoztat, úgysis mindjárt Tatán leszünk. A kedvéért lekanyarodom az autópályáról.

De rendes vagy.

Újra tegez. Én meg játszom egy kicsit vele.

Hová parancsolja a fuvart, művésznő?

Veszi a lapot, élvezi a szitut.

Itt balra kéne fordulni, aztán a második kis utca.

Igenis, művésznő.

Kár, hogy... a megkezdett mondat befejezetlen marad. Kis szünetet tart, de már ott vagyunk a Kék Virág presszó előtt. Odabentről diadalordítás hallatszik. Megy a közvetítés.

Szóval, ha legközelebb erre jársz...

Nem tudja folytatni, nem tudja még, mit kell mondani. Ügyetlen. Én meg nem segítek. Udvarias sofőrként kiszállok, és kinyitom előtte az ajtót.

Ilyesmit még nem élt meg. Nem is tudja, mit tegyen. Kiszáll, pusztit ad, és visszainteget.

Visszanyomom a rádió hangját.

Vannak még csodák!

Egy góllal vezetünk másodpercekkel a vége előtt. Egyszerűen hihetetlen. És nyerünk.

Egyből jobb kedvem lesz. Már kezdenék valamit a lánnyal. De minek is? Legföljebb a telefonszámát kapnám meg. Még Fannyét se tudom. Ha így megy, nem is fogom tudni.

A leghangosabbra csavarom az uszoda hangjait. Várom a *Himnusz*t.

Az ősz lehelete a nyakunkon. Megint rövidülnek a napok; még nem lehet igazán érezni, csak tudni. Ilyenkor homokba dugom fejem, és nem törődöm ezzel. Szorgalmasan rovom a hosszakat a Sportban. Szabad a pálya, most nincsenek edzések. Vége az olimpiának, lazítanak a sportolók. Nem gondolni semmire, húzni a tempókat, mély levegő, aztán le a víz alá, és legalább három-négy tempót odalenn megtenni. Fél órát, néha háromnegyedet is lehúzok. Aztán kifekszem a napra száradni. Elaluszom kicsit, ám félálomban is hallom az uszoda zajait. Könnyű kis szél fújdogál Buda felől. Ez az éber alvás életmentő néha. Sasfalvi Nándi nyitott szemmel is tud. Unalmas próbákon szokta művelni, és mindig tudja, mikor kell megelevenedni, benyomni azt a pár mondatot, amit rá, az örök epizodistára osztottak. Itt még nem tartok, le kell hunyni a szemem, ha szeretnék kikapcsolni.

Odahaza Danika a számítógép előtt görnyed. Parázs a hangulat. Ildi nekem támad, hogy miért nem csinálok valamit. Miért nem csaltam magammal az uszodába a gép elől? Pár éve még jött velem, de most ki sem lehet robbantani a masina mellől.

Leülök mellé, és a lelkére akarok beszélni, de csak félvállról felelget, kiskamasz voltának minden nemtörődömsége a szavaiban.

Jó, ha nem lehet az én fegyvereimmel, akkor lássuk a tiedet.

Mit csinálsz most, Dani?

Levelezem az ismerőseimmel, Áron.

Soha nem szólít apának, ahhoz túl későn kerültünk össze, hogy így hívjon.

Már több mint négyszázan vannak.

Hogyhogy négyszázan? Nem értem.

Az iwiwen.

Az mi?

Ja, hát egy kapcsolati háló. Hat lépcsőben az amerikai elnökig is el lehet jutni.

Értetlen képet vághatok.

Mit jelent a rövidítés?

Azt nem tudom.

Bámulom a képernyőt, arcokat látok, színes fényképeket, táblázatba írt rövid sorokat.

Ezek az ismerőseim, mutatja Danika büszkén. Sok felnőtt is van köztük.

Elcsodálkozom.

Ha akarod, küldök meghívót neked, és te is az ismerősöm lehetsz.

Ne hülyéskedj! Szerintem mi e nélkül is ismerjük egymást, nem?

De ez más. Ez izgalmasabb.

Nézem még egy ideig, aztán kiballagok a konyhába. Ildikó éppen vacsorát készít.

Vidd le a szemetet!

Házi feladat, indulok lefelé a sok paprikacsutkával, hagymahéjjal. A szeméttároló ajtaja nyitva, gyorsan bedobálom a hulladékot a kukába, s már kettesével rohankok vissza.

Danika még mindig a gép előtt ül. Kissé lihegve állok mögé.

Tudod mit? Mégis küldd el nekem azt a meghívót.

Nem számítottam ekkora öröme. Felnyúl, és a nyakamba karol.

És akkor mi is levelezhetünk.

Persze, egyik szobából a másikba.

Erre Dani még a gépezést is abbahagyja, és kiszalad a konyhába.

Képzeld, anya, Áron az ismerősöm lesz.

Ildikó csak bólogat, mint akinek megvan a véleménye az egésztől, csak nem mondja ki.

Alig győzőm kívánni, hogy elmúljon az este, Danika kilépjen a gépből, hogy én is odajuthassak a bűvös képernyő elé. Ritkán szoktam használni, néha a színháztól jött egy-egy levél, a többi viszont elektronikus szemét. Végighaladok a kötelező belépési ceremónián, türelmetlenül verem a billentyűket, sokszor melléütök, de végül ott állok az Ígéret Földjének kapujában. Vajon tényleg ott állok? Nem most kellene megálljt parancsolni gyorsabban verő szívnek, felajzott idegeknek, kutakodó kíváncsiságnak?

Végre teljes jogú tagként keresgélek a hálón. Kizárt-nak tartom, hogy ne szerepeljenek az iwiwen. A wiwen, ahogy sokszor hallottam ettől-attól.

Keresés.

Please, wait!

Név? Legalább ezt tudom: Kintses Fanny.

Megtaláltam. Itt van. Név, születési név, életkor, lakcím, telszám, netcím. Minden a világon, amit valakiről tudni lehet.

És fotók is. Méghozzá sok fotó.

És meg lehet jelölni őt ismerősnek. Báméskodom egy ideig, aztán – egy életem, egy halálom – rákattanok az „ismerősnek jelölöm” szöveglablakra.

22

Egyedül vagyok a lakásban. Ildi levitte Danikát az apjához. Ennyi jár neki a gyerekből minden nyáron. Amúgy sem törődik különösebben a fia sorsával. Egy hetet vállal belőle egy évben. Újabban azt hajtogatja, hogy ellene neveljük a gyerekét. Legutóbb azt vágta oda Ildinek, egyáltalán nem biztos, hogy tőle van. Igaz, tényleg egyéjszakás kapcsolat szülötte a srác, csak hogy erről sosem beszélünk. Ilyen alakkal nem kívánok ta-

lálkozni, különben is, mi a csodát keresnék ott, ahol Ildinek sincs helye. Megy és jön, otthagyja egy hétre a fiút, aztán az apja visszahozza. Dani már nagyon húzódozott ettől a látogatástól, hogy minek ez, meg hogy ott nincsen számítógép.

Ildi nem jött haza estére, ott alszik egy barátnőjénél, ha már egyszer lement a szülőfalujába. A vakáció utolsó hetében járunk, még augusztus van, de zsigereinkben az ősz. Én legalábbis megérezem, már többet alszom, mint amikor tavasszal a füttyögő rigó ébresztett reggelente. Olvasgatom az *Országalma* szövegét, amit elkezdtünk próbálni. Nem nagy szerep, megint nem nagy szerep, de jópofa. Szeretnék jópofa lenni. Mindközben folyton nézem a képernyőt, jött-e válasz az ismerősnek jelölésemre.

Kapkodva eszem valamit, aztán megunva az egész napos otthoni ücsörgést, sétálni indulok. Különösebb célom nincsen, visznek a lábaim. Ildit is felhívom, hogyan zajlott a találkozás a Danika apjával. Nem dől belőle a panasz, már ez is valami. Holnap érkezik, ki-mehetek elé a pályaudvarra. Ki is fogok menni, jobb dolgom amúgy sincsen.

Tele a belváros gondtalan sétálókkal. A Váci utca környékén az elmaradhatatlan turistaáradat özönlik, mintha oda-vissza járnának, mintha ugyanazok az arcok és alakok jelennének meg, mintha egy láthatatlan rendező kevés csoportos szereplővel oldaná meg a tömeg látszatának megteremtését. Még a bennlakók, a véletlenül idetévedt vagy szándékosan erre járó pestiek is ünnepebb, boldogabb arcukat mutatják, alig lehet megkülönböztetni őket a külföldiektől.

Kitörök a Duna partjára, de a népsűrűség ott sem kisebb. A Vigadó téren a derékszögben meghajló citerás öregúr hangszerét elnyomja a sarki étterem cigányzene-kara. Csend és nyugalom itt nem lesz. A Lánchíd

felé tartok, hogy minél távolabb legyek ettől a ragacsos műzenétől. A korzóra néző luxusszálló teraszán dzsesszt játszik egy háromtagú formáció. Megállok, és egy ideig hallgatom a vonós-billentyűs-ütős felállásban rögtönző fiatalokat. Megnyugtatóan tehetségesek. Vajon mekkora gázsiért muzsikálnak? Jólesik figyelni őket. Semmire sem kell gondolni. Amennyire idegesít a cigányzene, mert mindig szomorúvá tesz, mintha mindig vigasztalni akarna valamiért, ez a muzsika viszont felszabadít, nem erőlteti senkire magát, egyszerűen létezik. Örömuzene.

Az Eötvös-szobornál vége a korzónak, vissza kell fordulni. Azon tűnődöm, melyik utcán sétáljak haza, mert utálok kétszer ugyanazon az útvonalon végigmenni, amikor megszólít egy kislány.

Azt hittem, kérdezni akar valamit. Nem kéregető – tiszta, ápolt, csinosan öltözött. Nemcsak a ruhája, még a lelke is vidám. Megismerni az ilyet. Kedves, bájos, hamvas arcú.

Kapásból letegez. Ez hízelgő.

Rebeg valamit, nagyon halkan. Utcazaj alig, de nem értem a szavait. Mindenesetre visszategezem. Ő kezdte.

Aztán megismétli, amit mondott, és várakozással mosolyog rám.

Most, hogy megértettem, nem akarok hinni a fülemnek. Hány éves lehet? Kamaszlány még, legalábbis annak látszik.

Magyarázkodik. Hogy csak azért szólított meg, mert szimpi vagyok.

Köszönöm.

S hogy ne gondoljak rosszra.

Ezt teszem. Váratlan ötlettel belekarolok, és egy mellékutca felé irányítom a lépteinket. Engedelmesen jön mellettem. Karja a karomban, mintha egy pár lennénk.

Beülünk egy csöndesnek tetsző sörözőbe, ahol még nem jártam, de az üvegablakon át megtetszetek a párányi boksok.

Hogy hívnak?

Orsi.

Ez az igazi neved?

Igen-igen.

Jó, elhiszem.

A pincér érkezik.

Mit kérsz?

Amit te.

Hozzon akkor két Martinit, édeset!

Kedvezni akarok neki. Kicsit zavarban van. Látom, ilyesmi még nem történt vele. Más lány, szakmabéli, valószínűleg nem jött volna ide velem. Vagy-vagy – duma nincsen. Az nincs benne a tarifában. Óvatosan faggatom, ő meg reménykedik, hogy talált egy jó bolondot, aki kedves lesz hozzá. Kíváncsi vagyok, és nem kockáztatok semmit. Ha megsértődik, és itt hagy, hát akkor annyi.

Mióta próbálsz ezt?

Megnyomom az utolsó szót. Nem ugrik föl, nem rohan el. Majdnem pirul. Hozzák az italunkat.

Szóval?

Zavartan pörgeti a Martiniban úszkáló gyümölcssemet.

Hát most, a nyáron...

Hány éves vagy?

Elmúltam tizennyolc, tutira.

Hevesen bizonygatja.

Jó-jó, elhiszem.

Azért, mert akadt olyan vendégem, aki a személyimet kérte.

Tényleg olyan vagy, mint egy gimnazista.

Megmutathatom, mindig nálam van.

A diákigazolványod is?

Kapkod a kis táskája után, komolyan veszi a kérdésemet.

Nehogy elővedd, csak vicceltem, bocs.

Végre fölenged kicsit, ellazul.

Kíváncsi vagy, tudod?

Megrántja a vállát, de azért örül.

Mondták már?

Ilyet nem. Pedig csak magyarok szoktak elvinni. Rajtad is láttam.

Mit?

Hát néztél.

Én? Téged?

Igen. Figyeltelek. Azt gondoltam, az első jó pasi ma este. Ha ő kérne, szívesen vele mennék.

Válogatsz?

Akárkivel nem megyek el.

Van kéglid?

Neked nincs?

Éppenséggel van.

A szüleimhez nem mehetünk.

Nekik mit adsz be?

Nem kell hazudnom, éjfélre mindig otthon vagyok.

Kerülgetem a forró kását, de fel kell tennem a kérdést, hogy mekkora az a tandíj-hozzájárulás?

Ilyen színház nincsen – éneklük az egyik operában, nem tudom, melyikben. A szó szoros értelmében elpirol. Nehezen válaszol. Lesüti a szemét, és szinte suttogja az összeget. Nem is sok. A Duna-korzóhoz képest.

Induljunk!

Amíg fizetek, a lány tökéletes alakját bámulom. Senki sem gondolná a söröző vendégei közül, hogy a hivatásosak rendjébe tartozik, vagy legalábbis szeretne oda tartozni. Diszkrét, ám feszes miniszoknya, színes, lenge blúz. Még a köldökét sem teszi ki, mint a legújabb

divatot követők. A húspiaci kínálat ízléshatáron felüli finom darabja.

Hová megyünk?

Kérdésére a fülemre szorítom a mobilomat, és taxit kérek az ismerős társaságtól. Mikor megérkezik a kocsí, kinyitom neki a hátsó ajtót, aztán behajolok a sofőrhez.

Vigye haza a kisasszonyt, ahová kéri.

Elképedt tekintettel bámul utánam a kanyarodó autóból.

Szinte rohanok haza. Nyomom be a gépet. Pár másodperc elteltével ott virít az üzenetek sorában, hogy Fanny elfogadta a jelölésemet.

23

Ildi feldúltabb, mint bármikor az ilyen látogatásai után. Mindenkit kioszt, engem is. Majdnem mindenben igaz van, főként abban, hogy hetek óta nem szeretkezünk. Nem gyanakszik, nem tartozik a féltékenyekedők közé, de most besokallt. Főként Danika keserítette meg az életét, aki végigcirkusozta az utat, mert semmiképp sem akart ott maradni az apjánál.

A balhé felhője lassacskán elúszik. Készülök az évadkezdésre, felújító próbák lesznek, és az új darab is beindul. Menekülök. Ha lehet, nézegetem a gépet, amikor Dani alszik. Töröm a fejem, mit írhatnék Fannynak. Halogatom, úgyis ott leszek a közelében. S akkor mennyivel lesz jobb? Találkoznunk kéne. Kérjek tőle randvút? És ha visszautasít? Mit gondolhat, mit akar tőle egy ilyen korú pasi? Rengeteg képet rakott föl magáról. Főként a húgával szerepel, meg az anyjával, aztán egy seregnyi felvételen csupa fiatallal, barátok, gondolom, évfolyamtársak, de sehol egy kép, amelyikről kiderülne, hogy jár valakivel. Egyformán bizalmas mindenki-

vel, sőt, túlon túl az. Összebújva a testvérével, csókra csücsörített szájjal, már-már úgy, mintha nem csupán a testvére lenne. De ugyanilyen taktilis viszony köti a mamájához. Mit gondoljak erről? És sehol egy apa-fotó. Ha helyesen olvasom a képek üzenetét, mint egy filmet, amiből hiányzik az összekötő szöveg, vagy nem szereti az apját, vagy egyáltalán nem él velük az az ember. Ebben a családban nőuralom van.

Mégis írni kellene Fannynak, legalább megköszönni, hogy elfogadta a jelölésemet. Az ismerősségből csak egy lépés, hogy a barátja lehessek – gondolom, talán nem tévesen.

„Kedves Kisasszony”, kezdek bele, aztán mindjárt törölöm a megszólítást. Kinevetne, ó-módinak tartana. „Kedves Fanny”, ez meg annyira személytelen, kiütöm gyorsan. Delete.

Nem kellene ezt az egészet deletézni? El kéne felejteni azt is, hogy egyáltalán létezik. De miért? Miért ne lehetnénk kapcsolatban egymással? Feltéve persze, ha ő is akarja. Bízzuk rá, legyen ő a sors keze. Döntse el, akar-e velem barátkozni, vagy sem? Végül írok valamilyen közömbös semmiséget, ügyesen oldalazva a magázás és tegezés alternatívái között. Meglepő gyorsasággal jön a válasz. Ez a lány éjszaka is ott ül a számítógép előtt.

„Tisztelt Művész Úr!”

Ezt megkaptam.

„Látom, nemsokára kezdődik a színházi évad. Én sajnos most itt hagyom a várost, folytatódik a tanév a főiskolán. Az utolsó évem. Azért egyszer biztosan összefutunk valahol.”

A művész úr boldog, elmenti a levelet, és a képernyőről gondosan a telefonjába írja Fanny mobilszámát.

Fel van bolydulva az egész színház. Leváltották az igazgatónkat, Juvancz Gábort. Mindenki szerette. Ez volt a baj. Senki nem tud semmi biztosat. Miért, hogyan, mikor? A múlt héten még az ő aláírásával jött egy levél, és most már itt sincs. A titkárnője kisírt szemmel áll egy kör közepén, körülötte a színház nagyágyúi, távolabb, kisebb csoportokban a vendégszínészek, egy-két új arc közöttük. Luciferemet nem látom sehol, Winkler Pista messziről int valamit. A mozdulata olyasmit sejtet, na ez van, édesapám.

A technika mindenesetre elindítja a *Himnusz*t.

Megáldott minket a balsors. Vigyázzban állunk, és hallgatunk.

Valami öltönyös-nyakkendőös emberke az *Ármány és szerelemből* kitett ál-barokk asztalka elé lép, és a mikrofont kocogtatja. A polgármester fog beszélni; még sosem láttam szemtől-szemben, csak messziről. Egy fejjel alacsonyabb mindenkinél, most különösen az.

Hogy bizonyos fájdalmas lépéseket meg kellett tennie az önkormányzatnak. Hogy a színházban a feje tetején állt minden. Hogy jelentős adósságok halmozódtak fel. Hogy romlott a művészi színvonal, és ez oda vezetett, stb. stb. Duma. Honnan tudja, milyen a művészi színvonal? Soha nem láttuk egyetlen előadáson. Még az operetteken sem. A színház mindig a feje tetején áll, kivéve azt a két-három órát, amíg az előadás tart, sőt, néha akkor is. Adóssága pedig a sörgyárnak is van, pedig az állítólag nyereséges.

Rövid beszéd volt. Előlép az új igazgató. Ajtó megőll fehér galamb, ősz bárd emelkedik, mormolom a sorokat, de ez most nem illik ide. Nem ősz, és főként nem bárd. Nem is király, legföljebb udvaronca lehetne Edwardnak. Bemutatkozik, de idáig még nem hallottuk a

nevét. Eddig még csak egy szimfonikus zenekart menedzselte. Terjed a nézőtéren az információ. Aztán elővesz egy papirost, és olvas. Szépen olvas, meg kell adni. Elmehetne akár a szinkronba is.

Hűdötten üldögélünk a nézőtéren. Tart még a kánikula, de a műszak nem kapcsolta be a légkondicionálót. Nekünk az nem jár, mi csak színészek vagyunk. Nekünk csak a szánk jár. Az se mindenkinek. Némelyek lelkesen hallgatnak, van, akinek csillog a szeme. A végén még tapsolni fognak.

A programbeszéd rövid. Új főnökünk mindenkit szeretettel vár az irodájában egy kis beszélgetésre. A beosztást délután függesztik ki a próbatáblára. Nekem még két évre szól a szerződése, de mindnyájan Isten kezében vagyunk.

Tényleg tapsolunk. A színész már csak ilyen fajta. Ki lelkesen, ki kényszeredetten üti össze a mancsát. Én csak imitálom, némán veregetem egyik kezemet a másikhoz.

Holnapután 11.45-re vagyok kiírva. Addig nyugodtan ellehetek, feltéve, ha tudok.

A színház előtt, a téren kisebb csoportokra bomolva tárgyalják az ügyet. Nem csatlakozom egyik társasághoz sem. Megérjük még, hogy pártok lesznek a szuffiták körül.

Egyszerre csak a templomnál találom magam. Ez egy biztos hely. Bemegyek, hogy kettesben legyek a gondolataimmal. A télikabátos nénike benn üldögél saját tonettszékén. Szigorúan rám néz, végigmér a pillantásával, majd bólint, mint aki befogad a hívők rendjébe. Pedig nem vagyok az. Nem tudom, hogyan állok Isten-nel. Azt tudom, hogy jó lenne látni Fannyt. Hátha még itt van a városban, hátha még nem utazott el. Internet nincs a Színházban, még csak az kéne, net-kávézókban meg nem akarok levelezgetni. De megvan a mo-

bilszáma, kiírtam magamnak. Írni kellene neki. Nem tudom, mi tart vissza. Kiújultak a gátlásaim? Ha ezer ember előtt nem röstellem magam mutogatni, akkor így, két műszaki kütyü közvetítésével miért gond pár szót leírni? Szerelmes vagyok belé – az a baj.

25

Az új direktor meglepően nyájasan bánt velem. Épphogy leültem, belemélyedt a papírjaiba, majd rám nézett.

Tegeződünk, ugye.

Inkább állításnak hangzott, semmint kérdésnek. Hát persze hogy tegeződünk. Próbálnék meg nem tegeződni.

Látom él a szerződésed, úgy tudom, veled semmi gond, számítunk a munkádra.

Mennyei igék, pedig nem is imádkoztam ilyesmiért tegnapelőtt. Közben éppen Ildi csöngetett meg, már Pesten is tudják a hírt, a színi világban csak addig marad valami titokban, míg két kolléga nem találkozik. Nyugtatom, minden rendben, maradok a helyemen, semmi vész. Összesen tán három kollégát rúgtak ki, abból is kettő már régóta szakmai nyugdíjas, a harmadik meg nagyon ivott. Ildi azért hívott, mert jött valami diszpó egy tévéfelvételre. *Verssor az utcazajban* – ez a műsor címe. Láttam egy-két adását, tényleg jópofaság, hogy nem stúdióban veszik föl, hanem valahol eredeti helyszínen. Bosszankodtam egy keveset, mert Ildi elveszítette a felkérő mellékletét, amelyben benne állt, hogy mit kérnek tőlem. Találjam ki.

Ebéd után üzeneteket fogalmazgatok Fannynak. Aztán szépen, egyenként törlöm mindet. Egyik se tetszik. Zsebre vágom a telefont, és lenézek a Gyógyba. Nincs senki az ismerősök közül. Azért elszopogatok egy decit, és megyek tovább, a Cézárba.

Ott a mélypince részén együtt ül a társaság. Akár itt is meg lehetett volna tartani a társulatit. Üres kancsók, félig telt poharak, teli hamutartók. Nagy gaudiummal fogadnak. Üdvözlünk az új társulatban, zúgják, szinte kórusban. Mindenki felszabadult, a vesztesek, a kirúgottak már nincsenek a városban. Helyet szorítanak nekem, leülök közéjük. Lucifer kacsint, és az asztal közepén heverő kis diktafonra bök.

Játsszátok le neki, ő még nem hallotta.

Valaki a zakója zsebéből fölvette az új direktor nyitóbeszédét, de nem ezt akarják megmutatni, hanem Winkler Laci személyes beszélgetését. A kollégán felbuzdulva ő is bevitte a szivarzsebében a bekapcsolt kismagnót. A sok röhögéstől nem hallani, miről beszélgetnek. Ők már sokadszor hallgatják. Zűr lesz ebből, mert visszajut majd a diri fülébe. Csak férfiak ülnek a társaságban, de sejtem, hogy ki az a pletykálélek, aki sosem tudja befogni a száját. Egy idős és tiszteletre méltó korú kolléganő szerint csak egyféle színész létezik: női színésznő és férfi színésznő. Sok az igazság ebben.

Koppan az SMS a zsebemben. Először azt fantáziálok, hogy Fanny írt, aztán jut csak eszembe, hogy a semmire nem válaszolhatott. Hiszen nem írtam neki üzenetet.

Ildi az, kinyomozta, hogy mi kell a tévéseknek, Jeszenyin-összeállítást akarnak fölvenni. Remélem, benne lesz a kedvencem. Bokraink közt már az ősz barangol, kóró lett a fényes laboda. Zizegő, szép zabkéve-hajadról nem álmodom többé már soha. Erről viszont már nem szól az üzenet. Azért mormolom a sorokat, és ez feltűnik egyik-másik kollégának.

Mi az, imádkozol? Már megúsztad, megúsztuk.

Szeretném Fanny zabkéve haját simogatni. Még majd itt alszom el, boros szerelmi álomban.

Felvették a verseket, de a kedvencem nem került köz-
 zük, viszont *A csavargó vallomása* igen. Súgógépet
 ígértek, de inkább éjszaka megtanultam, hogy ne kell-
 jen folyton a kamera felé nézni, vagy úgy tenni, mintha
 nem, és közben mégis. Elsőre sikerült. Örültek, hogy
 megszabadulnak tőlem, és én is örültem, hogy járhatok
 egy kicsit a környéken, a budakeszi erdőben, ugyanis a
 természetben forgattunk, egy réten, kockáztatva, hogy
 kevés a fény, hogy felhők takarják az eget, és esetleg
 elered az eső. De nem történt ilyesmi, már délelőtt
 harminc fok közelében jártunk. Megizzadtam a nyakig
 gombos ingemben, amit éppen azért vettem föl, hogy
 kellőképpen oroszos legyek. Sikerült is eléggé vadnak
 és bolondnak látszani. Ott felejtettem a réten a Jesze-
 nyin-kötetet. Mikor visszamentem érte a stáb éppen
 egy pesti színészt gyötört; nem tették gépre a szöveget,
 ő meg nem tudta pontosan, folyton leálltak, a rendező
 csendesen káromkodott.

Mászkáltam az erdőben könyvvel a kezemben. Ki-
 gombolt ingemmel legyezgettem magam. Délután
 vissza kellett menjek, mert holnap olvasópróba lesz egy
 hirtelenjében előráncigált darabból. Az *Országalma*
 ugrott, ilyesmit nem fogunk játszani, terjedt gyorsan
 a direktori ítélet híre. Helyette a jó öreg Heltai Jenő.
 Belefértem. Sőt, az új direktor decemberre kitűzte a
Bohéméletet. Hoz zenészeket, a főszerepekre vendége-
 ket kér föl. Karácsony és újév között azt fogjuk játszani.
 Fenyeget a veszély, hogy be kell álljak a második felvo-
 nás kávéházi tömegjelenetébe. Más se hiányzott.

Ildi helyett egy cédula fogadott, be kellett mennie
 az Operába. Danival hideget ebédeltünk, aztán végig-
 nyúltam az ágyon, és jó mélyen belealudtam a délután-
 ba. Épphogy elértem az utolsó esti vonatot.

Mikor kiléptem a pályaudvarról, mintha Fanny lépdelt volna előttem. A nyomába eredtem, bár nem abba az irányba kellett mennem. Egészen az utolsó pillanatig, míg utol nem értem, azt hittem, ő az. Amikor meghalotta, hogy valaki követi, megszorozta a lépteit. Alig győztem a nyomában maradni. Már tudtam, hogy tévedek, de dacból előztem meg, hogy láthassam az arcát.

A Színészházban javában áll a bál. A társalgóban, amit csak erős nagyzsolással nevezünk annak, együtt ülnek, állnak, hevernek a bennlakók. Csatlakozom hozzájuk, lehozom a szobámból a dugi whiskyt, és beadom a közösbe. Addigra már túlestek a legújabb fejlemények kitárgyalásán, különben sem keltek szárnyra újabb hírek, még rémhírek sem. Félig már alszik a társaság, punnyadoznak, ki erre, ki arra dől piás, mámoros hangulatában. Éjfélre jár, de még senkinek sem akaródzik ágyba bújni, hacsak a naivánknak nem akad újabb skalpja a színész-kettő tagozatból. Engem már kihagy a számításból. Az nem zavarta volna, hogy kapcsolatban élek, de korábban tisztáztuk, hogy nem vagyok az esete, a fiatalokat kedveli, húszévesekre vadászik.

Játszani kéne valamit, javasolja a mindig mindenre kapható Winkler Laci.

Egy koros kolléga értetlenkedik.

Eddig mit csináltunk?

Egész életemben játszottam, játszottam és játszottam.

Én meg tanultam, tanultam és tanultam, lenini módon éltem, tódítja egy koros epizodista.

Gyerekek! Felejteti, felejteti, felejteti. Ha mindent tudnék, amit tudnom kellett volna, szétdurranna a fejem, kontrázik erre első számú drámai színésznőnk.

Szépen vagyunk, értetlenkedik Manyika, a sűgőnő. Ezért bolondulok meg folyton töletek.

Valami szellemi játékra gondoltam, ismételte Winkler.

Hamlet atyjának szelleme? Ki játszta közületek?

A Föld szelleme voltam a Madáchban. Shakespeare-t nem adtuk.

Nem ilyesmit képzelek, folytatta Laci. Nem szerep. Legyen szópóker.

Az meg mi?

Mondasz egy szót, mire a melletted ülőnek ki kell mondania, mi jutott eszébe róla. Aztán így tovább, körbe-körbe.

Kezdje valaki.

Ki nyer?

Nem nyer senki, legföljebb megismered a kollégáid gondolkodását.

Az én gondolataimat ne ismerje meg senki.

Na, gyerünk.

Minek?

Legalább próbáljuk ki, nem is rossz ötlet.

Jó, kezdem. Puccs.

Igazgató.

Igazgató-puccs.

Ez nem ér. Új szót kérünk.

Miért, nem az volt? Igazgató-puccs.

De most játszunk.

Dehogysis. Velünk játszanak.

Szórakoznak velünk.

Gyerekek, menjünk aludni.

Micsoda társaság!

Túl sokat vársz tőlünk, Lacikám.

Igyatok csak, hadd pusztuljanak az agysejtjeitek.

27

Tart még a nyár, szeptember végi kánikula, és mindenki az utcákon, főként a Várkörön tolong. Szüreti felvonulás zajlik, ünneplik a bort, amit egész évben isznak,

azaz iszunk. Iszom én is, nem tagadom, de részeg még sosem lettem. Tudom a mértéket, hol kell megállni. Ebben tudom, másban talán kevésbé. Most is azt figyelem, nem tűnik-e föl Fanny alakja, egyedül, párosan, társaságban, bárhogyan.

A menet az erdő felé tart, de időnként meg-megállnak egy utcánál. Olyankor valaki elszaval egy-egy elmés strófát a hegy levére, majd a mókamester csördít egyet a díszostorával, és megadja a jelet a továbbhaladásra. Követem őket, de a járdán haladok, nem állok be közéjük.

A következő kanyarnál, ahol kiszélesedik a körút, és valóságos tér képződik, beindul a tánc. Húzzák a hegedűsök, a nótafa vezényel a botjával. Többen kilépnek a sorból, és pörögni kezdenek. Forgatom a fejem, bámulok ide-oda, és egyszer csak a táncolók között találom magam. Egy népviseletbe öltözött iskolásforma leányka ragadott ki magának, és ügyesen forog körülöttem, míg én is átveszem a hangulattal együtt a ritmust. Szorítja a kezem az istenadta, mintha sosem akarná elengedni. Határozottan élvezem, a gyereklány kedve átragad rám. Gyerünk, gyerünk, ne álljon le ez a szédítő forgás. Hadd feledkezzek meg mindenről, hadd rúgjam fel a szabályokat, hadd fütyüljek a kényszerekre. Színjőzanul vesszek bele ebbe az örvénylésbe. Kiszabadulva a hétköznapiokból, szállhassak valahová, ahol otthon vagyok.

Egyelőre vége a táncnak, folytatódik a vonulás, a menet indul a szőlők felé. Szédülök kissé. Táncosom, a kislány kipirulva, kissé szégyenkezve a merészségén visszaoldalog a barátnőihez. Összebújnak, sugdolóznak, néznek felém. Talán most árulják el neki, kivel táncolt?

Fogom a telefonom, és belepötyögöm a kérdést, Fanny gondosan elmentett számára: Mikor láthatom megint?

Küldés. Elment. Száll valamerre a térben, megfoghatatlan, légnemű anyagban, hasonlóképp megfoghatat-

lan, mert rejtett, előttünk láthatatlan hordozókon, míg szempillantásnál rövidebb idő alatt, a másodperc tört része során eléri a címzettet. Visszavonhatatlan, törölhetetlen, megmásíthatatlan üzenet annak, akinek szól. Eléri-e? Biztosan. Mi lesz? Ki tudja, ki tudja.

Megyek én is a hegyre a többiekkel. A kislány már nem mer megközelíteni. Nincs több tánc. Nincsen pörgés. Egy sötét szemüveg árnyába húzódva sétálok, lelemaradozva, lassan araszolva tovább. Részeg vagyok, ám egy korty szeszt sem ittam.

28

Nem akarok hinni a szememnek, ám a kis képernyőn világít a félreérthetetlen szöveg.

Kedves Művész Úr!

Lám, már kedves vagyok, nem tisztelt.

Ha ideje engedi, szívesen látjuk vasárnap ebéd után egy szüreti koccintásra. Fanny.

Ezt kaptam. Itt áll a szöveg, kitörölhetetlenül, illetve éppen hogy kitörölhetően a zsebemben. Még a címet sem írta be. Feltételezi, hogy tudom, vagy írok üzenetet, ha mégse.

Mi ez? Hogyan értelmezzem a meghívást? Mit jelent a többes szám? Ott lesz az egész család, nagyszülőikig bezárólag?

Édes, mély álomba zuhanok, pedig bort egy kortyot sem ittam. Várom a másnapot, mint kisgyerek a Jézuska érkezését december huszonharmadikának éjjelén.

Vasárnap délelőtt elnézek a templomba. Hátha? De nem énekelnek, ma nem. A Gödört széles ívben elkerülöm, senkivel sem óhajtok találkozni, társalogni, nyájkodni. A múzeumba azért beszagolok, de egy nyugdíjas korú néni üldögél a teremőr székében.

Lenyomtam valami ebédfélét, s azon tűnődtem, hol szerzek virágot vasárnap délután a városban, amikor minden zárva van, a borozókat és a cukrászdákat kivéve. Csak marcipánrózsákat találtam, azok viszont piros színekben pompáztak. Kínomban eszembe jutott a temető. Ott biztosan árulnak virágot.

Három óra előtt pár perccel már a házuk közelébe értem. Sokszor jártam erre, anélkül, hogy tudtam volna, itt laknak a megközelíthetetlen Kintses lányok.

Most szeretem az embereket, dalol a természet, lelkesítően bólogatnak a fák, rózsaszínben látom a világot, kezemben egy vegyes színekben pompázó rózsacsokorral.

A természet elkényeztetett gyermeke vagyok. Egyáltalán: gyermek vagyok.

Most kellene megállítani az időt. Így maradni, itt maradni, sejtelmes várakozásban, boldogító keveset tudásban, a Minden várásában.

Ha tudnák komédiástársaim, mi vár rám, irigyelnének vajon?

Kezem a kilincsen, nyikorogva nyílik a kertkapu, kutyá sehol, a ház élettelenül figyel. Átvágok a gypeszőnyeg közötti murvás úton, nyikorog talpam alatt a fehér kavics. Fölöttem, a nyitott erkélyajtón egy függönyt lebegtet a szél. Vagy emberkéz mozgatta?

Keresem a bejáratot, amely a ház oldalában búvik meg. Nyitott ajtó, csengő sehol. Belépek a félhomályba, egy lépcső alján találok magam. Fölpillantok, és ott magasodik előttem Fanny karcsú alakja. Mosolyog, mint az angyalok az oltárképeken.

Könnyen idetalált?

Bámulom, mint egy istennőt, dermedten állok a lépcső tövében.

Jöjjön fel! Itt vagyunk.

Alulról, ellenfényben látom az alakját. Végigfut a szemem a hosszú fekete nadrágon, majd az ugyancsak

fekete, nyakban megköthető pántban végződő trikón. Nincs rajta cipő, se papucs, mezítláb kísér végig egy szűk folyosón, amely afféle fogadószobába vezet. Megállunk egymással szemben, átadom a rózsákat.

Anyucika, hozz egy vázát! Kaptunk virágot.

Nézem a haját, most barna.

Csodálkozik, kérdi, ez az eredeti színem, visszavettem.

További álmélkodásra nincs idő, anyucika bejön. Inkább nézném leánya idősebb barátnőjének. Kissé elfogódottan mutatkozik be. Hellyel kínál, aztán szinte kiszalad.

Ma vagyok itthon utoljára, reggel utazom a tanévnytóra.

Ilyen az én szerencsém! Messzire megy?

Csak ötvenöt kilométer. Ott van a legközelebbi bölcsészkar.

Hátradől a fotelban, keresztbeveti a lábait. A mama újra megjelenik egy tálca süteménnyel.

Még meleg, most sütöttem. Leteszi a tálcát, majd igyekszik az iméntinél elegánsabban távozni.

Fanny elém rak egy kistányért.

Szóval? Mi is az a fontos megbeszélni való, amiért találkoznunk kellett?

Ő sem gondolja komolyan a kérdést.

Majdnem kibököm az igazságot, aztán észbe kapok, hogy ez nem lenne jó kezdés.

Látni szerettem volna, nemcsak a színház nézőterén. Tündöklő fehér fogsorral nevet.

Láthatott a kőfejtőben. Tudom, hogy észrevett minket.

Ekkor berobban a húga, lengén öltözötten. Rövid sort, felül egy alig trikó. A kezét nyújtja. Puha, meleg a tenyere. Baljában egy kis fényképezőgép. Fannynak még a kezét sem fogtam meg.

Ő beszél a húga helyett.

Szeretne egy képet magáról.

Violetta nem is vár az engedélyemre, kattintgatni kezd.

Ha ők úgy, én meg így. Fanny mellé ülök, hadd legyen rajta a képeken. Vio nem lepődik meg, szorgalmasan kattintgat. Én meg kényelmesen hátradőlök a közös kanapén, karomat Fanny mögé csúsztatom a háttámlán. Nem érek hozzá, mégis úgy látszik, mintha átölelném.

Küldd el majd a képeket nekem!

Automatikusan tegezem Violetát, aki éppen eleget, már-már túl sokat sürgölődik körülöttünk, egy percre sem hagy magunkra. Aztán észbe kapok.

Tényleg, még nem ittuk meg a pertut. A meghívás szüreti koccintásra szólt.

Fanny szabadkozik.

Nem értünk igazán a borhoz, van egy kis szőlőnk a hegyszélen.

Elővesz egy vérvörös itallal teli metszett palackot, és egy kispoharat a készletből.

Egyedül nem iszom. Koccintani szeretnék veletek, és javaslom, hogy tegeződjünk.

Nem korai ez?

Fanny kérdezi, miután Vio kilibbent a szobából.

Most van itt az ideje.

Még egy pohárkát varázsol elő, abba is tölt, de nagyon keveset.

Koccintunk, iszunk. Pocsék a bor, legalábbis ahhoz képest, amit a belvárosi pincékben mérnek. Fanny észleli a csalódásom, szabadkozik.

Mondtam, hogy nem olyan jó.

Akkor, szia.

Hát... szia.

Nehezen mondja ki.

A puszi elmarad?

Kicsit elpirul.

Uram, maga túl sokat akar elsőre.

Nyújtja a kezét, s mikor én is így teszek, belecsap, és már vonja is vissza, mintha tűzbe ért volna. Óh, mily hideg e kis kéz...

Nyúlok utána, de hátrateszi, mint jó kislány az általános iskolában.

Hiába folytatnám a tenor-parlandót, amit naponta hallok a színházban, a *Bohémélet* próbái közben, míg a tömegjelenetre várok a takarásban. Nem hagyja, nem hagyná melegíteni.

Szóval? Mit akar tőlem? Bocs, mit akarsz tőlem?

Mindent, bökném ki, téged, ahogy vagy, de elharampom a szót. Közben Vio újra berobban, minduntalan igyekszik felhívni magára a figyelmet. Amíg benn teszi-veszi magát, hallgatunk. Fanny is érzi, hogy addig nem kap semmiféle választ, míg a húga köztünk kellemkedik. Pillantásával számúzná őt a konyhába, a padlásra, a kertbe, csak innen el. Ő meg engedetlenkedik, és nem megy sehová.

Így maradunk, míg megjelenik a mama is, és vége mindenféle bizalmas társalgás lehetőségének.

29

Próbálunk. Próbálunk életben maradni, próbálunk megélni valahogy, próbálunk egy új darabot, meg egy régit, de az is új. Kivezényelték az egész társulatot – az összes színész-kettőt és a csoportosakat is – a Puccini második felvonására. Nyüzsögni kell, éneklést imitálni, a többit megoldják a vendégek. Állítólag félévi bérünket kapják a három karácsonyi előadásért, meg a szokásos próbapénzt. Jön a gyerekkórus, helyi általános iskolások lepik el a színpadot. Van időm a telefonomat lesni, mert ebben a ricsajban nem hallanám az üzenet kop-

panását. Fanny ma elutazott, de még előző este, a találkozó után írtam neki. Aztán reggel, a próba előtt is. Lassan ülepedik, illetve nem ülepedik le bennem, ami történt. Mintha nem történt volna meg, mintha ott sem lettem volna, mintha nem is láthattam volna több mint egy órán keresztül, mintha nem érzékelttem volna vibráló közelségét, üde kislányosságát, mélyen ülő fekete szemeinek csillogását. Nem üzen vissza, nyilván ezernyi fontosabb dolga akad, tanévkezdés, első előadások, barátnők, barátok. Ez az, a barátok. Semmi nem derült ki arról, hogy van-e valakije. Lehetséges, hogy egy ilyen szép lány társtalan legyen? A józanész azt súgja, ez lehetetlen. Mégis abban bízom, hogy nincsen senkije. De miért is? Akkor mit tennék? Otthagynám Ildit és a fiát? Elvenném őt? Cirka huszonötlet fiatalabb nálam. A lányom lehetne. Ez a kapuzárási pánik? De hát szeretem őt, ez biztos. Mindent odaadnék, hogy a közelében lehessenek. Ez az egy látogatás elvette az eszemet.

Elfelejték a megfelelő pillanatban mozogni, míg elől, a rivalda közelében Musette hisztizik. Lucifer meglök, aztán a homloka előtt söpör a kezével, jelzi, hogy bolond vagyok, pedig mit sem tud arról, hogy tényleg. Ezt senkinek nem lehet elmesélni. Talán mégis. Valakinek el kell mesélni.

Megy a darab. A csökkentett zenekar cincog, teljes csak a főpróbahéten lesz, a gyerekek szétesnek, a karvezető a haját tépné, de nincs neki. Állunk, várunk, míg rendezik a sorokat. Közben Lucifer mellém sodródik. Buzgón magára vett egy allonzs-parókát, komikus látvány nyári zakóban, műhajjal a feje tetején.

Hallottad? Megyünk ármánykodni a megyeszékhelyre.

Elsőre nem esik le a tantusz, mit is akar közölni az én drága jó pajtásom. Aztán majd' felugrom örömömben. Ha visszük a Schiller-darabot a tájba, akkor ő is a nézőtérén lehet.

Biztos ez?

Nem érti, hogy miért örülök annyira ennek a nem várt hakninak, hiszen nem fizetnek érte egy vasat sem, benne áll a szerződésünkben. Most mondjam el neki? Inkább a mobilomat babrálom. Bölcs barátom megfogja a karomat, és így szól.

Te szerelmes vagy.

Leáll a próba. Tíz perc szünet. Luc meg se várja, hogy kilépjünk a kiskapun, nyomja a cigit a szájába.

Na gyere, mesélj szépen!

Ellenkeznék, de nem tűri.

Ugyan, ne hülyéskedj! Mit titkolódzol?

Annyira látszik?

Aki ismer, kisapám, annak igen. Napok óta tíz centivel a föld felett jársz-kelsz. Ki az? Kolléga?

Nemet intek.

Pesti nőt újítottál? Zűrös lesz. Te itt, ő ott. Nem beszélve Ildikóról.

Nem pesti.

Te? Csak nem az a két csaj, akiket úgy megbámultál?

Mindig mindent tudsz?

Szóval mégis. És melyik? Mert mind a kettő átkozottul jó bőr. Óh, bocs.

Fanny.

Csak tudnám, melyik a kettő közül, mert olyan egyformák. De mindegy is, nem én szerettem beléjük, hál istennek.

Az ügyelő visszatereli a dohányzókat, folytatódik a próba, második felvonás vége, a nagy kavarodás. Lucifer még biztatóan hátba vág.

Gyerünk! Akkor mindent bele.

Visszaveszi a parókáját, irány a boldog 19. század!

Ildi egyik barátnője férjhez megy, és fölkérték, szavaljak a társadalmi szertartáson. Pap és oltár nélkül nem az igazi, és azért mégis szeretnének egy kicsit parádés esküvőt. Zene is lesz, néhány jazz-muzsikussal fogja fújni, nekem meg szavalni kéne. Így mondták, szavalni. Valami szépet, emlékeztetést. Ilyenkor szokott jönni a jó öreg Shakespeare, hogy az vagy nekem, és tavaszi zápor, meg arcod varázsa, aztán koldus szegény királyi gazdagon. Nagyon, de nagyon unom, százezeregy szertartáson szavalták, ezt biztos nem fogom elmondani. De akkor mit?

Lekapok pár kötetet a polcról, és beveszem magam Danika szobájába. Az estét lapozással töltöm. Kell lennie valami másnak, ami megtetszik, amit vállalok. Kell valami ismeretlen, hagyjuk most József Attilát, pedig lenne tőle mit választani. És meg is lesz; ha nem az avoni hattyú szonettje, akkor a fordítója. Az éjszaka rámegy a tanulásra, de megéri, mert nagy vers, fantasztikus vers.

Reggeli, kávé, zuhany, borotválkozás. Öltöny, nyakkendő, taxi. Irány a Központi Házasságkötő. Megadják a módját, ha már nem templom. Ildi monologizál megint az Operáról a kocsiban, de nem figyelek rá, a verset mormolom. Remélem, nem hagy cserben a memóriám, nem szokott, de ez új szöveg. Minden csak szöveg, még egy ilyen fantasztikus vers is. Biflázni kell azt is, de megvan, menni fog, nem lesz gond, már csak a hangsúlyokra kell vigyáznom, de hát ez nem színház, itt szabadabb vagyok, nem szól rám a rendező, Áronkám, ezt kicsit hangosabban, ott a harmadik mondatot meg suttozd inkább.

Megy a műsor, a trikolóros nő beszél. Szeretnék egyszer egy férfi anyakönyvvezetőt látni, súgom Ildinek,

mire ő visszaszól, hogy a miénkre kérj majd pasit. Ezt nem kellett volna, de felelni sem kell rá, mert megszólal a zene, gépi Bach, aztán már én jövök. Szerző, cím, és kezdem.

*Kiáltani szeretném, s nem lehet,
még súgni se szabad a nevedet,
még gondolni se – jaj, elárulom,
de belül csak azt visszhangozom...*

Látom az elképedt arcokat, nem ezt várták, a rutin-Shakespeare kellett volna. Ez még inkább doppingol, egyre jobban belelovalom magam Szabó Lőrincbe, tesék, esküvői vers, vagy szeretitek egymást, vagy nem?

*nevedet édes, a pár szótagot,
mely tiündéri burkoddá változott*

Figyelnek, látom, tetszik nekik a vers, naná, majd nem, ez tovább ösztönöz, már játszom is, nem szavak, a beleélés tökéletes, kár, hogy nem veszi föl senki, vagy mégis? Gyerünk, mindjárt vége, az utolsó sorokat a menyasszony szemébe nézve mormolom:

*édes neved betölti szívemet
s csak titka, te, vagy nála édesebb.*

Pici csönd, aztán kitör a taps, mintha előadóesten lennénk. Az anyakönyvvezető zavartan igazgatja magán a szalagot. Nem ilyesmihez szokott.

Tudsz még nekem meglepetést okozni, súgja Ildi, és hozzám dől.

Törölgetem a homlokom. Megvolt, jól ment, semmi galiba. Kár, hogy eltűnt a semmibe. Bár videóztak, de fura lenne másolatot kérni. Mit csinálnék vele? Elküldeném annak, akire gondoltam, míg szavaltam.

Koccintás, félszáraz pezsgő, a három fiú fúj valami megnyugtatót. *Angyalok bevonulása* a szám címe, de hol lehet most az én angyalom? Ki tudja? Nézem a telefonomat, amit elfelejtettem kikapcsolni. Még jó, hogy nem csörrent bele az áhítatba.

Megyünk felfelé egy lépcsőn. Valamilyen toronyban vagyunk, talán templom, de lehet, hogy egy kilátó. Muszáj fölfelé menni, mert mindketten tudjuk, csak így szabadulhatunk innét. Be vagyunk zárva, visszafelé nincsen út. Egyre följebb jutunk, de nem tudjuk, hol a lépcső vége. Semmi fény, semmi bizonyosság. Mintha egy függőleges alagútban másznánk az ég felé. Fanny félni kezd, én nyugtatgatom. Tériszonyom szokott lenni, de most nincs. Az ő félelme erővel tölt el. Fogom a kezét, ő erősen szorítja az enyémet. Végre elfogynak a lépcsők. Felettünk egy vízszintes vasajtó. Könyörög, hogy ne nyissam ki. Hagyjuk így. De muszáj, nincs más lehetőség. Kétségbeesetten, segélykérően néz rám. Felnyomom a csikorgó, rozsdás fémet. A zaj majdnem fölébreszt, már érzékelem, hogy álmodom, de még benne vagyok, maradok. Nem akarom, hogy vége legyen. Nem szeretném, ha befejeződne, mert akkor nem látom többé. Nagy fény vakít el. Amint hozzászokik a szemem, lepillantok a mélybe. Odalenn hatalmas tömeg nyüzsög, mintha New Yorkot látnám, egymást nyomják, lökik az emberek. Hirtelen érzékelem, hogy Fanny már nincs mellettem. Kiabálnék utána, de nem jön ki hang a torkomon. Mintha lenn volna a tömegben. Szólítanám, de nem megy. Nincsen hangom. Repülök, utánavetem magam. Nem zuhanok, pilleernyőn szállok alá. Mire leérek, egyedül vár. Egy üvegtetejű kuckó alatt ácsorog, és mosolyog. Nem jön a busz, mondja utánozhatatlan kedvességgel.

Találgattam, hogy mi a csudát álmodhatsz?

Lucifer áll fölöttem az emeletes kollégiumi ágy lábánál, ideiglenes szállásunkon. Visszarendeződik a világ, rájövök, hol vagyok, hogy Fanny nincs mellettem, hogy buszmegálló sincs sehol. Ágy, asztal, beépített szekrény,

ócska fotelek. Az egyetemi diákokthozon átmeneti lakói vagyunk, a vendéglátóink jutalmául. Este előadás, délelőtti állítópróba, a járások ellenőrzése. Idegen hely, idegen színpad. A bejátszható terünk állítólag nagyobb is valamivel, mint az anyaszínházban. Ez nem is baj, a fordított eset lenne gond. Legfőképpen nem játszunk be az egész területet.

Kezdetes határ. Ez az új szokás. Hogy a közönség idejében hazaérjen. Mihez képest idejében? Az elrontott életükhöz? És a jegyszedő néni is félnek. Fél tizkor már otthon szeretnének lenni. Ezért nem lehet a *Hamlet*et rendesen eljátszani. Nem lehet kétórásra meghúzni, és szünetet is kell tartani.

Hatos kezdet: *Ármány és szerelem*. Nem szeretem ezt a szerepemet. Szomorújáték – öt felvonásban. Szomorúnak valóban szomorú. Az első apa-szerepem, ráadásul utálatos figura. Megpróbáltam rokonszenvet kelteni, a fiáért aggódó szülőt megmutatni, de a rendező leállított. Ne játszál a szöveg ellen, kiabálta föl a félhomályból.

Délután csellengünk a városban, körbejárjuk a szabálytalan háromszög alakú főteret. Az egyik oldalon egy különleges szobor, mintha a falból lépne elő valaki. Közélebb megyünk, s akkor derül ki, hogy egy híres író, egy világíró fél-szobra, emlékműve, akinek valami köze volt ehhez a városhoz. Míg Lucifer a feliratot böngészi, bemegyek a domború alak melletti lottózóba. Szombat délután van, még elfogadják a tippjeim.

Meg akarsz gazdagodni?

Luc utánam jött.

Tudod mit, én is kitöltök egyet, hátha bejön. Ha milliárdos leszek, kibérelek egy színházat, ahol csak azt játszárok, amit szeretek, és csak azok lépnek föl, akiket szeretek.

No én nem színházra költeném.

Hanem Fannyra? Eltaláltam?

Hallgatok.

Szóval igen.

Az ám.

Hazám, te mindenem.

Azt szeretem Luciferben, hogy mindent görbe tükörben néz, még a halálos ítéletét is elhülyéskedné.

Hajts rá! Még van egypár szép éved, aztán...

Elhallgat.

Kinn vagyunk megint a téren.

Lehet, hogy ott lesz az előadáson.

Mit keresne ott? Gondolod, hogy miattad?

Itt jár egyetemre.

Randiztatok már?

Egyszer. Meghívott magukhoz.

Ez igen, barátom, akkor sínen vagy.

Jó is volna.

Tudja, hogy játszol a darabban?

Szerintem tudja.

No akkor kösd föl a gatyádat. Bár éppen ebben a szerepben...

Ez a bajom nekem is.

Nem mondhatom, hogy cseréljünk, mert az én szerepem se valami fényes. Egy féreg.

Mindjárt odaérünk, ez nem is színház.

Persze hogy nem, csak egy művház. Akkora, mint egy lovarda. Idáig nem utaztak Fellnerék.

Nem kéne előtte bedobni még valamit.

Tudsz egy helyet?

Te sem? Azt hittem, ismerős vagy, ha már...

Mit ha már?

Á, semmi, jerünk ötözködni.

Csak nehogy a színpadon is így szólalj meg.

Pedig érdekes vóna.

Szegény Schiller.

Schiller? Neki má' nyóc. Szegény mi.

Így beszélne tovább is, ha az öltöztető nem hozná a ruháinkat és a parókákat.

Hat óra tízkor gongütés, indul az előadás.

A takarásból báméskodom, de nem látom jól a nézőteret. Csak akkor tudok lopva le-lepillantani, mikor játékban vagyok. Így nem fog menni, majd a tapsoknál, ha lesznek, megtudom, hogy itt járt-e?

Taps az van, olyan még nem volt, hogy ne lett volna. Pláne vendégjáték, elhoztunk nekik egy klasszikust. Miller muzsikus, a lázongó kisember nagyon hajlong, túlmozogta az egész szerepét, de hálás is érte a nézőtér. Aztán az utolsó függőnynél meglátom Fannyékat. Áll a tizenvalahányadik sor szélén, hófehér kosztümben, szerfölött elegánsan. Mellette valami pubi, egy vele egykorú srác, tüsi haj, öltöny és fehér ing, mint egy tornatanár az évfáradó ünnepélyen. Mindketten tapsolnak. Tetszett nekik az előadás.

32

Ronda november, átkozott november! Hogy gyűlölöm ezt a hónapot! Mindegyikkel tudok valamit kezdeni, csak ezzel nem. Szeptember-október, még tart egy icipicit a nyár. A december már telis-tele az ünnepvárással. A január – évforduló. Újév, új remények. Februárban vágjuk a centit. Mindjárt tavasz lesz. De a november. Rettenetes. Különösen így, ebben a helyzetben.

Mindenesetre nyomtam egy SMS-t.

Hogy tetszett az előadás?

Nem jött válasz.

Mit tegyek? Írjak megint? Mit írjak?

Reggel, nyitás után bementem egy net-kávézóba. Kértem egy feketét, és beültem az egyik gép elé. Rá-

kattantam az iwiwre, és alaposan végignéztam Fanny fotóit. Hát persze, hogy ott virított ez a figura – hogy nem vettem észre, amikor először kalandoztam ezen az oldalon! Akkor kapkodva csúszkáltam a képei között. Ismert és ismeretlen arcok, anyja és húga, aztán barátok és barátnők, s köztük egy páros fotográfián ez a fickó, amint Fan derekán nyugtatja a tenyerét. Nem egy kosaras termet, de igencsak sportos alkat. Ő lenne az igazi? Ugyan már, ez ostoba gondolat, a mai lányok nem keresik az igazit, illetve úgy keresik, hogy kipróbálnak mindenkit, aki az útjukba kerül. Fanny is ilyen volna? Miért lenne más? A bája, kedvessége, tiszta arca csak ámítás? Ugyanolyan, mint a többi húszéves?

A kávézó lassan benépesül, jönnek a diákok, bezárom a gépet. Kinn, a főtéren a falból kinéző szoboralak mintha kajánul mosolyogna rajtam. Visszavigyorgok rá. A lottózó kirakatában még a múlt heti nyerőszámok, pedig már kihúzták az újabbakat. Minek is? Már vesztettem, máris veszítettem. Miben is? Hiszen csak annyi közöm van hozzá, hogy láttam néhányszor, és egyszer meglátogattam.

Beütögetem a számát a telefonomba, és megnyomom a hívás gombot. Géphang szól: a keresett szám az előfizető kérésére jelenleg nem kapcsolható.

A hívásrögzítő biztosan jelzi majd, hogy kerestem, de a biztonság – miféle biztonság? – kedvéért írok egy újabb SMS-t. Ki tudja, mikor látom megint?

Hazafelé a buszon alvást színlelek. A többiek nem, ők valóban fáradtak, gyűröttek. Este még megettünk egy vacsorát a helyiekkel, a polgármester meg a fő-kultúros vendégül látta a társulatot, beszédek meg koccintások, bla-bla, most pihenik ki a fáradalmakat. Lucifer is alszik – kivételesen. Miért van az, hogy nekem folyton verssorok jutnak eszembe majdnem mindenről, de Fannyról különösen.

Ki boldogan ott lehet közeledben...

Nem tudom a folytatást, töröm a fejem, mert erről igazán nem kérdezhetek meg senkit. Azt se tudom, ki írta. Egy francia, talán.

... tudja, mily lakókat rejt az ég... avagy isteni lakókat...?

Igen, így pontos, hogy isteni lakók, de hogyan van tovább? Szó esik még ártatlanul kibomló, ifjú szépségről. Nem fog eszembe jutni, majd ki kell keresni a francia antológiából, mert arra esküdni mernék, hogy francia írta.

Ráz a busz cefetül, mert hátra ültem, leghátulra, hogy eltűnhessek mindenki elől. Kibomló ifjú szépség. Milyen jól írja, milyen szépen. A szépség nem önmagáért bomlik ki, mindig valakinek, aki nézi, aki érinti, aki magáévá teszi. Fanny is kibomlott már. Valószínűtlen, hogy húszévesen még ártatlan volna. Nem képzelhetek ilyet; sok mindent képzelhetek, de ezt semmiképp sem. Fölösleges fantáziálni.

Mindjárt hazaérünk.

De hová haza? Ahol ő van. Ahol lennie kellene.

33

A színházban csend – hullaszag még nincs. Szegény Juvancz Gáborról már szó sem esik. Elfelejtették, kussolnak, mindenki élni akar, továbbélni. Az *Othello* megy a maga útján, a *Bohémélet* is készül. Karácsonyra mindkettő a színpadon. A Shakespeare-t már kiplakátozták; a nevem eléggé elől áll a szerepsorban. Akadt egy kis vita ekörül, de a rendező s főként az új igazgató ragaszkodott a szerzői sorrendhez. Mintha ezen múlna valami. Így viszont a címszereplő előtt vagyok, s a végén azt érezhetem, hogy én osztok igazságot, minden-

esetre én mondom az utolsó mondatokat a színpadon. „Én elhajózom városunkba menten, / S e bús esetet búsan megjelentem.” Hajóznék én is, Velencébe, nagyon szívesen, de nincs miből, és nincsen rá időm. S kivel is mennék?

Próba után bekapok egy meleg szendvicset a büfében, felíratom a többihez, és gyorsan kihúszok a színházból. Lődörgök a belvárosban, eltűnök egy hosszú átjáróban, majd ki a patkóra, a körútra. A dominikánus templommal szemben egy kétemeletes palota kapubejáróján, az oldalfalon kicsike réztábla. Soha nem vettem észre, de ahogy elnézem, elég régen ott lehet, s megfakultan hirdeti:

ASZTROLÓGIAI TANÁCSADÁS

II. em. 2.

Önkéntelenül belépek, és felmászom a másodikra. Nincsen veszíteni valóm. Nagy a belmagasság, és lift sehol. Mire a csengetésemre kinyílik az ajtó, kilihegem magam. Egy borzas üstök jelenik meg a résben, végigmér, és kérdez.

A mamához?

Azt hiszem, ha ő az asztrológus.

Kitárja az ajtószárnyat. Úgy látszik, megbízhatónak vél.

Uraságod járt már nálunk?

Most vagyok először.

Ajánlott valaki minket?

Magamtól jöttem, láttam a táblát a kapu mellett, hogy asztrológia...

Á, sokkal több. Várjon itt.

Eltűnik valahol a hosszú hajópadlós előszoba mélyén. Amit elsőre érzek, az valami átható bűz. Körülnézek, keresem a forrását. Aztán egy félig nyitott, lepattogzott festésű ajtó mögül macskaszemek bámulnak rám. Be-

nézek a cselédszobaszerű ablaktalan cellába. A köves padozaton megfeketedett bádoggal tepsi, benne húscsopátok, mócsingok.

Pirike, Fricike! Vissza-vissza, befelé!

A macskák szót fogadnak a hátam mögött tornyosuló hölgynek. Nyújtja felém a kezét, de nem ám kézfogásra, hanem csókra.

Kimondhatatlanul hosszú, németes vezetékeve van. Valamilyen Terézia.

Kasszírozza a kézcsókot, aztán az előszobából nyíló egyik hatalmas szárnyas ajtó felé mutat.

Tessék, arra!

Inkább felszólításnak hangzik, mintha rosszkedű macskákat terelgetné. Arcát ezer ránc szabdalja, szája lefittyed, amint beszél.

Jobb, ha előre tisztázzuk, fél óra ötezer forint. Eurót is elfogadok.

Még az előszobai macskabűzben azon morfondíroztam, hogy hagyom a csudába az egészet, és visszafordulok, ám Terézia asszony szavai parancsként hatnak.

Oda tessék!

Egy kétes biztonságú, kopott bársonyhuzatú karosszék felé mutat. Alaposan végigmér, mintha belém akarna látni. Aztán rágyújt egy szűrő nélküli cigarettára.

Kér? Nem? Jó magának, én nem bírom nélküle. Szerelem, ugye?

Csak bólintok – de honnét tudja? Az arcomra van írva?

Méreteget, aztán úgy mellékesen, halkan odaveti.

Szenvedni fog.

Süllyedek a karosszék mélyére. Tovább méreteget analízáló tekintettel. Sörös üveget nyit, és egy metszett kristály pohárba tölt a dúsan habzó léből.

Megkínálhatom?

Köszönöm, én csak bort...

Azzal nem élek. Igen. Ikrek vagy Bika.

Állításként hangzik, nem kérdésnek.

Május 6-án születtem.

Szóval Bika. Jól sejtettem. Freud is ezen a napon jött világra. Az órát és a percet is tudja?

Anyám szerint csütörtökön, és délután, kora délután.

Magyarország?

Bólintok.

Hely?

Pest, Kőbánya, Bajcsy-kórház.

Házassága nem boldog, most valaki mást szeret.

Felnéz, mélyet szippant, sört kortyol.

Arra kíváncsi, hogy mi lesz? Hát semmi jó.

Ezt csak így? Miből tetszik gondolni?

Na jó, nézzük a kártyát.

Nyikorog a szárnyas ajtó, benéz a borzas fiú.

Mamóka, Fricikének hasmenése van.

Adjál neki széntablettát. Bocsánat, tudja a fiam egy kicsit...

Legyint. Kever, emeltet velem, szétosztja a lapokat. Studírozza őket, mintha személyek lennének.

Azért történik minden, mert törlesztenie kell a sorsnak. Valakivel szemben érzelmi tartozása van. Réges-régen, valamelyik előző életében nagyon megsérthetett egy hölgyet. Ez a karma törvénye.

Sör, cigi, ráncok. Mintha több lenne az arcán mióta jöttem. Tekintete belém hatol.

Nős ugyebár.

Együtt élek valakivel, ő Pesten, én meg itt.

Tudom, én is járok színházba, bár elég ritkán. Fiatal?

Negyvenöt múltam.

Rekedten felnevet.

Nem maga, a leány.

Az apja lehetnék.

Nem baj, az ma nem számít. Más a probléma. Kezgyetlen lesz magához, az ujjja köré fogja csavarni, és nem tud szabadulni tőle.

És azt hiszem, van valakije.

Legyint, korty sör, új cigi.

Az nem számít manapság. A mai lányok akár több férfival is elbírnak. Játszanak, kipróbálják a hatalmukat.

Elég ennyi. Felállok, pénz után kutatok.

Már megy? Csapja be az ajtót.

Megnézi a papírpénzt, majd a csipketerítő alá csúsztatja.

Vigyázzon magára!

Lodovico, a velencei követ – aki jobb percekben vagyok – óvatosan lépked az előszoba homályában. Pirike és Fricike szemei világítanak neki távozóban.

34

Ma nincs előadás, vállalkozók vették bérbe az épületet. A műszak dolgozik, a színészek lazíthatnak. Így aztán buli zajlik a Színészház összes termeiben. Oda tartok, mikor eszembe jut, hogy valami piát kéne vinni. Bemelegyek a várkerületi nagy ABC-be, nézegetem a borospalackokat, ahogy katonásan sorakoznak az egyik hosszan elnyúló gondolán. A kosaram véletlenül nekiütődik egy másikhoz. Automatikusan elnézést kérek, a hölgy is, aki igencsak felpakolt. Ekkor látom, hogy Fanny mamája az, a velem nagyjából egyidős Kintsesné.

Köszönések és udvarias mosoly. Mondanom kéne valamit, de ő megelőz. Dől belőle a szó.

Jó napot, vagy inkább már jó estét! Tudja, ma van a bevásárló napom, kevesebb holmi kell, hogy Fannyka nincsen itthon, de a hétvégén mindig haza szokott jönni, akkor főzök neki rendesen, mert a menzai koszt nem olyan

jó, szegénykém le is fogyott egy picit, meg persze Violetta is, ő még gimibe jár itthon, de a főztömet eszi ő is.

Nem tudom megállítani a szóáradatot, de azt sem tudom, mit mondanék, ha egy picit elhallgatna. Zavarban van, azért beszél ilyen sokat.

Bort vesz? Nekünk is van egy kis szőlőnk, de annyi a gond vele, már arra gondoltam, hogy eladjuk, mert nem tudjuk rendesen művelni.

Araszolok a pénztár felé, előreengedem a sorban.

Tudja, nehéz amióta nincsen férfi a háznál.

Halovány kérdő pillantásomra beavat a részletekbe.

A férjem, Fannyék apja külföldre ment dolgozni, még az elsők között, amikor már lehetett, aztán ott ragadt. Küldözget pénzt, és néha hazalátogat, de megy vissza.

Hitelkártyával fizet, pakol. Utána lépek ki az üzletből. Felajánlom a segítségemet, de a parkoló felé mutat.

Itt állok, magát is elvihetem.

Köszönöm, de nem messzire megyek.

Magyarázom a helyzetet, hogy buli lesz a Színészházban, nehogy azt higgye, hogy egy alkoholistával hozta össze a sors.

Felcsillan a szeme.

Tudja, Fanny szeretne kérni magától valamit.

Erre nekem csillan fel a szemem.

Csak nem meri mondani.

Nocsak, hiszen hívogattam eleget, de ezt most itt nem vallom be.

Azt szeretné, ha egyszer bevinné őt a színházba. Csak megnézni, milyen belülről.

Lehet, hogy ezt inkább ő szeretné, ezért hárítja a lányára. Mindenesetre megnyugtatom a mamát.

Mi sem egyszerűbb ennél. Csak vegye föl a telefonját, ha hívom.

Óh, köszönöm, köszönjük, köszönöm az ő nevében is. Megüzenem neki, örülni fog. A hétvégén hazajön.

Telepakolta a csomagtartót, beül és indít. A volán mögül még visszainteget.

35

Jó ideje tart már a muri, mire becsöppenek. Örvendeznek a velem érkező palackoknak.

Na végre egy kis utánpótlás!

A könyvtárszobát utánpótlásba szinte mindenki lejt, sűgőig bezárólag. Isznak, iszunk. A józanság elszállt, de még senki sincs annyira beállítva, hogy közlésképtelen lenne. Még a földön is ülnek, Lucifer például hanyatt fekvé eregeti a fűstöt a mennyezetről lógó bronzveretes csillár felé. Manika, a sűgő egy fotel fedezékébe bújva nyalogatja vermutospoharát. Éppen Kertész Annácska, a kiöregedőben lévő naiva viszi a szót. Egy panaszdalt áriázik.

...és akkor vendéget hívnak Mimire, akit, igenis akit, én is elénekelhetnék.

Néhányan bólogatnak, de többen hallgatnak. Mindenkinek lehetett hasonló sérelme. Annácska folytatja, de már nemigen figyelnek rá. Pincemély hangján megszólal Sasfalvi Nándi, még nekem is bácsi, aki szinte az összes magyar színházban megfordult. A faluszínháznál kezdte a pályát, és vidéken ragadt, de nem bánta.

Édes lányom, készülj a beugrásra! Mindig minden szerepet, ami neked való, tanulj meg! Így játsztam én egyszer a második sírásó helyett Claudiust, aztán enyém maradt a szerep.

Csillag Misi, a dramaturgunk kontrázott neki.

Egyik kollégám könyvet is írt a shakespeare-i szerepösszevonásokról. Nándi bácsi, te mindkét szerepet adhattad volna a darabban.

Az életemet adtam, nem a szerepet, borong, és nagyot kortyol a poharából.

Manyika mormog a fotel tövében.

Egyszer ős-régen, ifjúkoromban a legjobb Lucifer, akit valaha láttam, a délelőtti ifjúsági előadáson, valószínűleg egy kellően át nem pihent éjszaka után, a *Tragédia* első színében az Úr felszólítására elkezdte, hogy „York napsütése rosszkedvünk telét tündöklő nyárrá változtatta át”. Integtettem, sziszegtem, de ő csak folytatta. „Családunkról már elvonult a köd, s alámerült az óceán vizébe.” Az egész angyalok kara integtetett már, de ő csak lassított a tempóján. Persze se púp, se mellvért, csak a bőrruha. A gyerekek a nézőtéren nem vettek észre semmit. Veretes szöveg ez is, az is. Végre rájött, hogy nem a *III. Richárd*-ban van, és rezzenetlenül váltott át a jóra. „Az ember ezt, ha egykor ellesi...”

Posztmodern előadás lehetett, nevetett a dramaturg.

Ki volt az, Manyi néni? Árulja el.

A kis sűgőnő nemet int.

Lucifer válaszol helyette.

Nem én, az egészen biztos.

Aztán a vállamra teszi a kezét.

Na, mi újság? Nagyon lógatod az orrod. Fannyka?

Csak bólintottam.

Öregem, cselekmény kell, mint voltam oly szíves néked tanácsolni. Vízszintesen kell kezelni az ügyet.

Értetlenül nézhettem, mert folytatta.

Meg kell dönten, mint a régi rendet. Persze békés úton, csakis.

Nem haragudhattam rá, jóval többet ivott nálam. De végül is tán igazat szólt. Mégse tudtam elképzelni, hogy Fanny – és én. Valahogy nem is gondoltam ilyesmire. Égi lénynek tűnt a szememben, akit csak csodálni lehet, ha hozzáérnék, szétporladna az ujjaim között.

Kertész Anna az első felvonás szerelmi kettősét intónálta partner nélkül, holott a másodikba volt beosztva a Momus kávéház kavalkádjába. Alatta maradunk a vágyainknak. Nem kapunk meg az élettől olyasmit, amire áhítozunk.

Csinálj forradalmat!

Ezt súgta a fülembe Lucifer, hogy csak én halljam, baráti tanácsként.

Jó, legyen. Elővettem a telefonom, és írtam neki. Meglepetésemre szinte azonnal jött a válasz.

36

Mindig a találkozás előtti percek a legszebbek, ám ezt az ember akkor nem érzi, csak utána. Honnan a csudából jön az a veszekedett boldogság, ami elfog? Nem tudom, csak azt, hogy olyan jó lesz majd emlékezni rá.

A kis patak hídjánál adott randevút. Amíg ott ácsorogtam, átéltem a várakozás megismételhetetlen pillanatait. Nem jött, késett, de örültem az ajándék időnek. Hetek óta vártam erre, akkor mit számít az a pár perc?

Aztán megérkezett, fehér kosztümjében, szolid eleganciával, minden mesterkéeltség nélkül. Elállt a lélegzetem, oly csodásnak láttam. Nyújtottam a kezemet feléje, ám ő épp csak belecsapott picit a tenyerembe.

Kis kerülőkkel indultunk a színház felé. A szűk mellékutcákon senkivel sem találkoztunk. Ilyenkor ott-hon csücsülnek a polgárok, tévéznek vagy alszanak. Az egyik ablakból egy régi film dallamai szűrődtek ki. „Pá, kis aranyom, pá, nem zavarom, pá, csak elhagyom, pá.” Az olcsó sláger egy darabon elkísért. Odaértünk a főbejáráthoz, mire Fanny kissé lámpalázasan megállt.

Nem itt megyünk be.

Karon fogtam, és a művészbekjáró felé irányítottam lépteinket. Nem húzta el a karját, csak amikor átléptünk a küszöbön, és meglátta a portást, akinek illendően köszönt.

A vendégem, Feri bácsi, mondtam, de ezt sem kellett volna, csak azért szóltam az öregnek, nehogy ő kérdezen valamit.

Felmentünk a keskeny lépcsősoron az első emeletre. Végigvezettem az öltözőfolyosón.

Ez a férfiak sora. A női öltözők a másik oldalon vannak. Megálltam a 17-es szám előtt, és benyitottam.

Ez az enyém, illetve a mienk. A kollégák majd csak hat körül kezdenek szállingózni az esti előadásra.

Kíváncsian bekukkantott.

No, gyere csak be, nincs itt senki rajtunk kívül.

Azt hittem, hogy külön öltöződ van.

Talán Pesten, a Nemzetiben, ott lehetne. Itt kevés a hely.

A nőknek sincs külön öltözőjük?

Ők is hárman-négyen osztoznak egyen. Kicsi ez a színház, ez nem az Operaház.

Fanny körbejáratta a tekintetét.

Minek ide heverő?

Minden öltözőbe tettem egyet. Néha lepihen az ember.

Rám nézett, mint aki hiszi is, meg nem is, amit mondok.

Még zuhanyozni is lehet.

Akár itt is lehet lakni, nem?

Ez még nem jutott eszembe, de ráhagytam. Közben leült az egyik tükör elé, megnézte magát, és elégedettségnek látszott. Észrevette a Schiller-darabbeli parókámat.

Ebben láttalak?

Bólintottam, hogy igen.

Felpróbálhatom? Megengeded?

Ha nincs más vágyad.

Igyekeztem kétértelmű lenni. Rám villantotta a szemét, és igen ügyesen eligazgatta a műhajat. A sajátját teljesen eltüntette alatta. Eléje térdeltem.

Hercegnő, fogadja hódolatteljes kézcsókomat.

Beleélte magát a szerepbe.

Ez melyik darabból van?

Rögtönzés, mondtam, és átöleltem a csípőjét.

Uram, ön túl sokat merészel! Csengetek a szolgáknak.

Nem fogja azt tenni. Az én palotámban vendégeskedik.

Fanny megelégelte, kilépett a játékból, ledobta az alhajat, és nyugtalan kézzel igazgatta a frizuráját.

Gyere, megmutatom a színpadot.

Engedelmesen követett. Lementünk a csigalépcsőn a földszintre. Mögöttem jött, kopogott a cipője sarka a kövezeten. Odalenn töksötét, csak a vészvilágítás fényei égtek, és az ügyelőpult fölötti kislámpa világított. Fanny hófehér kosztümje kirajzolta sudár alakját a fekete függönyök előtt.

Hová viszel?

Bemegyünk a színpadra.

Nyújtottam a kezemet, és nem utasíthatta vissza, mert eltévedt volna a félhomályban. Ujjai, mint vékony, fűrgő gyíkok siklottak a tenyerembe.

Itt a világ közepe.

Megálltunk a homályban, a színpadtér középpontjában. Fanny hallgatott, éreztem a lélegzetvételt a vállam fölött. Előttünk, odalenn a nézőtér apró kijáratilámpái világítottak.

A mély csendben arrébb lépett, és koppant kettőt a cipősarka. Éppen a süllyesztő fölött állt meg. Gyorsan elhúztam onnét. Azt hitte, magamhoz akarom ölelni. Mintha csökkent volna az ellenállása.

Menjünk fel a hídra, mutattam fölfelé, a zsinórpadlásra.

Jött utánam, engedelmesen, kézen fogva. Felmentünk az oldalsó fémlépcsőn. Magam elé engedtem, mert így biztonságosabb. A fehérsége világította az utat.

Nincs tériszonyod, ugye?

Nem tudom.

De ha lenne is, úgysem látnál semmit.

A keskeny hídon egymás mellé szorultunk.

Látod, innen eresztik le a díszletelemeket, mutattam a háta mögött sorakozó kötelekre.

Megfordult, hogy szemügyre vegye, de a gyors mozdulattól megbillent. Átöleltem, és nem húzódott el. Nem is igen lett volna hová. A mellkasomon éreztem szíve dobbanását.

Félsz?

Tőled? Csak addig szoktam védtelen lenni, míg a körömlakkom megszárad.

Keményen hangzott, de nem tudott elriasztani.

Két emelet van alattunk.

Mit számít?!

A lélegzetünk egymásba ért. Szorosan öleltem a derekát. Nem lökött el, de nem is simult hozzám. Összeért a szánk.

Hé! Mit képzelsz?

Nem akartam itt fenn, a hídon hősködni, ezért elengedtem.

Fanny, van valakid?

Igen, a Szabi.

A tornatanár?

Honnét tudod?

Csak rá kellett nézni, láttalak titeket a nézőtéren.

Igen, ő az, tényleg tesi szakos.

Hozzá fogsz menni?

Miért kéne hozzámennem?

Régóta ismered?

Három éve, ő is odajár a fősuliba.

Szereted?

Azt hiszem.

Hiszed vagy tudod?

Nem tudom, mit faggatsz! Egyelőre nem akarok hozzámenni senkihez. Még hozzád se.

Nevetett, mint aki egy jó tréfát talált ki.

Hogyhogy, ez fölmerült?

Közben lejöttünk a magasból, megint az öltözők szintjén jártunk.

Ne vegyél komolyan. Ha jót akarsz magadnak, ne vegyél komolyan.

Pedig én komolyan vettelek, az első perctől fogva.

Azt látom. De nő vagy.

Nem vagyok nő, együtt élek valakivel.

Azt mondták.

Tévedtek.

Gyereked is van, láttak vele.

Sokat tudsz, de nem mindent. Nem én vagyok Danika apja.

Jó, elhiszem, úgyis mindegy.

Miért mindegy?

Mondtam már, nem akarok hozzád menni.

Hátha mégis?

Megálltunk a 17-es előtt.

Használhatom a mosdót?

Bementünk, és eltűnt a zuhanyzóban. Nem zárta magára az ajtót. Míg matatott odabenn, megpróbáltam az ő szemével körülnézni, de a helyszín reménytelenül sivárnak tűnt, nem lehetett rajta segíteni.

Leszakadt a gombom.

A kezében hozta fehér kabátkáját.

Adnál tűt és cérnát?

Kihúztam az egyik fiókot.

Ilyesmire mindig fel vagyunk készülve.

Fanny leült a díványra, befűzte a cémát, és varrni kezdett. Néztem fedetlen karjait, vékony csuklóját, mozgékony ujjait, amint boszorkányos ügyességgel pillanatok alatt visszavarázsolta a leszakadt gombot.

Mit fogsz csinálni, ha végzel?

Nem tudom. De statisztálni jó lenne, ha elintéznéd.

Mi sem egyszerűbb. Karácsonykor sorozatban játszunk a *Bohéméletet*. A második felvonásba sok szereplő kell.

Tényleg?

Felvetelek a csoportos szereplők listájára, ha...

Mi az, feltételeket szabsz?

Dehogysis, csak szeretnék többször találkozni veled. Mi volna, ha barátok lennénk?

Te meg én? Fura lenne. Talán majd egyszer.

Miért is nem most?

Hirtelen átöleltem, és nem húzódtott el.

Az apám ennyi idős, mint te, suttogetta a fülembé.

Tudod, hány éves vagyok?

Tudom, beírtad az iwiwre. Ha igazat írtál. Én március 9-én születtem, rebegte mintha egy titkot osztana meg.

Majd megünnepeljük, suttogettam a szemébe nézve, miközben kezem a szoknyája szélét babrálta.

Mi tetszett belőlem a legjobban?

A mosolyod.

És más nem?

De-de, minden, mindened tetszik, te édes, drága kicsi lány!

Végigdőlt a heverőn.

Oltsd el, kérlek, a lámpát, suttogetta rekedten, aztán már nem törődünk mással.

A sorsom te vagy a földön.

Ezt hallok napok óta, ezt dudorássza a vendégtenor, mielőtt Rodolphe szerepében belépne a színpadra. Aztán nem éneklí sehol az egész felvonás során. Végül megkérdeztem Manyikát, honnan ez a szöveg?

Egy másik Puccini-darabban, a *Manon*ban éneklí a tenor.

Igazán?

Ilosfalvy volt az igazi, még hallottam fiatalkorában Házy Bőbével. Az volt az előadás meg a tenorhang, nem ez a pohos alak. De hát hol vannak ők már?

A sorsom te vagy a földön.

Micsoda tömör kifejezése a szerelemnek!

Fut a próba tovább. Jön a második felvonás. A műszakiak mind odasereglenek. Rendezőnk nem érti a nagy érdeklődést, mi igen. A budapesti Musette hasított szoknyácskában teszi meg a keringőjéhez szükséges tánclépéseket. Winkler Laci is a sokaságban nézelődik, majd egyre előbbre jön. A tűzről pattant, vörös hajú díva-jelölt valóban szépen énekel, de ez senkit sem érdekel. Neccharisnyába csomagolt hófehér lábait bámulja mindenki. Az előadáson nem így lesz, addigra megkapja a jelmezét, de most a kivillanó combjait lesik. A koreográfus, mert ilyenünk is van már, kissé elégedetlenkedik; szerinte Musette-nek még magasabbra kellene emelnie a lábát. Úgy is lesz. A közönségnek majd látnia kell, hogy színésznő cseppet sem illedelmes fehérneműt visel. Mindent a szemnek. Winkler elragadtatottan báméskodik.

Pas de deux lesz ebből!

Kérdőn bámulok rá, ezért magyarázatul hozzá teszi.

Tavaly végzett az akadémián. Ki kell próbálni vele a magas cé-t.

Ez is szerelem, azaz a szerelem egyik fajtája. Míg Winkler Lacit figyelem, hogyan cserkészi be a kis primadonna-jelöltet, megszólal a mobilom.

Ide figyelj, Áron! Ebből elég, egyáltalán, elegendem van az egészből, sosem vagy itthon, különösen akkor nem, amikor szükségem volna rád, jössz-mész, utazgatsz oda-vissza, nem lehet rád számítani, semmit nem tudok veled megbeszélni, ki kell találni valami megoldást erre, mert ez így nem mehet tovább, érted...

Talán lélegzetet vesz, elhallgat mindenesetre, próbálnék megszólalni, de mire mondanék valamit, folytatja.

...szóval, másként kellene élnünk, és ebben neked kellene változtatni az életeden, csak a szerepeiddel törődsz, velünk nem, furcsa, hogy ezt én mondom, de te rettenetesen elhanyagolsz minket, Danikának apára volna szüksége, rólam nem is beszélve, hogy nekem mire volna szükségem, gondolkozz ezen, amíg nem késő...

Jó, majd gondolkodom.

Ezt már hallottam, nem is egyszer.

Ildi, most se tudok mást mondani. Jövök a próbáról, operát játszunk, soha az életemben nem volt még ilyen szerepem, nem nagy szerep, de akkor is.

Látom, most se érted, mit akarok.

Dehogynem.

Te mindig csak magaddal törődtél. Meg a színházaiddal...

Kifulladás, elfogyott a muníciója. Hallgatunk.

Halló, ott vagy még?

Itt vagyok, Ildi, hol a csudában lennék? A Színészházban vagyok, most léptem be a kapun.

Mi a programod?

Programom? Nem tudom. Talán aludni fogok egy kicsit. Este újabb próba.

Na jó, megint a színház.

Színész vagyok, Ildikém...

Tudom. Nagy színész vagy.

Nem kell gúnyolódni.

Dehogysis, tényleg. Úgy mondtad azt a verset a házasságkötőben! Nekem gratuláltak.

Köszönöm, majd hívlak.

Jó, szia.

Kinyomom a készüléket, ma már senkinek a hangját nem akarom hallani. Felkapok egy könyvet a társalgó polcáról, a beszélgetés végén szúrtam ki. *A jó katona* a címe. Utálok a hadsereget, a katonákat nem kevésbé, mégis fölvittem a szobámba, és ágyba bújtam vele. Fel is ébredtem tőle. Micsoda író, aki ennyire elbizonytalanítja, magára hagyja az olvasókat. Bárhol lapozok bele, a nem-tudását osztja meg velem.

Komolyan mondom, fogalmam sincs róla – nem tudom pontosan meghatározni a dolgot – nem is juthatott tudomásomra – az az érzésem –

Meg efféle szabadkozások. Dühít, de ugyanakkor érdekelni kezd. Mit tud akkor, aki írta a könyvet? Ugyanannyit, mint én, akinek meséli. Akkor ez az ember hasonló hozzám. Nem több nálam, olyan, mint én, kezdem szeretni...

38

Mintha egy átlátszó sátorlap alatt feküdnénk, lebeg az égbolt felettünk, de mégsem a szabadban vagyunk, hanem egy szegényes szobácskában, hullámos hajsátor borul reám, eltakarja az egész világot, felszippan, magához vonz, beburkol a közös lebegésbe, együtt zuhanunk a végtelenbe, forgunk, pörgünk, szédülünk, új meg új mámorokba bódulunk, a birkózók keresik így a fogást egymáson, bőrünkön érezzük a másik vérét,

szívét, pórusainkban lüktet a szabadság, megszűnik az idő, tűnnek a lopott percek, nem restelljük fedetlenségünket, gyönyör a küzdésünk, karok és lábak kulcsolódása, közös ritmusa tart rabságban, kábulatban, majd mozdulatlanra dermedünk, mintha láva ömlene ránk, és öntené élő szoborrá a létünket, de egyetlen rángással lehullik a páncél, folytatjuk a küzdelmet, érezzük a másik testének feltörő hullámain, lendülete ívelését, hegemászók törnek így a legmagasabb csúcsra, ahol nincs levegő, egyetlen isteni párt alkotva, egyetlen pontba zárulva ismételjük szívdobbanásaink ütemére mozdulatainkat, belehalva, behullva a semmibe, végeérhetetlen magányunkba, amiből többé nincsen szabadulás, végünk van, elvesztünk, nincs több és más számunkra ezen a világon.

39

A könyv a földön, elaludtam rajta, nem azért, mintha unalmas lett volna, csak úgy, álmodozás közben. Mert egy álmvilágban élünk. Minden este egy másik világba lépünk, minden este elszállunk a hétköznapiaságból, oda, ahol nincsenek korlátok, csak a képzeletünk szab határt, néha még az sem. Szállunk valahová, s nem tudjuk, hol és mikor érünk földet, érezhetünk újra biztos talajt a lábunk alatt. Általában nem is akarjuk tudni. Minek?

Kelni kell, menni kell. Forró zuhany, éles borotva, sapka a hóesésben. Összpróba a *Bohémekből*. Csillag Misi megszerezte a könyvet is, áhítattal mutogatja a regény első magyar kiadását, és lelkendező kiselőadást rögtönöz a zeneszerző zseniális dramaturgiájáról, azaz inkább az átdolgozót dicséri, egykori kollégáját, hogy mindig az előttjét meg az utánját mutatja a fontos eseményeknek, de soha sem azt, ami történt.

De mi a fontos?

Hogy az első felvonások végén Puccininál mindig történik valami.

A dramaturg erősködik, hogy ezt bizonyítsa. Valószínűleg igaza van. Tényleg gyönyörű a szerelmi kettős az első végén.

Küldök egy SMS-t Fannynak:

Ugye tudod, hogy te vagy a legfontosabb számomra az egész világon!

Jön a harmadik felvonás. Ide nem vagyunk beosztva, ám hiába csalogat Lucifer, hogy menjünk piálni, maradok. Kinn is esik a hó, itt is esik, csak ez a benti nem olvad el – hungarocell. Bámulok fölfelé a hídra, ahonnét kézzel szórják a kollégák a havat; ez még nincs gépesítve. Ott álltunk ketten Fannyval.

Hullik a fehér műanyag, nem tudom, milyen az anyagának a szerkezete, azt se tudom, én miből vagyok, hogy ez a lány így elvette mindenemet. A semmiben járok, sehol se vagyok. Türelmetlen lettem, azt szeretném, ha most rögtön itt lenne, ha bevallaná, hogy csak énrám várt, hogy én vagyok az egyetlen, az igazi az életében. De ez képtelenség, őrült ábránd, nem várhatok tőle ilyesmit. Örülnöm kellene, hogy nem mondta azt, menjek a fenébe. Hogy rám tekint azokkal az éj-tiszta szemeivel. Talán nem vagyok közömbös a számára. Talán, talán, sok a talán, az egész lány egy nagy-nagy talány.

Lucifer borul rám a szó szoros értelmében. Megcsúszott a takarásban valami félredobott kelléken. Káromkodik egyet, aztán lazít.

Napok óta figyellek. Valami történt.

Nem akarok válaszolni, csak kétértelműen ingatom a fejem.

Ej, mi a nyavalyát titkolódzol! Ő van a dologban, ugye?

Csak bólintok, mintha igent mondanék.

Mi van? Új fejlemény? Megvolt?

Micsoda?

Na, ne tettesd magad! Tudod jól.

Rázom a fejem. Ez csak rám tartozik.

Öregem, ezt nem hiszem el. Úgy állsz itt, mint aki üdvözült. És megifjodtál, határozottan kevesebbnek látszol. Megvolt a szerződés az ördöggel, professzor uram?

Pityog a mobilom, üzenet jött.

Á, barátocskám! Szerelmes levélke. Békén hagylak, tudod, hol találsz meg.

Világít a kis ablak, benne kegyetlen szavak.

„Kérlek, ne írd többet.”

Döfés a szívbe, egyenest a közepébe. Egy ismeretlen mobilszámról küldték.

40

Esti vonat, hazafelé. Üres az állomás, alig akad utas. Várjuk a szerelvényt. Mintha innen már soha többé nem menne vonat. Sötét, ködös a táj.

Behúzódom egy alig világított kupé zugába. Ez kell most, hogy egyedül lehessenek, hogy ne jöjjön senki, ne gyűjtsanak világot, vagy inkább gyűjtsák föl az egész világot – az se érdekel.

Képtelen szerelem ez. De hát mikor nem képtelen egy szerelem? Minden igazi szerelem mélyén ott lapul a kívánság, hogy édes istenem, add, hogy kétszer kettő ezúttal ne legyen négy.

Mintha napokig tartana az út. Ezerszer megnézem az üzenetét a kijelzőn. Most már az foglalkoztat, kinek a telefonjáról írta?

Van másik készüléke? Valószínűtlen. Minek volna?

Rossz a készüléke, és kölcsönkérte az anyjáét vagy a húgáét?

Vagy a barátja telefonjáról írta? Igen, ez is egy lehetőség. Sőt, ez a legvalószínűbb. Az is lehet, hogy a kis tornatanár ráparancsolt. De miért? Tudott a találkozásunkról, hogy bevitettem a színházba? Elkottyantotta valaki neki. Vagy ő mesélt el mindent?

Kérlek, ne írv többet!

Állj! Mit is jelent ez a mondat? Egy magyar szakos pontosan fogalmaz. Nem azt írta, hogy ne írv többé. Csak azt, hogy többet ne. Kevesebbet igen? Azt lehet?

Nem vagyok normális, hogy ilyen nyelvészeti kérdésekkel gyötöröm magam. Mindjárt otthon leszek.

De hol az otthonom? Ott vagy itt? Tudom én azt egyáltalán?

Keleti pályaudvar, fuvarra leső taxisok, ásítózó hozátartozók. Mindjárt éjfél. Egy hajléktalan a fóliaszatyrával igyekszik az aluljáró felé. Két rendőr szoborként ácsorog a kijáratnál. Autóbusz sehol. Beülök egy várakozó taxiba, bemondom a címet, és azon tűnődöm, hogyan fogad majd Ildi?

Sehogy. Mélyen alszik, ilyenkor akár hárman is lehetnénk a családi ágyban, tán azt se venné észre. Valahol olvastam egyszer, hogy minden szerelmi együttlétet úgy kell tekinteni, mint amelyben négyen vesznek részt. Azt hiszem, igaza van az írónak. De nálunk ki a negyedik?

41

Szeretlek, és ha szeretlek, mi közöd hozzá?

Ez a dacos kijelentés motoszkál bennem, miközben Ildivel járjuk a bevásárlóközpont szintjeit, hogy osszeszedjük, megvásároljuk a karácsonyi ajándékokat a családnak, mármint azoknak a családtagoknak, akiket egy

évben egyszer ilyentájt látunk. Úgyis morog rám, hogy csak szenteste leszek itthon, mert a 25-i bemutatóra lent kell lennem. Kimaradok a jóból, a végeérhetetlen rokonlátogatásokból és a gigantikus zabálásokból.

Mit vegyek nekik?

Ildinek tudom a régi vágyait, de Fanny? Egyáltalán, vásároljak neki bármit – ezek után? És mit? És oda tudom adni valamikor?

Gyerekkoromban azt mondták, legszebb ajándék, amit az ember maga készít. Lehet, hogy senki nem tud már erről, különben nem tolongának annyian a bevásárlóközpont szintjein. Valamit ki kellene találni.

Danika unottan félrenéz, ha játékboltot lát, viszont minden műszaki cikk kirakatához odarohan. Tehetséges fogyasztó lesz ez a gyerek. Ildi a butikok seregletével küszködik derekasan, csak én állok reménytelenül a forgatag közepén, fejemet kapkodva, keresve egy arcot, egy megnyugtató tekintetet, egy olyan embert, akit nem hajt a mindent birtoklás és mindent bekebelezés vágya. Egy-egy szőke lány is akad a tumultusban, lopva megnézem őket, bár fölösleges az óvatosság, mert családtagjaim mással vannak elfoglalva. Az egyik szőke visszanéz, végigmér az utolsó divat szerint öltözködő lányok zsebbe hatoló pillantásával, aztán elfordítja az arcát, barátnőjét keresi, súg valamit a fülébe, és elhúznak egy csillogó ékszerkirakat felé.

Egyedül vagyok, néha valamelyikük megkeres, csak a pillantásával, vagy azért, hogy egy megkívánt darabra hívja fel a figyelmet. A harmadik vagy negyedik esetről rákérdezek.

Megvegyem neked?

Ildi szeme felcsillan, boldogan bólint, megy a próbafülkébe, és sebtében magára kapkodja a színes darabot. Tényleg jól áll rajta.

Akkor megvesszük.

A kasszánál kártyával fizetek, majd jön rá a *Bohémek* pénze, meg lesz egy szilveszteri gálaest. A vállalkozók köre kibérelte a színházunkat, műsort kell szolgáltatnunk, ám dupla gázsiért. Ezt sikerült elérnie az új direktornak. Ildi még nem tudja, hogy nem töltjük együtt a szilvesztert, sőt, karácsony első napjától négyszer játsszuk az operát. Ezzel ki is fut az érdeklődés, kíváncsi leszek, januárban ki fog beülni megnézni Puccinit. Igazgatónk a határon túli nézőkben bízik; mindenesetre olcsóbbak vagyunk, mint a Staatsoper. De a hangok!

Ildi boldogan lóbálja a csillogó műanyag zacskót. Már csak Danikának kéne vennünk valamit. Már nem hiszi, hogy a karácsonyfát és az ajándékokat a Jézuska hozza. Megvehetjük együtt az mp3-as lejátszót, ami szíve vágya.

Mit adjak Fannynak? Mindenképp szeretném megajándékozni. A segédrendezőnek is szoltam, statisztálhatna a darabban, félóra esténként, és fizetnek érte. Nem sokat, de egy diáklánynak az is számít.

Ballagunk hazafelé a csillogó-villogó égősorokkal teleggatott Nagykörúton. Mintha egy boldog család volnánk.

42

19. századvégi gavallérnak beöltözve hallgatom az első felvonás szerelmi kettősét. De hol lehet az én párom? És ki lenne az én párom? Itt van körülöttem mindenki, akiknek a második felvonásban majd be kell tódulniuk a színpadra. Az ügyelő alig tudja visszatartani őket. Ki hitte volna, hogy ez a darab ilyen népszerű lesz. Decemberre még egy előadást ki kellett tűzni, és 30-án csak azért nem játsszuk, mert végig kell próbálnunk a szilveszteri gálát.

Rodolphe és Mimi percek alatt egymásba szeretnek. Talán csak én szerettem bele gyorsabban Fannyba, akit azóta se láttam, mióta meglátogatott a színházban. Nem válaszol semmilyen hívásra, üzenetre. Pedig még karácsonyi ajándékot is vettem, egy szép tollat, amelybe belevésztettem a nevét. Csak éppen nem tudom átadni. Egyszer még a házuk felé is elsétáltam, hátha véletlenül összefutunk, és magyarázatot kaphatok különös viselkedésére, de a havas téli délután sötétjébe burkolódzott az erdőszéli emeletes épület. Becsöngetni nem mertem, a hívatlan vendég háládatlan szerepét nem vállalom.

Már fogják egymás kezét, és éneklük a csodás kettőst, magyarul persze, itt nem lehet eredeti nyelven játszani, nincs tolmácsgép. A közönség a felét sem érti a szövegnek, de most nem is ez a fontos, hanem a vágy, amely hirtelen tör föl mindkettőjünkben, s hajtja őket egymás karjaiba. Óriási taps, hosszú ováció, de nincs ismétlés, így egyeztek meg a rendezővel.

Tizenöt perc szünet. Még egy gyors kávé, és apránként mind beállunk a helyünkre. Dámák, midinettek, kalapos uraságok és a beöltözött gyerekkórus. Mindenki türelmetlen, izgatott. A próbákon nehezen ment az együtténeklés, most majd talán minden rendben lesz.

Gyors függöny, nincs nyitány, beindul a gépezet, vagyunk, működünk. Nem érek rá a közönségre figyelni, örülök, hogy a megfelelő pillanatban azt teszem, amit kell. Először játszom operát, csak ezt a felvonást, egy urat a tömegből, egy tömegembert. Megy minden, mint a karikacsapás. A gyerekek aranyosak, nagy tapsot kapnak a végén. Ötször húzzák föl ránk a függönyt.

Hamar lekapdosom a jelmezt, letörlöm a festéket, és kifújom magam. Ma már nincs jelenésem, a harmadik és a negyedik felvonásban nincs tömegjelenet. Hosszabb is a szünet, mint az előző, megpróbálok eltűnni a büféből, és szép lassan föl oszlok az igazgató-

sági páholyba. Kinéztem magamnak, hogy több üres hely is akadt direktorunk mögött. A harmadik felvonás hőesése már a páholy mélyén talál. Hallgatom az elbűvölő dallamokat, és Fannyra gondolok. Ettől a muzsikától még szerelmesebb lesz az ember. Visz a zene magával, már nem ebben a stukkódíszes színházban vagyok, hanem Párizsban, évszázaddal régebben, kettesben a szerelmemmel, akár egy padlásszoba félhomályában, együtt, boldogan. Pedig mennyire utáltuk ezt az ötletet, hogy mi igenis operát fogunk játszani. És most itt ez a varázslat. Esik a hó a szerelmesekre, boldogtalanok, veszekednek, de én feledem a magam boldogtalanságát.

Valaki megáll mögöttem. Nem fordulok hátra, biztosan bejött egy kíváncsiskodó kolléga. Ám meglehetősen furcsa érzés fog el. Mintha miattam lenne itt ez a látogató. Csak nem Fanny az? Meg akar lepni a jelenlétével?

Egy kéz a hajamat simítja. Remegve hátrafordulok. Ildi áll ott.

Ujját a számra teszi, és az ölembe ül.

43

Premierbankett céljára színházunk kibérelte a város patinás, legrégibb szállodájának dísztermét. Meghívták a vállalkozói szférát, új direktorunknak jók az üzleti kapcsolatai. Elhízott, egykorú feleségeik oldalán kigúvadt szemmel bámulják a kóruslányokat a helyi pénzemberek, a hirtelen jólétbe cseppent cégtulajdonosok. Mindenki a kis Musette közelébe kíván kerülni. Úgy méregetik, mint egy új autót, amely még nincs bejáratva. Asszonyaik nem figyelnek erre, mert ők meg egymást vizslatják, kinek honnan származik a ruhája, milyen ékszerek csüngenek rajtuk.

A színészek közül kevesen jöttek el, csak a máskor is kimaradozó alapcsapat. A vendégtenor inkább ágyba bújt. Korán fekvő típus vagyok, állította magáról. Különben is holnap előadás. Újra, ugyanaz.

Ildi élvezi a helyzetet, néhány ismerősre akad, mosolyog rájuk, tőle szokatlanul villogtatja magát. Danikát elvitte az apja karácsonyozni, ő meg lejött, meglepett – teljes sikerrel járt a haditerve. Soha nem jött még utánam, most azonban mintha megérezett volna valamit a bennem zajló lelki háborúságból. Nem tudhat Fannyról, legfőljebb asszonyi ösztöne súg neki. Jókor jött, a maga szempontjából mindenképpen. Én is örülök, vagy legalább megpróbálok úgy tenni. Néhány pohár pezsgő után sikerül. Fanny most feledve, ha csak ideig-óráig is. Tetszik a hiúságomnak, hogy irigylik tőlem Ildikót.

Egy távoli asztaltól koros hölgy int felénk méltóságteljesen. Ildi hívja fel rá a figyelmemet.

Ki ez a nagymama?

Elsőre nem ismerem föl a jósnőmet. Úgy kiöltözött, hogy csoportos szereplőként egész jól mutatna egy Molnár Ferenc-darabban.

Statisztaszervező, nyögöm kínomban. Újabban erre is telik a színháznak.

Hirtelen mehetnékem támad.

Meddig maradunk?

Ameddig csak szeretnéd, suttogja Ildi a fülembe. A szája szinte simogatja a fülkagylómat.

Holnap előadás.

Úgy beszélsz, mint egy szigorú ügyelő. De ha akarod, meglóghatunk.

Hozzám bújik, csókolgatja az arcomat.

Lucifer pillantását érzem magamon. Visszanézek rá, elismerően bólint, csettint az ujjával, és ránk emeli a poharát.

Oly csodavár több nincsen, hallok magam mögött, amint igyekszünk angolosan távozni, hogy füttyörésszi a *Don Giovanniból* a szerelmi kettőst. Mostanában ki-művelődtem az operákból.

Nincs messze a Színészház a szállótól. A téli éjszakában Ildi fázósan kapaszkodik a karomba.

Ugye, fölmelegítesz majd?

Sejtem, mi vár ránk. Ez a fölmelegítés régi játékunk. Hideg téli napokon, amikor hazaért, levette a csizmáját és a harisnyáját, s talpát az ölembe fúrta. Általában nem álltunk meg a lábsimogatásnál.

A szobám fél-hideg, vacakolok a fűtőtesttel, megpróbálom feljebb állítani.

Gyere, hagyd a csudába!

Ölembe ül, a hajamba tűr.

Hoztam neked valami ajándékot.

Elcsodálkozom, hiszen még tegnap megajándékoztuk egymást odahaza, Pesten.

Valami apróság. De neked kell megtalálni.

Nincs nagy kedvem most az efféle játékhoz. Ezt láthatja rajtam.

Segítetek, suttogja, és vetkőzni kezd.

Próbálom úgy érteni, hogy ő maga az ajándék, de hogy apró, az nem stimmel. Csak a kismadrágot hagyja magán, bár túlzás azt a falatnyi akármit nadrágnak tekinteni.

Keresd meg!

Végigdől a keskeny heverőn, és néz rám azzal az átható pillantásával, mellyel mindig levett a lábamról. Még teljesen fel vagyok öltözve, és semmi kedvem nincs egy efféle folytatáshoz.

Mire vársz?

A kérdés már-már fenyegető. Lassan vetkőzni kezdek, húzom az időt.

Gyere gyorsan! Fázom, takarj be!

Ettől féltem, hogy eljön ez a pillanat. Számolni kezdem, mióta nem voltunk együtt.

Magára húz, karja a nyakamban, lába a derekam körül. Automatikusan simogatni kezdem.

Langyos, susogja.

Tenyerem végigfut a testén.

Még mindig csak langyos.

El nem tudom képzelni, mi lehet az ajándék, hacsak ő nem.

Tanácsalanságom látva, széttárja a lábait. Ilyen egyszerű lenne? Akkor minek ez a körítés?

Nyúlj be!

Megteszem. Minden a régi, de valami oda nem illő, borsószemnyi fémet tapint kutató mutatóujjam.

Ildi! Pirszinget tetettél föl?

Nem örülsz? Gyere már!

Mennék én bizony, de nem akaródzik menni. Semmiképp sem.

Áron, neked van valakid!

A kijelentés belehasít a levegőbe, és megüli a szobát.

Most, most nem szabad elárulni magamat. Gyerünk, mindent bele! Nem válaszolok a feltevésre, mert hát van is valakim, meg nincs is. De inkább nincs. Fanny alakjának emléke csak ront a helyzeten, így amennyire lehet, elhessegetem magamtól. Ildi odaadó, szenvedélyes, mint talán még soha, nagyon akarja az örömmünket, elsősorban az övét, de az nem megy az enyém nélkül. Végül összejön minden, fáradtan bomlunk széjjel, és mindketten mély álomba zuhanunk.

Már majdnem mindenki részeg, vagy legalábbis ivott valamennyit. Magam sem vagyok kivétel. Még dél-

előtt felmászunk szép libasorban a várostoronyba. Megszálltuk a kilátó körerkélyét. Ott fenn ürítettük az első poharat a jövőre, a jövőnkre. Hogy veletek együtt, ugyanitt, ugyanígy. Minimális program. Hogy én kivel és hol – rejtély. A város még aludt a lábainknál. Elnéztem messzire a havas tájban.

Az ügyelőpult környékén enyhe pálinkaillat terjeng. Pedig nem olyan rossz a műsor. Mindenki a jobbik formáját futja. Felszabadultak vagyunk, nemcsak mert az igazgatóság emelt gázsit ígért ezért a színházon belüli hakniért, de kicsit kilépünk önmagunkból, egyikünket sem korlátozzák külső és belső szerepek. Döccenő nélkül zajlik minden, mintha folyton erre készültünk volna, pedig csak 30-án este állt össze a produkció. A *fülemülét* mondom most is. Nagyokat derülnek az újsütetű vigécek, mert azokból áll a nagyérdemű publikum, minek is szépítsük. Ildi az ötödik sor szélén derül, látom rajta, tesszik neki a műsor is, a helyzet is, meg talán én is. A végén még leköltözik ide a gyerekekkel. Csak állása nemigen akadna, és nem szívesen hagyná ott a nem szeretett Operát.

Tízkor kezdtünk, fél tizenkettőre véget kell érnie az esztrádunknak, mert a büfében meg a folyosókon már terítenek a pincérek, nemsokára kezdődik a bál.

Lement a számom, a színfalak mögött téblábolok, és telefonálni próbálok. Beütögetem a kilencjegyűt, amelyet nem mentettem el, inkább megtanultam. Biztos, ami biztos. Könnyű szám, az általam használt hálózathoz tartozik, és ismétlődően emelkedő páratlan számokból áll a hetes sor. Be van kapcsolva, de nem veszi föl, nem hallja, vagy hallani sem akar felőlem. Hívogatom, kivárok sok csöngetést, mert aztán jó ideig nem lesz alkalmam erre.

Valaki hátba vág, megrezzenek, de csak Lucifer az.

Hallottad, márciusban bemutatjuk a *Hoffmann meséit*. Jó, mi? Három felvonás, négyféle díszlet, elő- meg utójáték.

Meglátja a tenyeremben a telefont, elhallgat, jelentősegteljesen rám néz, aztán bólint, és magamra hagy.

Abbamarad a csöngetés, de nem szól bele senki a készülékbe. Mögöttem a finálé résztvevői sorakoznak. Arrébb oldalgok, hogy ne legyek útban senkinek.

Odakinn, az előcsarnokban várakozó pincérek hada. Kilépek a színház előtti kis térre. A városban már elolvadt a korán leesett hó, csak apró kupacok emlékeztetnek, hogy itt nemrég fehérbe öltözködött minden. Egy darabig. Várakozás előtti csend honol, sehol egy kurjongató, senki nem dobál petárdákat, nem vonulnak idéltlen kamaszok pezsgősüveggel a hónuk alatt. Ez mégiscsak egy kisváros.

Tenyeremben a mobil, nézem a kis ablakot, újra nyomkodom a betanult számot. Géphang közli: „A hívott szám jelenleg nem kapcsolható. Ismétlje meg hívását később.”

Ismétlje meg... Mást se teszek, de minek? Föl kéne adni. De mit is?

Megkondul a templom harangja. Ezek szerint éjfél. Zeng, zúg a *Himnusz* a hangszórókból. Bemegyek az előcsarnokba, hogy Ildit megkeressem. Mindenki vigyázállásban, hangtalanul vár valamire. Pezsgőspohár a kezekben. Az én ittlévő párom közeledik felém. Iszunk, isznak. Boldog újévet kíván boldog-boldogtalan boldog-boldogtalanoknak. Mindenki mindenkinek.

45

Úton lenni, folyton úton lenni, sehol sem otthon. Megint utazom Pestre. Nincs kölcsön kocsí, telente amúgy sem szívesen vezetek, még autópályán sem. Vonatozom tehát. Közben lehet gondolkodni, álmélkodni, emlékezni, akár még szerepet tanulni is. Beleraktak a

*Hoffmann*ba. Kellenek emberek a kocsmajelenetben. Csak az a baj ezzel, hogy az első jelenésem hét óra húszkor végződik, és a következő cirka negyed tizenegykor. Addig tengek-lengek. De majd kibírom valahogy.

A vonaton félhomály és bűdös. Megint olyan kupék-ból áll a szerelvény, hogy hazaérve rögtön haját kell mosni és zuhanyozni. Jó viszont a félhomály, most nagyon jó. Néha bevilágít a hó a mezőkről, mintegy pillanatokra fényt vet – akár az életemre is.

Fannyval továbbra sem lehet beszélni. A telefonja hol néma, hol pedig az ismert szöveget nyomja a géphang, aszerint, hogy ki- vagy bekapcsolt állapotban van-e. Miért viselkedik így? Mitől ijedt meg? Hiszen úgy látszott, hogy lehetséges köztünk valami barátságnál több, szerelemnél kevesebb kapcsolat. Vagy mégsem? Tévedtem volna? Akkor ez lesz életem legnagyobb tévedése. Lucifer győzköd, hogy keressem meg, ne legyek szívбайos, állítsak be hozzájuk, és öntsünk tiszta vizet a pohárba. Vagy tiszta bort, tette hozzá nevetve, mikor a második kancsó frankost rendeltük a Cézárban. „Ez itt olyan, mint a Luther-pince, akár itt is előadhatnánk az elő- és utójátékot.” Igaz. A németek rendeztek olyan Faust-előadást, ahol két napon át sokféle eredeti helyszínen ment le a darab. Véletlenül láttam belőle egy részletet az egyik külföldi adón.

Ildi sokkal kedvesebb hozzám, mint korábban bármikor. „Soha nem volt még ilyen jó veled”, suttozta a fülembé azon a színházi éjszakán, és ottmaradt, nálam ragadt január első napjaiig. „Rövidülnek már az éjszakák”, közölte az egyszerű csillagászati tényt. „Van mit bepótolnunk”, és kecsegtetően hívogatott próbákon, előadás előtt vagy szünetben. Megtanulta a műsornaptárt, és jött, követett, kísért mindenhová. Látván ezt Lucifer, felhúzta bozontos szemöldökét, egy „nem semmi ez” megjegyzéssel szokása szerint meglapogatta a hátamat.

Nincs pénzem taxira. A metró már ritkán jár, épphogy elérem az utolsó szerelvényt. Mikor kifelé igyekszem, az ügyeletes már húzza befelé a fémharmonikás rácsot.

Mi lenne, ha bennszorulnék a föld gyomrában? Persze a biztonságiak nyilván körüljárják a területet, hogy senki ne maradjon odalenn. Kihajtanának úgyis a felszínre, az éjszakába, a télbe.

Nincs menekülés: előttem minden, előttem a múlt, előttem a jelen, de milyen lesz a jövő? Fanny és én. Van-e közös jövőnk? Egyáltalán, hogyan tudnánk erről szót váltani. Írjak levelet? Már fogalmazgattam magamban a mondatokat, rakosgattam a szavakat, de ez nem jó megoldás. Másra viszont nincsen lehetőségem.

Az aluljáró lépcsőjén szakállas koldus, üres a földre tett kalapja. Lelkifurdalásosan belecsúsztatok egy fémszázast. Számolom a lépéseim a lakásig. Kétezer-négynél hagyom abba. A liftben apró cédula, holnap délelőtt nyolctól kettőig áramszünet.

Ildi még nem alszik, Danikával tanulnak valamilyen memoritert. Nem ismerek rá a versre.

46

Ki kell bírni, ki kell várni, akármi lesz a vége. A szerelem állítólag mindent legyőz. Omnia vincit amor. Lehet, hogy csak magamat fogom legyőzni. Akkor én leszek a vesztes is? Várom a csodát, egy másodikat. Nincs más hátra, várnom kell. Új év, új tervek, új remények. Minden csupa kérdőjel. Csak egy a bizonyos: szeretem Fannyt.

Próba után üldögélek a kis kávézóban, és kavargatom a fekete levest. Bámulok magam elé, néha kifelé is, a széles térre, ahol a legnagyobb magyar szobra áll.

Erika látja, hogy gondterhelt vagyok. Egyszer-kétszer, még a Fanny előtti időkben, évődtünk egymással. Tud-

ta, ki vagyok, és imponált neki, nemcsak az, hogy ide járok, hanem még szóba is állok vele, nincsen bennem semmiféle „művészmű” beütés. Nagy barna szemekkel figyel, és feszes kebleit nem szégyellve jár-kelel a kis asztalok körül. Megmutatja, mivel áldotta meg az ég. Néha megáll mellettem, váltunk egypár szót, aztán tovarebben, mert hívják más asztalokhoz. Nézhetem majdnem hibátlan alakját: nemcsak a mellei tűnnek tökéletesnek – erről közvetlenül sosem győződtem meg –, de a preszszós-lány egyenviselethez illő rövidke harangszoknyájában bimbamozó lábai is. Többször felötlött bennem, mi lenne, ha? De nem lett semmilyen ha, mert nem akartam efféle ügyekbe keveredni. Aztán jött Fanny, és mindent eltörölt a múltból. Beöltöztetett a hűségbe – talpig nehézségbe. Semmiért, egészen? Valahogy úgy.

Erika megint az asztalomnál sertepertél. Elviszi az üres kávéspoharat, helyette kis pohár vizet tesz elém a márványlapra.

Komoly?

Elsőre nem értem, nem is figyeltem rá.

Megismétli a kérdést.

Ja, micsoda?

Hát a hölgy.

Ez a lány a vesémbe lát. Vagy az arcomra van írva minden? Az elég nagy baj lenne.

Kitérő választ adok, de a következő fordulónál visszatér hozzám. A délelőtti órán nincs különösebb forgalom. Nem dongják körül a vendégek, mint egyébként. Általában mindenkinek van egy-két jó szava hozzá, indulnának nála, de őt az érdekli, aki mit sem törődik vele.

Nehéz szerelem?

Csak bólintok. Nem tudom tagadni, ami nyilvánvaló. Jó is lenne valakinek a teljes igazságot elmesélni. Luciferrel sem lehet mindent megbeszélni. Furcsa, de egy

nő sokkal megértőbb a másik nő iránti szerelem bonyodalmaiban. Itt azonban mégsem vághatok bele.

Diákcsoport tör be a presszóba, hangosak, kedvesek, még szépek is. Mindketten odakapjuk a fejünket. Több a lány köztük, mint a fiú. És köztük Fanny húga, Violetta. Azonnal észrevesz. Erika is mindent lát, és tudja, hol a helye, gyorsan a presszógép mögé távozik.

Bólintok Vio felé. Itt az alkalom, ki kellene használni.

Ő is köszönésfélét int, aztán lassan kiválik a baráti társaságból. A többiek a pulthoz telepednek, Vio közeledik az asztalomhoz. Mintha csak a hívásomra várna. Felállok, és a kezemet nyújtom.

Zavartan köszön, nem tudja, hogy magázzon vagy tegyen inkább. Mindenesetre lehúzza a cipzárt a dzsekijén, de bohókás kötött sapkáját nem veszi le. A kabátja alatt a téli idő ellenére is csak egy laza kis topot visel, hasa tenyéryni darabon fedetlen.

Végre leül velem szemben, és néz.

Mire hívhatlak meg?

Mégis leveszi a sapkáját, barna haja beborítja szinte az egész felsőtestét.

Egy jegeskávéra.

Intek Erikának, Vio megismétli a rendelést, és bősen hallgatunk. Mindketten zavarban vagyunk. Mit is akarok én ettől a lánytól?

Ő kezdi.

Tudja, hogy a nővérem ki akar maradni a suliból?

Elképedek.

Emiatt áll a bál otthon.

Miért?

Nehéz vizsgái vannak.

És most mi lesz?

Kitalálta, hogy évet halaszt.

És aztán? Addig?

Erika hozza a rendelést, leteszi Vio elé. Protekciós

adag, hatalmas tejszínhab tornyozódik a tetején. Vio küzd a szívószállal és a hosszú nyelű kanállal.

Talán kimegy a barátjával külföldre.

A tornatanárral?

Á, hol van az már. Szakítottak. De ne árulja el, hogy tőlem hallotta. Különben rémes kis pasi volt...

Új barátja van?

Kirúgta a Szabit. El akarta venni feleségül, hogy ő már utolsó éves. Előre megvolt az életprogramja, így mondta.

És Fanny? Mit tervez?

Semmit. Nem akar még férjhez menni. Ez a mostani krampusz meg nem is akarja elvenni.

Vio! Miért meséled ezt nekem? Tudod, hogy Fanny szóba sem áll velem? Nem veszi föl a telefont, ha hívom. Megközelíthetetlen.

Pedig emlegette magát. Nem is egyszer. Leginkább a színházat, hogy milyen jó volt.

Kérdő pillantást vet rám, amiből mintha az derülne ki, hogy tudja, mi zajlott a világot jelentő deszkák árnyékában.

Igazán? Akkor miért nem válaszol semmire sem?

Féltékeny a barátja, ez az igazság. Kis mitugrász, akarnok. Odavolt vele, hogy ő pesti, mi meg vidékiek vagyunk.

Az új pasi?

Nem, még a Szabi.

De ő már nincs...

A diáktársaság indulni készül. Vio felé pillantgatnak.

Mennem kell. Mi nem is találkoztunk. Nehogy elárulja neki...

Violetta, mikor árulnám el?

Ha taliznak.

És engem miért avattál be?

Csak.

Megrántja a vállát, és felhúzza a cipzárját. Hasacskája eltűnik a sportdzseki rejtékében.

Igazán visszategezhetnél.

Akkor szia, int vissza már az ajtóból.

Erika gyorsan érkezik, leszedi a csészéket.

Ő az?

Csak a húga.

Ha a testvére is ilyen szemrevaló, mindent értek.

Az a baj, hogy én meg alig valamit.

Fizetek, és indulok a kisvárosi télbe.

47

Ülök a számítógép előtt, és az iwiwen keresem őt. Régóta nem nézegettem ezeket az oldalakat, mert előben szerettem volna látni, nem képernyőn. Valóban eltűntek a korábbi fotók, ahol ezzel a Szabival virított különféle színtereken, még egy templomi kép is akadt a felvételek között. Ez most nincs. Delete: törölve. Csak ő, csak a húgával, csak az anyjával, csak barátnőikkel, néha nyakatekert pózokban összebújva, mintha csókolóznának?

Éjjel egy óra, Ildi szendereg a másik szobában, Danika mélyen alszik. A képernyő világít. Bezárom a képeket, és az adatlapjára pillantok.

Családi állapota: férjezett.

Káprázik a szemem, késő van, de akkor is ez a szó áll a rovatban.

Mi ez? Ki hazudik? Fan vagy Vio? Mi ez az egész kavarás? Hogyhogy férjezett? Vio csak elmondta volna.

Persze nem tudom megállni, hogy ne írjak gyorsan egy üzenetet.

„Gratulálok! Éljen az ifjú pár!”

Aztán rögvest meg is bánom, de már késő. Elment, nem lehet visszazippantani. Mindegy. Ha igaz a be-

jegyzés, akkor illendő a jókívánság. Ha kamu, akkor én is ironizálhatok.

Válasz persze nem jön, másnap sem, harmadnap sem. Süket csönd.

Játszunk, próbálunk, néha Pestre jövők szinkronizálni. Lucifer megcsípett egy kisebb szerepet az egyik kereskedelmi csatorna szappanoperájában. Most állandóan pendlizik oda-vissza, én is feljárok vele. A gázsija a színházi fixének a többszörösét teszi ki, úgyhogy nincs gond a benzinpénzzel. Nem tudom, ha engem hívnának, vállalnám-e. Pár éve nagy vita kerekedett abból, hogy egy bálványozott színész bankreklámban szerepelt. Pénz beszél, és Fanny is látna a képernyőn. De erről szó sincs. Arról van csak szó, hogy természetvédelmi filmek kísérőszövegét nyomom. Meghalt egy öblögetős idős bariton, Isten nyugosztalja, és úgy látszik, én követhetem a sorban. Remélem, nem a temetőiben.

Fogy a tél rendesen. Közeledik Fanny szülinapja. Előző nap elmegyek egy virágküldő szolgálathoz, és rendelek egy vörös rózsacsokrot a címére.

Másnap az esti előadás közben, az öltözőmben megcsörren a mobilom.

Ő hív. Most először, mióta benn járt a színházban.

Kintses Fanny, szia. Köszönöm a rózsákat, gyönyörűek.

Egy értelmes választ sem tudok kinyögni. Egy veleneci nemes jelmezében állok, övemen a kellékkard, kezemben a telefon. Komikus látvány lehetek. Így kellett volna megoldani. Nem hosszú, veszélyekkel teli tengeri úton hánykolódni, hanem csak egy SMS-t küldeni a dózsepalotából Ciprusra, a mórnak: leváltottunk.

Fanny hallóz.

Igen, itt vagyok, csak mindjárt színpadra lépek.

Szóval, köszönöm, és búcsúzom, csak ezt akartam mondani.

Nem találkozhatnánk valamikor?

Nem hiszem, sok a dolgom.

Az utazás?

Honnan tudod?

Csiripelték a verebek...

Vio árulkodott?

Tagadok, de nem hiszi.

Egyébként nem mentem férjhez, de ez csak rám tartozik. Szia.

Vágnám a sarokba a készüléket, de épp szólít az ügyelő. Benn vagyok, gépiesen mondom a szövegem, de egészen más jár a fejemben. Szerencsére ez nem főszerep, nem énrám figyel a nagyérdemű.

A rivalda előtt rendben mennek a dolgok. Othello fojtogat, Desdemona haldoklik, Emília közbelép, de későn, túl későn.

Aztán én jövök, folytatom, ahogy kell, hol az a boldogtalan hebehurgia, de nem vagyok egészen ott. Nem, nem Othello a hebehurgia, hanem én, én vagyok az. Talán. Nem tudom. Semmit se tudok. Csak a szövegemet, azt tudom betéve, az megy, azt az istennek se hibáznám el. Manyika bólogat a takarásban.

...Egy átkozott dög hálójába estél.

Ez a szöveg másképp szól ma este. Othello is észreveszi, felpezsdiül egy kicsit. Megy a játék, közeledik a vég. Leszúrja magát, és meghal. Ma különösen szépen hal meg. Mindjárt taps lesz, de még le kell zárnom a darabot. Spártai eb áll a fordításban, de ezt kivettük, nem értené már a közönség, helyette mocskos vérebet mondok, apró csalás, de így hitelesebb a szöveg. Fügöny nincs, élőképpé merevedünk, elsötétül a színpad.

Csönd a nézőtéren, aztán pillanatok múlva kitör a taps, s akkor kopogtat a telefonomon az üzenetjelző. Atyaisten, nem némítottam el a készüléket, jó, hogy nem a dráma csúcspontján kotyogott bele a szövegünk-

be. Lelkesen tapsol a nagyérdemű, sok a diák, úgy látszik, ma átment valami a darabból a nézőtérre. Nem akarom magamat fényezni, de talán némi szerepem akadt ebben, tény, hogy nagyon motiváltan léptem bele a fináléba, kicsit feldobódott mindenki, meglódult az együttes a tizenhetedik előadáson.

Már negyedszer megyünk ki a tapsrend szerint. Míg a főszereplők hajlongnak, elolvasom az üzenetet, csupa nagybetűvel írták.

SZALJ LE A BARATNOMROL MERT NEM LESZ JO VEGE

Ennyiből áll. Megszólítás, aláírás semmi.

Calibani indulatok. Egy őseember. Vadbarom.

Ezek járnak a fejemben, míg lesminkelek.

Jágó-Luc nyit be az öltözőbe. Valami kisüstiről suttog, most kapta rokonoktól, több mint ötven fokos. Lehet, hogy erre lenne most szükségem, de semmi kedvem berúgni.

Kisévállok az éjszakába. Céltalanul mászkálok, azaz dehogyis céltalanul, mert egyszerre csak a házuk előtt találom magamat. Különös izgalom elsétálni a portájuk előtt. Sötétek az ablakaik, semmi nyoma az életnek. Persze ki tudja, mi zajlik a lehúzott redőnyök mögött. Tovább-ballagok, már az erdőben járok. A sötétben csak a hófoltok világítanak. Mit is keresek én itt? Hirtelen száll meg a felismerés. Semmi keresnivalóm erefelé. Visszafelé indulok, újra el a házuk előtt. Mintha az egyik redőny feljebb volna, mint az imént. De lehet, hogy csak képzelődöm. Lassítom a lépéseim, figyelek, de semmit sem látok, csak a porcukrosan havas háztető fehér lejtőjét. Néha elhúz mellettem egy-egy, ki tudja honnan hová siető autó. A házak mély hallgatásba burkolózva sorakoznak a fenyőfákkal szegélyezett kertek mélyén. Családom van, otthonom, feleségem, gyerekeim – mindegyik csak félig.

Gyerünk tovább, ez az út járhatatlan. Egyedül vagyok, senki se mászkál a kisvárosi télben. Mindenki otthon csücsül, már a nézők is hazaértek, hacsak nem a szomszéd városból jöttek. Jágó valahol pálinkázik, bizonyára talált partnert a piához. A többiek a Színészházban vagy máshol.

Alattomos köd kezd leereszkedni. Alig látszanak a Sziszi-kert fái. Azt azért látom, hogy a sétány mentén kivágott törzsek hevernek. Közelebb megyek, megsemlélem az áldozatokat. Láthatólag egészséges fák. Miért? Nincs válasz. A fákat kivágják, általában kivágják. Mégsem állva halnak meg. A körhinta üres, senki nem ül benne.

48

Hosszabbodnak végre a nappalok, elég látványosan hosszabbodnak. Délután ötkor még világos van. Bennem azonban alattomos homály uralkodott el. Visszaszivárog belém a tél. Meddig lesz ez így?

A szerelem mindig sorsválasztás. Nem azt jelenti, hogy kedvelek egy arcot, vagy kívánok egy testet. Vállalom a másikat egészen. A teljes embert kapom örökbe, rám van bízva egy teremtmény. Osztoznom kell mindenében: szépségében, bajaiban, gondjaiban. Ajándék és katasztrófa. Sorscapás és megdicsőülés. Aki ezt nem meri vállalni, felejtse el a szerelmet. Megszerezheti a világ összes nőjét, de mégsem volt soha szerelmes. Fanny megtörtént velem. Átalakította az életem. Hibernálva lettem, mindig tél van a távollétében. Húzlak, vonszolalak, cipellek, bárhová megyek – valamilyen folyóiratban olvastam nemrég ezt a szöveget. Versnek írta a szerzője, de én csak így kitéptem belőle ezt a pár szót. Így vagyok, húzom, vonszolom... mit is, lényegében a semmit.

Jó lenne törölni mindent. Egy kattintás, és megszűnik a múlt. Akarod-e, akarnád-e? A gép körültekintő. Megkérdez, kétszer is. Az emberek nem kérdeznek. Beleütik a billentyűzetbe, az arcodba, a fejedbe, amit hisznek, amit képviselnek. Nesze neked, fejlett technika!

A fizikus soha nem juthat pontos mérési eredményekhez, mert megfigyelés közben megváltoztatja a valóságot. A szerelmes sem tudhatja, kit és miért szeret, mert az érzelmei megváltoztatják körülötte a világot.

Szökni kéne, valahová jó messzire, ahol nem ismernek, ahol én sem ismerek senkit. Nem egyedül, hanem vele együtt. Elrabolni, álmában elragadni, romantikus darabok kellékeinek segítségével eltűnni a hétköznapi világából, belebújni valami nagyon másba. Amúgy is afféle vidéki ember vált belőlem az elmúlt években, mióta ebben az emberléptékű városkában játszom, ahol nagyon lelassult az idő. Nincs hová és miért sietnem. Betelt a lelkem: megtaláltalak.

Végül valóban megtalálom őket. Szembejönnek a Szent György-templom kanyarulatában. Ő meg az új pubija. Ez tényleg nem a tornatanár. Ez egy újonc, legalábbis Fanny mellett az. Nem lehet kikerülni a találkozást. Mélyen Fanny szemébe nézek. Amint elhaladunk egymás mellett, mintha köszönésre moccanna a szája. Viszonzom ezt a parányi gesztust. A vadbarom – ha ő az, s nem más – tán mit sem vesz észre a tekintetünk összevillanásából. Nem fordulok meg, nem nézek vissza. Ennyi elég belőlük.

Nem történt semmi. Láttam a váltótársat. Mindenesetre jobb így, hogy Vio árulkodásából tudtam már a cseréről. Figyelem önmagam – mint az a bizonyos fizikus –, de semmi különöset nem érzek. Mi ez? Ennyi lett volna az egész? Azt hittem, hogy majd egy efféle találkozás feldúl, nyugtalanít, elrontja a napomat. Nem így lett, és mégsem örülök ennek.

Ezek szerint még a városban él, még nem utazott sehová, még akár lehetne találkozni vele. Beszélgetni, beszélni a fejével.

De miről? Hogy ne menjen sehová? Mivel tudnám maradásra bírni? Nincsenek eszközeim, csak szavaim volnának, de mivel győzhetném meg bármiről is? Szerellemmel, szeretettel, ígéretekkel? Mit ígérhetnék neki?

Mégis bénító hatása lett ennek a nem várt találkozásnak. Ácsorgok a várkörön, bámulom a kirakatokat, nincs kedvem lemenni a „Luther-pincébe” sem. Biztos akadna ismerős, akivel beszélgetni lehetne, de most a senki földjén állok, nem érdekel mások gondja-baja, a színház ügyei, a *Hoffmann* bemutatója, ami rohamléptekkel közeledik. Nem tartozom oda, ahová eddig, és máshová sem fűz semmi kapcsolat. Mint aki éppen az ígéretes márciusban vonul téli álomra. Lélekegyedül vagyok, emberfia nem zavarja páncélozott magányomat. Senki sem hiányzik.

Pityog a mobilom. Üzenetem jött. Fásultan nyúlok a készülék után.

„Ne haragudj, nem tudtam köszönni. Felhívhatnál, mert nemsokára elutazom. F.”

Ki állította, hogy nincs szerelem?

49

Többet nem láttam Fannyt, csak képeken. Az eltűnése utáni hetekben, hónapokban keresgéltem, hol tűnik föl, milyen weboldalon jelenik meg, kinek a társaságában látható, mit művelnek éppen, miközben valaki fotózza őket. Gátlástalanul feltette a képeket különféle kapcsolati oldalakra: nézzétek, én vagyok, ez vagyok, itt vagyok, ilyen vagyok, hogy tetszem? Láthattam, ahány-

szor csak odakattintottam. Nem törölt az ismerősei sorából. Figyeltem a számjelző emelkedését, egyre több ismerőse lett, lassacskán elérte a bűvös 666-os számot. Az ország minden szögletéből akadtak jelentkezők, és egyre több külhoni figura bukkant föl a listán; többségében vele egykorú fiúk. Talán én lehettem ismerősei korelnöke, de nem számoltam utána.

Ha csak tehettem, betértem abba a kis mellékutcai kávézóba, ahol net-kapcsolatot hirdettek; kedvenc borozóinkról szinte egészen leszoktam. Kapucínert kavargatva szörföztem Fanny virtuális nyomában. Néhányszor írtam neki, ritkásan válaszolt valami általánosságot, de aztán leszokott róla. Egyszer szembejött a belvárosban Violetta, köszöntem, de úgy tett, mintha nem vett volna észre, és továsietett, pedig egyedül tartott valahová.

Magam maradtam. Persze, persze jártam haza, Pestre. Játszottam a színházban, mentem a szinkronba pénzt keresni. Minden ugyanúgy folytatódott, mint azelőtt. Böngészés közben, egyszer találtam a neten egy régebbi fotót. Valami falusi felvonuláson, ünnepségen készülhetett. A két testvér, Fanny és Violetta kézen fogva mentek, hogy el ne szakadjanak a tömegben egymástól. Fan elöl, szemlesütve, Vio egy lépéssel mögötte, és mintha visszafogná, óvná a nővérét valamitől.

Kimentettem a képet, rámásoltam egy floppyra, és rendeltem róla egy papírnagyítást. Mindig nálam van azóta.

Kelecsényi László

Szivárványgömb

KORTÁRS PRÓZA

Kelecsényi László

Szivárványgömb

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

KORTÁRS PRÓZA

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Sorozatterv: M Tóth Éva, Farkas Ágnes

Kelecsényi László

Szivárványgömb

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

KORTÁRS KIADÓ

MB249.788

2014

© Kelecsényi László, 2014

© Kortárs Könyvkiadó, 2014

A borítófotó készítőjét nem sikerült azonosítani.
A kiadó várja a fotó jogtulajdonosának jelentkezését

Kortárs Könyvkiadó, Budapest, 2014

A kiadásért felel a Kortárs Könyvkiadó igazgatója

Szöveggondozás és szerkesztés: Székely Sz. Magdolna

Nyomdai előkészítés: Erőss Zsolt

Nyomta a Séd Nyomda Kft.

Felelős vezető: Katona Szilvia

ISBN 978-963-9985-60-5

ISSN 1789-4123

www.kortarskiado.hu

Regényeimben mindig a történetek
ismeretében próbáltam hazudni.

Mario Vargas Llosa

Sose jutunk el az igazsághoz
egy kis fantázia nélkül.

Jorge Semprún

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nem figyeltek ránk. Elvesztünk, bizony elvesztünk mind a ketten, azaz csak én. Később anyu fűnek-fának mesélte a családban. Fanny csak irul-pirult, mert ebben az ártatlan csínyben ő volt a hunyó. Vasárnap délelőtt már kiöltöztettek, hogy induljunk a templomba, a nagymisére. Amikor elkészültünk, fehér cipőben, ugyanolyan színű térdzokniban, rakott szoknyában, beültem szépen a kocsimba. Bár kinőttem már, de szerettem, ha tolnak, Fanny pedig azt szerette, ha engem tologathat. Játsszotuk ezt akkor is, ha nem készültünk sehová. A templomba persze nem lehetett betolni a kocsit, de annál inkább beleültem. Fanny meg elindult velem, le a járdán, át az úton, a túloldalra, ahol elfogyott a kövezet, a házak is, az erdő peremén jártunk, előtte kis játszótér, hintával, forgóval, padokkal. Mégsem álltunk meg ott, tolt tovább, befelé a zöld homály mélyére, a fenyők közé, aztán már nem is tolt, otthagyt, és elkezdte a frissen hullott tobozokat szedegetni, pedig már egy nagy zacskóra valót őrzött otthon a játékszekrény tetején, anyu nagy bánatára, aki minden takarításnál megjegyezte, hogy a következő alkalommal úgylis kidobja az egészet.

Violetta!

Hangosan kiáltotta valaki a nevemet – nem anyu hangja. Megijedtem. Azt hittem, a kiserdő belsejéből jön a hang, és nem értettem, hogy ki lenne az, aki a félhomályból engem szólít. Fanny eltűnt, semerre sem láttam hajladozó alakját. A vörösfenyők mindent sötétbe borítottak.

Fanny!

Most már őt keresték, és mintha többen kiáltoztak volna. Megpróbáltam válaszolni, de félelmemben nem

jött ki hang a torkomon; a kocsiból nem akartam kiszállni, mert attól tartottam, hogy összepiszkítom a fehér cipőmet, és kikapok miatta. Csak ültem és vártam. Vártam, hogy Fanny előkerüljön, és visszatoljon innen, ki az erdőből, az útra, a házunk elé, ahol anyu már keres minket, hogy mehessünk a templomba.

Mentünk együtt, sokszor, sokfelé. Például iskolába, amikor már én is betöltöttem a hatot, és anyu rám adta a kézzel varrott köpenykét, amit egy kicsit átigazított, mert Fanny már hordta egy évig, de jó anyagból készült, mert az osztrákoknál vették. Fogta a kezem, és vitt magával, hogy az első csöngetésre odaérjünk. Az évnyitóra még a régi autóval mentünk. Apa akkor már kijárt dolgozni Bécs közelébe, hogy nekünk több legyen, hogy el tudjon tartani minket, és épüljön tovább a ház, meglegyen az emeletráépítés, ahol majd nekünk lesz lányszobánk.

A tanító néni örömmel fogadott. Amikor anyu bekísért az osztályterembe, odasúgta neki, Kintsesné, ez a lánya még szebb, mint a nagyobbik. Büszkén kihúztam magam, úgy ültem be a padba egy görnyedt hátú, szemüveges fiú mellé.

A szünetekben mindig megtaláltam Fannyt, jobban mondva ő keresett meg engem, hogy a tízpercekben együtt lehessünk. Odavitt az udvaron álló vadgesztenyefa alá, onnan néztük a többieket. Tanítás után megvárt, és együtt mentünk haza, hacsak nem kellett maradnia még egy órára. Akkor is váraкоztam, mert anyu a lelkünkre kötötte, hogy soha ne induljunk el egyedül, csak együtt.

Később is közösen mentünk mindenhová. Amikor nyolcéves lettem, anyu mindkettőnket beíratott hittanra. Kézen fogva vitt az orsolyákhoz. Azt hittem, csupa nő lesz ott, apácák, de tévedtem; Rudolf atya fogadott, egy kedves, ősz férfi, akinek a szeméből valami nagy-

nagy kíváncsiság áradt. Nemcsak minket fogadott így: ez a figyelem mindenkinek járt. Hetente kétszer mentünk hozzá, anyu később már egyedül is elengedett. Fanny fogta a kezem, amint elhaladtunk a Sziszi-kert mellett, és nemsokára elértük a belvárost, a fura kis teret, melynek a közepén egy földgömbszerű akármin Szűz Mária szobra áll, karján a kisdettel.

Minden kedden és pénteken négytől hatig ültünk a sekrestyében Rudolf atya védőszárnyai alatt. Telente, mikor korán sötétedett, anyu értünk jött, és úgy vitt haza, mint féltve őrzött kincseit.

Jönnek a kis angyalkáink, lelkesedett a nagyi, mikor a kertkapuban álldogálva meglátott.

Bizony, ideje már, hogy hittanra járjatok, közölte anyu, nemcsak azért, mert már lehet, de főként, mert kell.

Az atya mindannyiszor mosolygó szeretettel fogadott, és a hittanórák végén elénekeltetett velünk valamilyen szent éneket. Mikor a nagy fekete zsoltároskönyvet kezdte lapozgatni, már tudtuk, hogy vége lesz az órának.

Mindig megdicsért, és egyszer anyunak is mondta, hogy csodálatos hangunk van, Isten adománya, érdemes lenne képeztetni. Meghívott a templom énekkarába, és attól kezdve vasárnaponként felmehettünk a Szent György karzatára, mert ott működött a kórus.

A következő évben jártunk elsőáldozási oktatásra, hogy méltónak bizonyuljunk az első szentség befogadására, amit később követhet a többi. A nagyi örömeiben készített nekem egy erény-ingecskét. Rózsaszín selyempapírból kivágott egy blúz formájú alakzatot, amelynek a széleit rojtszerűen bevagdosta. Ha valami jócselekedetet műveltem, behajthattam egyet a zongorabillentyűszerűen sorakozó csíkocskák közül. Feltámadásra készen kellett lennie az erény-ingnek, azaz mindegyik rojtot fel kellett hogy hajtsam. Győztem

tenni a jót, Fanny néha súgott, mert a nagyi korábban őt is megajándékozta ilyesmivel. Segített nekem az én kis nővérkém, hogy mit kéne cselekednem, hogy szaporodjanak a fölhajtások. Hát csak meglettem vele nagypéntekre! A nagyi megsimogatta a fejem, és jelentette anyunak a sikert. Olyan boldognak látszottak.

Húsvétvasárnap egy pompázatos baba társaságában ébredtem. Ott feküdt mellettem a párnámon. Feketen csillogott a haja, és ugyanolyan fekete szemekkel bámult rám. Lehetett öltöztetni, vetkőztetni, és gombnyomásra sírni is tudott, de azt nem szerettem. A mai napig fáj, hogy később elveszítettem egy kiránduláson. Soha többé nem lett ilyen játékom. Fanny irigyelte is tőlem, nem mondta, de éreztem. Ő sosem kapott ilyet. Neki viszont igazi babaháza volt, szobabútorral, konyhával, kis edényekkel, ahogy illik.

Anyu videózott minket, mikor a plébániatemplom oltára előtt térdepeltünk mint elsőáldozó lányok. Hófehér ruha rajtunk, homlokunkon mirtuszkoszorú, mintha kis menyasszonyok volnánk, mind Isten menyasszonyai, hogy osztozzunk a többiekkel a szentségben, amelyet befogadunk a lelkünkbe. Néztük aztán sokszor a filmet, és mindenki mindig meghatódott rajta.

Kinőttük ezt a boldogságot. Fanny befejezte az általánost, és középiskolába kezdett járni; egy éven át egyedül jártam haza a suliból. Néha egy-két fiú is utánam jött, de amikor Fannyval találkoztam a Sziszi-kertnél, elmaradoztak.

Gyávák, jegyezte meg Fanny. Eleinte nem értettem, miért mondja ezt. Aztán már együtt nevettünk, mintha tudnánk valamiféle titkot, amit mások nem.

A tizennegyedik születésnapomra anyu bulit rendezett. Kaptam egy új ruhát, mert már nem járhattam a nővérem átalakított gönceiben. Meghívhattam volna az iskolai barátnőimet, de ilyenek nem akadtak. Fanny volt

a legjobb barátnőm. Egy-két lánynak szoltam, hogy jöjjenek, és mutatóba egy fiút is beszerveztem. Fanny sügött, ő választott, kit hívjak, kit ne. A buli kellős közepén beállított egy srác, akit nem ismertem. Eleinte Fannyval sugdolóztak az előszobában, aztán bejött közénk, bemutatkozott, hogy ő Kornél, és leült, de csak a nővérkémet bámulta, ő viszont kimenekült előle a konyhába. Anyu bedugta a fejét, megnézett minket, és kissé idegesen nyugtázta Kornél jelenlétét. Fanny meg egyszerűen eltűnt, többé nem jött elő, Kornél letörten távozott.

Nem értesz még ehhez, nyugtatgatott, amikor faggattam, hogy mi miért történt. Így kell bánni a fiúkkal, jobb, ha megjegyzed, válaszolta azután, mert nem szálltam le róla.

Később sokat tanultam tőle. A korkülönbség egyre zsugorodott. Tizennyolc és tizenhat és fél között már nincs akkora távolság.

Éppen Fanny ballagására készültünk, amikor beütött a krach. Anyu mondta így, meg mindenféle mást is arról a szemét gazemberről, akit addig apánkként tiszteltünk. Egy levelet lobogtatott, amiben azt írta anyunak, hogy ő bizony nem jön a ballagásra, mert nem kaphat szabadnapot a munkahelyén. Ez nem Magyarország, írta, itt nem lehet bármilyen ürüggyel lelépni a melóból. Ő keményem dolgozik, hogy minden hónapban küldhesse az eurócskákat. Karácsony óta nem járt itt-hon, pedig csak negyven kilométer választott el tőle, meg egy már csak jelképesen létező határ.

Nő van a dologban, jelentette ki anyu a leghatározottabban.

Ha ő kimondott valamit, az szentírásnak számított a családban. Biztos igaza lehetett.

Ne féljetek, olyan valópert zúdítok a nyakába, hogy koldus lesz. Engem nem lehet kisemmizni. Majd eltarthatja a szeretője!

Minden úgy történt, amint anyu megjósolta. Apu ugyan hazajött még néha, hozott nekünk ajándékokat, próbált kedveskedni, de anyu nem bocsátott meg. Elment hát, végleg eltűnt az életünkből. Azt hallottuk, hogy inni kezdett, amit nem akartunk elhinni, mert itthon egy korty nem ment le a torkán. Lehet, hogy csak azért füllentett anyu, hogy ne hiányozzon, ne fájjon nekünk.

Fanny jelesen érettségizett, még matekból is ötöst kapott. Nyáron jött a papír, hogy felvették magyar–ének szakra a tanárképzőre. Boldogtalanul járt-kelt hetekig, hogy ő nem megy innen sehová. Vigasztaltuk, hogy nem távolság az ötvenvalahány kilométer, minden hétvégén hazajöhet, de ő csak szomorkodott, éjszaka nem aludt, forgolódott mellettem a heverőn. Aztán gondolt egyet, és mindannyiunk számára váratlanul, munkát vállalt egy önkiszolgáló közértben. Rakosgatta a kosarakat a várkörúti bevásárlóközpontban. Amit egyszer a fejébe vett, annak úgy kellett történnie. A főiskoláról nem beszéltünk, tabutéma lett az elutazása.

Amikor megjött az értesítés a kollégiumi elhelyezéséről, zokszó nélkül készülődni kezdett. Úgy viselkedett, mint aki Amerikába megy, és egy csomó ruháját rám testálta. Anyuval csak kapkodtuk a fejünket. Mi lesz ebből?

Persze mind ott szorongtunk az évnnyitón, a tornateremszerű hodályban, és figyeltük a mi kis hősnőnk, amint az első sorban állva jó hangosan mondja az eskü szövegét. Írtam neki egy kis kártyát, mintha névjegy volna:

KINTSES FANNY
főiskolai hallgató

A szívéhez szorította, amikor a tenyerébe csúsztatam. Aztán a nyakamba borult, és úgy suttozta: „Vio, te drága, kis fekete bogár!” Mindig így hívott, ha boldognak éreztük magunkat.

Hiányoztak a közös reggeli ébredések: amikor vasárnaponként kinyitotta egyikünk a szemét, mindig oda-bújt a másik mellé a heverőre. Susmorogtunk, ábrándoztunk, fantáziáltunk, mi lenne, ha nem a másikunk feküdne az ágyban, hanem esetleg egy srác? Fannynak még nem akadt senkije. Járt utána egy-két fiú, de ő csak legyintett rájuk, ha szóba kerültek. Mumákok, súgta, és nem mertem megkérdezni, mit is jelent ez a szó. Azért el tudtam képzelni. Így lazítottunk vasárnap reggelenként, míg anyu ki nem hirdette, hogy kész a reggeli. Mindig kalácsot kaptunk, mézzel vagy lekvárral, és mindig kakaót, néha tejszínhabbal. Húsvétkor meg karácsonykor anyu behozta nekünk tálcán az ágyba. Falatoztunk, morzsáztunk, szétszórva a párnákat, takarókat, magunk alá gyűrve a kispárnát, ami az alvás nélkülözhetetlen kellékének számított, én legalábbis nem tudtam elaludni anélkül, hogy ne szorítottam volna magamhoz a tollpihéket.

Ennek most vége lett. Fanny azért hazajött minden hétvégén, vagy majdnem mindegyiken, de mégsem volt már olyan bizalmas, mint addig. Csak néztem rá értetlenül, hogy mi van. Továbbra is mentünk énekelni a nagymisére. Rudolf atya várt minket. A sekrestyében az egyházi naptár megfelelő színébe öltözve vette tudomásul, hogy megjöttek az ő kis báránykái, akik színes-sé varázsolják hangjukkal a szertartást. Felsétáltunk a karzatra, a hívők megbámultak, elégedetten nyugtázva, hogy ma sem marad el az énekszó. A fiúk is bámultak, de Fanny megvetően pillantott rájuk, és ebben követtem a nővérkémet. Egyszer azonban, mielőtt az orgonista nő rázendített a credóra, Fanny halkan odasúgta, hogy van egy fiú. Lenéztem a karzatról, de nem láttam senkit. Nem itt, te buta! A fősuliban. Többet nem hallottam, mert az orgona elnyomta a hangját. Énekelnünk kellett, de egész idő alatt furdalt a kíváncsiság.

Milyen fiú, kiféle, miféle? Ha egyszer Fanny figyelmét fölkelte, nem lehet akármilyen.

Azt hiszem, le fogok feküdni vele.

Ezt éppen a közös gyónás idején közölte.

Mea culpa, mea maxima culpa!

Én vétkem, én igen nagy vétkem!

Csak bámultam rá, csodálkozva.

Már ő is nagyon akarja.

Odalenn, a hajóban most tápáskodott föl térdeléséből a vasárnapi mise gyülekezete. Néztam őket meg Fannyt. Az jutott eszembe, hogy ők is csinálják, legalábbis a többségük csinálja. Meg az elődeik is, hiszen akkor ez az ünneplőbe öltözött sokaság nem lehetne itt. Anyu meg apu is, mert mi sem volnánk enélkül.

Miért is bambulok annyira Fanny bejelentésén? Talán mert titok. Ezt nem mondja ki az ember. Én bizonyára nem mondanám neki, talán csak utána, de így, előre bejelentve, fura.

Énekelnünk kellett, jött a Kyrie, aztán nemsokára következett a mi kis produkciónk, amire Rudolf atya betanított.

Ez egy sláger lányok, Olaszországban felkerült a sikerlistára.

Tényleg remek kis dalocska. Ha nem itt énekelnénk, hanem egy diszkóban, ott is tetszene mindenkinek.

Megtalálalak.

Így kezdődött. De kit? És mikor és hol? Jó lenne találni valakit, ha már Fanny így van vele.

Rudolf atya mesélt nekünk egy példázatot a bűnről és erényről, amikor elsőáldozási oktatásra jártunk. Muttatott egy kötél darabkát, aztán elővette a zsebkését. Nem hittem volna, hogy egy papnak ilyesmi lapul a reverendája alatt. Kezdte szétbogarzni a kötélfonatait, és közben beszélt-beszélt.

Látjátok, ugye, hogy milyen biztonságos ez a kötél, milyen sok szálból van összeállítva? Képzeljétek el, hogy egy szakadék fölött lógtok rajta, de nem lehet semmi baj, mert erősen tart titeket a derekatokra kötözve. De incselkedik veletek a kis ördög. Próbaképpen elvágtok egyet a sok szál közül.

Halálos? Dehogyan. Szó sincs róla. Lógtok tovább, biztonságban. Aztán megint elvágtok egyet. Nem lehet semmi baj, mert a kötél még mindig erős. Megtart titeket. Nem féltek. Nincs mitől.

Valami játékos kedv lesz úrrá fölöttetek. Elvágtok még egy szálát. A kötél picikét megremeg, de semmi gond, kitart tovább.

Nagyon fellazultok. Ha eddig simán ment minden, miért is ne folytatódna így tovább?

Vagdossátok, vágjátok a fölöslegesnek tetsző szálakat. Aztán egyszerre csak nem tart tovább.

Lezuhantok a semmibe.

Nem tudom, miért is jutott eszembe Rudolf atya példázata? Ott állt a kijáratnál, a templom kapujában, és minden szokás ellenére kezet fogott a híveivel, az idősebb nőknek, így anyunak is, kezet csókolt. Fanny ragyogó mosollyal haladt el mellette. Én a nyomában.

Angyalok énekeltek nekünk, szólt utánunk, mire anyu még jobban kihúzta magát, és diadallal lépkedett előttünk, mutatta az utat, merre kövessük. Ilyenkor, jó időben, mindig kaptunk fagylaltot a kaszinóval szembeni cukrászdában.

Mogyoró, málna, vanília – memorizáltam a kedvenceimet, mert Fanny után én következtem a sorban, anyu csak utána csomagoltatta be a nyolc darab franciakrémet, a vasárnapi ebéd utáni csemegénket. Mentünk szépen hazafelé, de nem mertem kérdezősködni a fiú felől, mert anyu nyilván nem tudott róla.

Az esti fogmosásnál anélkül, hogy kerestem volna, rátaláltam egy kis gyógyszeres dobozra. Ott rejtőzött a tamponok mögött a pipereszekrénykében. Tudtam, hogy mi az, hogy mit tartalmaz a fényes ezüstborítású csomagolás. Izgató még megfogni is, hát még arra gondolni, amire használják, elképzelni, hogy nemsokára nekem is kell ilyesmi. Fanny állt meg mögöttem, észrevette a kezemben szorongatott dobozt.

Igen, felírtam. Szükségem lesz rá. Szabolccsal már nehezen lehet bírni. Nagyon akarja. Hát akkor legyen meg neki...

Talán elpirulhattam, mert megsimogatta az arcom.

Ne aggódj, majd beszámolok róla, ha megtörtént. Gyere, kezdődik a sorozatunk a kettesen.

Ezzel megszakadt a beszélgetés fonala. Mégsem nyugodtam bele, hogy csak így, ilyen egyszerűen megy ez. Kíváncsi lettem volna, szerelmes-e abba a Szabolcsba. Eddig nem beszélt róla soha.

Amikor vége lett a *Szívek szállodájának*, kedvenc sorozatunknak, felvonultunk a hálókuckónkba. Fanny érezte, hogy magyarázattal tartozik. Csöppet sem jött zavarba attól, amit megosztott velem.

Tudod, Szabi a gólyabálon nagyon határozottan lépett föl. Alig bírtam vele. Sarokba szorított az énekkari próbateremben. Nagyon akarta, hogy jó legyen neki. Akkor döntöttem úgy, hogy felíratom a pirulákat. Kíváncsi vagyok, milyen lehet az igazi, kapukon belül.

Kapukon belül, ezt a két szót ismétелgettem magamban, amikor leoltottuk a villanyt. Milyen lehet kapukon belül? Nyugtalanul forgolódtam, magam alá gyűrtem a lepedőt, zavaros álmaim lettek, de végül semmire sem emlékeztem belőlük.

A következő hétvégén Fanny nem jött haza. Sejtettem, hogy akkor történik meg az a dolog. Alig vártam a következő pénteket, hogy halljam, hogy lássam őt. De

csalódnom kellett, nem mesélt semmit. Megrándította a vállát, s annyit vetett oda, hogy nem olyan nagy etvasz. Látszott, hogy más lett, én legalábbis meg merem volna esküdni rá. Anyu szerencsére valamilyen továbbképzésre utazott a megyeszékhelyre. Nem láthatta Fannyt, csak egy hét múlva, amikor viszont eljött vele Szabolcs is, hogy bemutatkozzon.

Fura kis fazonnak látszott. Nem volt magasabb nálunk, pedig egy fiúnak illik magasabbnak lennie, hogy fel lehessen nézni rá. Aztán a hangja is olyan férfiatlanak hatott. Mintha folyton rekedt volna. Anyu a nagy szobája mellett ágyazott meg neki. Azt persze nem sejtette, hogy éjszaka fellopózik hozzánk, és Fanny nagyon szépen megkér, hogy menjek le Szabi helyére. Csak anyu meg ne tudja! Kis ideig ácsorogtam a mi kis paradicsomunk csukott ajtaja előtt. Hát ennek most vége?

Hajnaltájt felosontam az emeletre. Meztelenül aludtak egymásba gabalyodva. Fanny nyúzóttan bámult rám, amint kinyitotta a szemét. Nem fordultam el, csodálkozva legeltettem a szememet: Szabi volt az első fiú, akit ruha nélkül láthattam. Nem ébredt föl, csak a vágya látszott, de az nagyon. Fanny csak kuncogott elképedésemem.

Nem tudtad? Reggel mindig föláll nekik.

Rettentő nagynak láttam. Már-már félelmetesnek.

Menj le, mindjárt felébresztem.

Aznap nehezen csúszott le a mazsolás kalács a torkomon. A nővéremre gondoltam, milyen lehetett neki a „kapukon belül”.

Szabi eljött a templomba is. Föl, velünk együtt a karzatra. Onnét bámészkodott egész szertartás alatt. Hol a lent térdeplő sokaságot nézte, hol a nővéremet. Én mintha ott sem lettem volna.

Nem mentünk a cukrászdába. Mise után hármasban indultunk el, de fölösleges lehettem számukra. Összebújva bandukoltak, mintha ott sem lettem volna. Az

ebédnél véletlenül leejtettem a kanalamat, mikor lehajoltam érte, láttam, hogy Szabi talpa Fanny csupasz combjai között mozog.

Ez így ment az egész télen át. Szabi jött, vagy Fanny maradt a koleszban. Néha felmentek Pestre, Szabolcs szüleit boldogítani, de a nővérem nem szerette a fővárost. Unalmas, közölte, amin nagyon csodálkoztam. Hogy lehet unalmas az, ahol annyi hely van? De Fanny váltig állította, hogy uncsi. Mikor faggatni kezdtem, kiderült, hogy csak a West Endet meg a Margitszigetet látta. Szabi még egy diszkóba se vitte el, mert baromira féltékeny. Igaz, mondta is Fanny, hogy ott állandóan megbámulják az utcán. Téged is megnéznének, vigasztalt. Mióta megtörtént az a dolog, itthon is bámulgatták az utcán, most már nemcsak a vele egykorú fiúk, de az idősebb férfiak is.

Egyszer meghívtak Pestre. Anyu nehezen engedett el, de aztán Fanny győzködésére beadta a derekát. A legnagyobb élményem az lett, hogy a pesti Duna-part egy része, szemben a Margitszigettel, föl volt szórva homokkal, és mindenféle zenés bulikat tartottak esténként. Nagyon élveztem, persze ők is. Fölkért egy harmincas pasi táncolni. Először nem mentem el vele, mire Fanny jelezte, hogy süsü vagyok. De visszajött a fickó, és nem szállt le rólam. Mégis táncoltunk. Megpróbált fogdosni, és hívott, hogy menjek vele, a BMW-jén elvisz kocsikázni. Hallgattam.

Mi az kicsim? Szájjárad van?

Nem tudtam, mit válaszoljak. Kíváncsi voltam ugyan, mi lenne, ha, mi történne, ha... De nem mertem megtenni. Mire a pasi otthagyt, és egy cefetül kifestett csajt kezdett fűzni. Rövidesen el is tűntek; még a nevét se tudtam meg.

Ezt jól elszúrtad, szólalt meg a hátam mögött az én édes nővérkém.

Mit tegyek, képtelen voltam a nyomdokaiba lépni.

Nem akartam hinni a szememnek, amikor megláttam az évnýtón azt a lányt. Ricsivel csak azért mentünk oda, hogy megnézzük az elsősök felhozatalát. Hát erre ott állt ő, fehér blúzban, rövid, fekete szoknyában, és szinte világított a sörénye. Ezt a csajt be kell keríteni. Mindjárt mondtam is a haverkámnak, nehogy neki is eszébe jusson ilyesmi. Megegyezésünk szerint, aki lát valakit, azonnal stoppolja. A másik aztán csak szurkolhat az úgy minél sebesebb lerendezése érdekében.

Az enyém, súgtam rögtön, mert láttam, hogy neki is fennakadt a szeme a csajon. Még csak a víg esztendőnél tartottak a *Himnusz*ban, amikor kezet adtunk egymásnak erre a megállapodásra.

Nehéz lesz, sziszegte felém, mikor a dékán belekezdett tavaly már hallott beszédébe. Miért szövegelt volna másként, hiszen úgyis csak az újoncok jönnek el, meg a szüleik áhítatoskodnak a hátsó sorokban.

Egy hét, vágtam vissza Ricsinek.

Ciki, nem fog menni. Ez kemény kis csaj.

Na mibe?

Mibe hát? Mondanám, ha veszítesz, tehát nem döntöd le egy hét alatt, átengeded nekem.

Neked?

Korrekt ajánlat, nem?

Tudod, mit? Frankó!

Mancsot ide!

Oksi.

Lekezeltük a fogadást.

Este már tudtam, hogy hívják, és melyik tankörbe jár. Magyar-ének. Hacsak nem valami kis agyas bige, sima ügy lesz.

Másnap a szomszéd asztalhoz ültem a menzán. Négyen kanalazták az erőlevest meg a mákos tésztát.

A leszedő pultnál megszólítottam.

Fanny, figyelj, ne haragudj, nem számítottam erre a kajára. Tudnál kölcsönadni egy kis fogkrémet?

Visszafordult, rám nézett, de mintha keresztülment volna rajtam a pillantása. Az se lepte meg, hogy a nevén szólítottam. Mielőtt bármit felelt volna, tudtam, nem lesz könnyű menet.

Csóró vagy? Így gyűjtesz piperére?

Elnevettem magam.

Bocsi, kellett valami ürügy, hogy megszólítsalak.

Erre ő is nevetett.

Bemutakoztunk.

Elkezdtem a szokásos dumát, a suliról, erről a városról meg Pestről. Nem hatott rá különösebben. Akkor váltottam, jött a szöveg a diszkóról, bulikról, éjszakai életünkről. De ez is semmi. Annyit sikerült elérni, hogy este elsétálunk a csónakázótóhoz.

Ricsike élénken faggatott, én meg nyomtam neki valamit, hogy elvegyem a kedvét. Hitte is, meg nem is.

Elmaradt a tó menti séta. Egyszerűen nem jött el, és én még nem tudtam, melyik a szobája a koleszben.

Mentek a napok, de semmi eredmény. Ki kellett találnjak valami trükköt, mert különben leszorulok a dobogó tetejéről, ahová még fel se jutottam. Látszott is rajtam, az én kis pajtásom észrevette, előtte nem lehetett titkolni, hogy nem állok nyerésre.

Szombaton ismerkedési est az aulában. Olyan a hely, mint egy vásárcsarnok, sehol egy zug, semmi félhomály. Ricsi bezzeg ott ólálkodott. Falból táncolt is több lány, de tudtam, hogy minket kukkol, azaz csak engem, mert Fanny sehol. Égtem, mint a Reichstag. Akkor már tudtam, hogy veszíteni fogok, mert kis választot-

tam hazautazott szülővároskájába. Nyomtam magamba a vodkákat, de az sem segített. Éjfélre szétesett a buli. Tizenkettő után pár perccel Ricsi az orrom alá nyomta a mobilját, azon mutatta az időt.

Letelt a hét, kisöreg. Most én jövők.

Te, te, te. Persze hogy te, bólogattam kábultan, de közben egész mást gondoltam, hogy hová menjen.

Nekem akkor is kell ez a csaj. Megfogadtam, hogy ez a hetem arról fog szólni, hogy Ricsinek ne jöjjön össze. Nem tudhattam, hogy milyen nagyszerű szövetségem lesz ebben a küzdelemben, hogy maga Fannyka baba lesz a harcostársam. Hát nem adta meg magát Ricsikének sem. Figyeltem a kispajtásom, napról-napra hogyan konyul egyre jobban a férfiassága. Nem ott lenn, a gatyájában, az biztosan ágaskodott, hanem följebb, az orra, melyet hétfőn-kedden még magasan hordott, aztán ahogy közeledett a péntek, úgy horgadt egyre lejjebb, merthogy Fannyka megint hazautazott az édes anyukájához. Ennyit tudtunk meg róla. Úgyhogy a fogadás döntetlen lett. Bánatunkban ittunk egy nagyot, és külön-külön becserkészünk egy-egy csajt a második vonalból. A tesi szakosok közül mindig akadt valaki egy kis szextornára. De most nem ízlett ez. Nem volt olyan jó, mintha Fanny lett volna. Mégis fontos az illúzió. Lehet, hogy beleszerettem ebbe a lányba? Amikor hétfő reggel újra láttam a nyelvtörténetórára sietők között, földbe gyökerezett a lábam, és nem érdekelt Ricsike dörmögése, hogy ő megmondta, megmondta. Már azt is bántam, hogy fogadtunk rá. Csak nehogy kiderüljön, ha majd... Mit majd? Fogalmam sincs, hogyan jöhetünk össze. Eddig ilyesmi nem okozott gondot. Ilyen a szerelem? Ha ilyen, uccu neki!

A sors adott egy ziccert. Elmaradt a biológia-előadásunk, és lecsorogtam a büfébe. A márványtalapzat mel-

lett, amelyről régen egy Lenin-szobor bámulta a diákokat, üldögélt Fanny, szomorúan, tök-egyedül. Gyorsan mellé csúsztam.

Valami baj van?

A nőekkel arról kell dumálni, ami érdekli őket.

Rám nézett azzal a tüzes fekete szemével.

Látszik?

Zárthelyi gondok? Elfogyott a zsebpénzed?

Mielőtt tovább találgathattam volna, leállított.

Nem tudom, mi legyen.

Hát ha te se tudod, képzeld, hogy én?

Haza akarok menni.

A hétvégén, persze. Úgy szoktál.

Végigmért, hogy ezt is tudom.

Nem ilyen egyszerű. Végleg haza akarok menni. Itt hagyom a sulit.

Bolond vagy?

Ez kibukott, nem kellett volna, nem ezt kellett volna mondani. Rögtön helyesbítettem.

Ha már felvettek, ne csacsiskodj ilyesmivel.

Sértődötten hátravetette szédítő hajzuhatagát. Úgy nézett ki, mint egy méltóságában mélyen megbántott királynő. Egy kis királylány.

Mit tudod te? Mit tudsz rólam?

Többet, mint gondolnád. Tudom, hogy hívnak, hol születted, hol élsz, milyen szakra jársz. Hogy szereted a Snikerset.

Ez utóbbival sikerült meglepnem.

Mindjárt hozok neked a büféből.

De nem akartam ott hagyni. Most kell fűteni a kályhát, mikor fellángolt a tűz.

Gyere, meghívlak.

Bementünk, leültünk. Majszoltuk a csokoládét, a kedvéért én is.

Szóval, mi az a nagy baj, amiért haza kéne menned?

Nem érzem jól magam, olyan idegen itt minden.
Nincsen senkim.

Azt hittem, rosszul hallok. Ennek a lánynak az a baja, hogy nincsen fiúja, közben meg hajtja el maga mellől a jelentkezőket.

Ezen tudnék segíteni. Az utolsón. Attól talán a többi is megoldódna.

Rám nézett, méricskélt. Tudtam, hogy mi játszódhat le a fejében. Rá kellett tenni egy újabb lapáttal.

Mi lenne, ha este meghívnálak valahová, és megdu-málnánk az egészet. De nem úgy, mint múltkor, amikor nem jöttél el.

Azt hittem, haragszol.

Dehogysis. Nem tudnék én haragudni rád.

Állj, lassabban! A végén még kiadom magam, és ő lesz fölül. Persze lehetne, de csak az ágyban.

Szóval, gyere este hétre a kolesz elé.

Nem tudom.

Ne már, én várni foglak. Másodszor nem rázhatsz át. Ezzel tartozol a múltkoriért.

Talán.

Nem talán. Igen.

Jó. Olyan erőszakos vagy.

Láttam rajta, hogy megvan a randi, most nem csap be.

Ricsi kivételesen hazautazott, szabad a kégli. Most ez is a kezemre játszik. Majd meglátjuk, mi lesz. Nem éltem bele magam semmibe. Úgy viselkedtem, mintha csak egy átlagos péntek lenne, amikor elmegyek lógni valahová.

Jóval hét előtt beálltam egy leshelyre a kollégium közelében, ahonnét rálátás nyílt a terepre. Nem akartam, hogy tudja, mennyire fontos nekem ez a randi. Hét már elmúlt, mire kijött, és nyugtalanul nézegetett szerte-szét. Ráérősen odaballagtam, mintha akkor érkeznék. Most tudatosult bennem, milyen vadítóan szexi ez a lány. Pedig rajta volt még a tojáshéj a fenekén, és még-

is. Kicsípte magát, adott rá, hogy randira jön. Miniszoknya, feszes trikó, magas sarkú cipő.

Elindultunk.

Biztos még nem is ismered a várost. Mutatok egy-két helyet.

Körbementünk a főtéren, sárgán világítottak a McDonalds fényei.

Bemenjünk, kérdeztem.

Nem vagyok éhes.

Itt nemcsak enni lehet, magyaráztam, de azt már nem tehettem hozzá, hogy bármelyik csajhoz oda lehet ülni, ismerkedni.

Akkor hagyjuk. Mutatok jobbat.

Engedelmesen jött mellettem. Nem szólt semmit. Hirtelen zavarba jöttem. Eddig simán ment, most meg elakadok? Nem gondoltam a folytatásra, pedig míg a randira készültem, megfordult a fejemben, hogy felhívom az albérletünkbe. Ha már Ricsi hazautazott az őseihez. De így látva őt, ennyire dögösen, hirtelen gatlásaim lettek.

Hová megyünk?

Majd meglátod.

Végigballagtunk a Jókai Mór utcán, és egyszer csak kibukott előttünk a csónakázótó. Fanny elcsodálkozott, vagy csak úgy tett.

Ez a meglepetés?

Miért, nem jó? Frankó lesz. Beevezünk.

Örülni látszott. Úgy éreztem, érik a helyzet, mégis felviszem ma a szobánkba.

Kibéreltünk egy csónakot az ismerős öregtől.

Jobb lenne, ha levennéd a cipőd, tanácsoltam, de nem hallgatott rám. Apró, kopogó lépésekkel beült a deszkára.

Nem süllyedünk el?

Viccelsz? Ötvencentis vízben? Bízol bennem?

Méretegett.

Nem tudom, talán.

Talán?

Igyekeztem sértődött képet vágni. Belehúztam, csak a lapátokkal törődtem, nem szóltam hozzá.

Most haragszol?

Megráztam a fejem.

De, te haragszol.

Nem, ha mondom.

Pillanatok alatt zajlott minden.

Elértünk a tavacska közepére. Abbahagytam az evezést, és behúztam a lapátokat. Ebből lett a baj.

Fanny hátradőlt egy kicsit a csónakban, és keresztbe rakta a lábait. Egy pillanatra beláthattam a szemtelen kis mini alá. Megrészegett, amit sejtettem. Rátettem a kezem a térdére, de ilyen heves ellenkezésre nem számíthattam.

Felugrott a csónakban, a túsarkúja beleakadt egy részbe, megbillent, oldalt dőlt, majd belezuhant a vízbe.

A következő pillanatban már felállt, csuromvizesen. A cipője a csónakban maradt. Utána léptem a sekély vízbe, és magamhoz emeltem. Reszketett szegény. Mindene vizes lett, köpködött, talán nyelt is egy adagot. Igyekeztem megnyugtatni.

Gyere gyorsan, kievezek, és hazaviszlek.

A mi albérletünk esett közelebb a tóhoz.

Húztam, ahogy bírtam, Fanny meg remegett, mint a kocsonya.

Kiszálltunk. A kezében hozta a cipőjét. Hallgatott.

Odaértünk a nyolcemeletes panelházhoz.

Nálam megtörülközöl, és adok valami száraz holmit.

Nem ellenkezett, jött velem szépen, föl a negyedikre, be a lakásba. Milyen szerencse, hogy Ricsi elhúzott.

Eltűnt a fürdőszobában, én meg kerestem neki egy trikót, meg egy sortot, és beadtam a résnyire nyíló ajtón.

Halk köszönömöt nyomott cserébe.

Sokára került elő. Kezében hozta nedves ruhadarabjait. Szoknyáját, trikóját és egy tangát, amiket kitergett az erkélyen álló szárítóra.

Lógott rajta a felsőm, a sortomat meg a kezével tartotta össze, amikor leült.

Tulajdonképpen megmentettem az életed.

Hencegsz. Te löktél bele.

Ne már. Beakadt a cipőd a fenékbe.

Újra a térdére tettem a tenyerem. Most nem lökött el, de hátrébb húzódott. Mentem utána. Ütni kell a vasat. Átöleltem, ezt is hagyta. Csókolni kezdtem – nem csókolt vissza. Folytattam a nyomulást. Mintha már ő is érzett volna valamit. Becsúszattam a kezem a bő sort alá. Irány a közép! Eleinte hagyta, aztán amikor célt értem volna, eltaszított.

Ne, nem akarom.

Miért nem?

Jobb kérdés nem jutott eszembe.

Nem.

Ő sem cifrázta az ellenkezést.

Nem adtam föl, nyomultam tovább.

Ha nem hagysz békén, azonnal elmegyek.

Hogyan? A ruháid nélkül? Itt alhatsz. Csak ketten leszünk.

Kiment az erkélyre, megnézte a száradó cuccokat. Amint felfelé nyúlkaált a holmijáért, lecsúszott róla a sort.

Vakítás ez a csaj, isteni nő! Lebénultam a látványtól, nem léptem semmit. Hasonló szituban másvalakivel már az ágyon hemperegnénk.

De ő más. Ezt a lányt nem lehet ilyen egyszerűen ledönteni. Türelem Fannyt terem.

Hozd be a cuccod, én meg hozom a hajszárítót.

Tetszett neki az ötlet, díjazta, hogy nem nyomulok, hogy azon vagyok, megszáradjanak a ruhái.

Este hazakísértem a koleszbe, nem erőltettem, hogy nálam aludjon.

Lehet, hogy mégis itt maradok.

Elsőre nem is értettem a búcsúszavait. Miután egy puszit nyomott az arcomra, nagy diadallal meneteltem haza. Az első csatát megnyertem, és ez most fontosabb, mintha lefeküdt volna velem.

Attól fogva naponta találkoztunk. Folytatódott az ostrom: Fanny bevétele.

Hatalmas muníciót adott hozzá ő maga. Úszásgyakorlatra jártunk, és amint bejött az ősz, a nem tesi szakos lányok és fiúk is lejártak velünk az uszodába. Egyik reggel ott látom őt a hármás pályán pancsikolni. Hát nehezen ment volna át a vizsgán. Ez a lány nem tudott úszni. Figyeltem a docensünket, olimpiai helyezett úszó, hogyan boldogul vele. Kihívta a partra, és ott gyakoroltatta a mellúszó-tempót. Fanny alakja homokórát formázott. Fenn és középen mindenütt kerekded, ahol kereknek illik lennie. Vizes bikini-nadrágja beszorult a hajlatokba. Lassan leállt a gyakorlat, és mindenki őt figyelte. Amikor Fanny észrevette, mennyien bámulják, visszaugrott a medencébe, és csapkodva, prüszkölve el-evickélt a túlsó partig. Nem fulladt bele.

Javában zajlott már a gólyabál, mire Fannyék megjelentek. Két barátnőjével jött, de sikerült leválasztani róla a csajokat. Ricsi minden este kérdezgette, na, megvan már? Most veszettül megfogadtam, hogy nem engedem el anélkül. Elvégre már majdnem két hónapja járunk, de csókolózáson és egy kis tapogatódzáson kívül nem történt semmi. Irtó dögösen nézett ki, fehérbe öltözködött, az ártatlanság állítólagos színébe, ami

az ő estében igaznak bizonyult. Faggattam, de tényleg nem volt még senkije. Úristen, hol élt eddig ez a lány? Egész este táncoltunk, itatni nem lehetett, mert kólán kívül semmit sem fogadott el. Már mindent kitapogattam rajta, tenyeremmel tájékozódtam, mekkora a fehérneműje. Úgy tizenegy tájban, mikor a buli kezdett laposodni, a dídzsé kifáradt, a jókislányok hazamentek, elindultam vele helyet keresni. Találtunk is egy félreeső kuckót, ahol egy pianínón és a hozzá tartozó széken kívül nem állt semmi. Csak már én álltam, föl, de nagyon. Fannyt leültettem a zongoraszékre, és háromszor-négyszer megpörgettem.

Ne forgass, szédülök.

Pont azt akarom, gondoltam. Amikor lelassult, az ölémbe hajoltam, és csókolgatni kezdtem a combjait. Hát-rahajolt, élvezte. Folytattam. Benyúltam a lábai közé, és megpróbáltam lehámozni a bugyiját. Nem engedte.

Nem akarom.

Azt akarod, hogy mással...

Be se fejezhettem, villámlott a tekintete... Mégse nyugodtam bele. Felálltam, és lovaglőülésben föléje telepedtem.

Fölnézett rám, sejtette, mi következik. Lassan lehúztam a cipzárt a nadrágomon, és innen fogva rábíztam magam. Nem ügyetlenkedett, azt tette, amit kellett. Eleinte lassan, aztán gyorsuló ütemben mozogtak vékony ujjai.

Vedd be!

Rémülettel vegyes kíváncsisággal fogadta a kérést, de megtette. A kis aranykereszt himbálózott a nyakában. Ez nem ment olyan jól. Az ujjai jobban működtek, de már nem számított. Jött, aminek jönnie kellett. Elugrottam, mert nem akartam lefröcskölni a ruháját. Helyette a billentyűkre ment az egész. Feketén-fehéren csorgott az öröm a pedálokra.

Amikor kifelé indultunk, elsőre Ricsi figurája bukkant föl. Látnia kellett rajtunk, hogy megvolt. Megvolt, persze, de nem igazán. Ezt persze bolond lettem volna az orrára kötni.

Diadallal masíroztam be hétfőn az első órára. Rics oldalba bökött, bólintottam.

Mázlista, csak ennyit mondott, és elfordult. Lehet, hogy veszítettem egy havert?

Elhatároztam, hogy ünnepélyessé teszem Fannynak az elsőit. Ha már. Felviszem Pestre, a szüleimhez. Megmutatom a várost. Csinálunk egy görbe hétvégét. Egy feltétellel, hogy felírhatja a tablettát a nőgyógyásznál. Belement, persze hogy belement, már nem ellenkezett.

Mikuláskor mentünk föl. Feldíszítve ragyogott a város. Fannynak tátva maradt a szája. Nem látta még igazán Pestet. Jártunk-keltünk. Egyre izgatottabban lépdelt mellettem. Megbámulta a csillogó kirakatokat; minden második üzletbe, ahol ruhákat árultak, be akart menni. Az Andrásy úton egy fél napot eltöltöttünk. Az idegesítette, hogy miért nincsenek kiírva az árak a kirakatba. Hiába magyaráztam neki, hogy ezek a legdrágább világcégek pesti lerakatai, olyan árakkal, amik fölérnek néha egy-egy havi fizetéssel. Ettől dühös lett, először láttam ilyennek. Mintha nem ugyanaz a lány lett volna.

Amikor az Operához értünk, megtorpant. Éppen előadásra gyülekezett a jónép. A fények, az érkező kocsi, a belőlük kikászálódó fényezett, ékszeres spinék és a krapekjaik mágnesként vonzották a tekintetét. A túloldalon álltunk, s mint kíváncsi gyerek az édességbolt kirakatát, bámulta a látványosságot. Nem tetszett az elragadtatása.

Menjünk be.

Minek? Jegyünk sincs.

Ne törődj vele, gyere!

Szinte vonszolni kezdett, át a zebrán, a már villogó zöld jelzésen.

Az előcsarnokba simán bejutottunk, a jegyeket csak a felfelé vezető lépcsők alján kérték.

Aznap este nehezen aludtunk el. Fanny sokáig forgolódott az ágyon. Már túlestünk a lényegen, amikor végre kibökte, mi baja.

Vigyél el az Operába!

No, csak ez hiányzott. Életemben nem jártam még ott, csak az utcáról láttam az épületet. Anyámék néha mentek az Operettbe vagy a Madáchba. De az Opera sosem szerepelt a terveinkben.

Fanny nem hagyott nyugton. Meg kellett ígérnem, hogy szerzek jegyet valamilyen előadásra, amíg itt van, mindegy, mire, csak hogy belülről láthassa azt a házat. Így emlegette: azt a házat.

Kifogtam egy kultúrcsajt, gondoltam, ám két nappal később, vasárnap este mégis ott szorongtunk egy kanapészerű micsodán, az egyik második emeleti oldalpáholy mélyén. Nem mondom, jól elvöltünk. A színpadon zajló eseményekből vajmi keveset láttunk, inkább csak hallottuk, de nem számított. Fannykám nagyon elegánsnak és nagyon szexinek hatott. Azon mértem le, hogy mennyire megbámulták az idősebb pasik. Egyáltalán, itt egész másként néztek az emberek egymásra. Fanny nem lógott ki a sorból; a szünetben, a méregdrága büfében, míg sorba álltam valami italért, rendesen stírolték az én kis szívyszerelmemet. Jött a második felvonás, a gonosz királylány hosszú lépcsőn jött le a sűgőlyuk elé, eléggé visítózva nyomta, nem értettem, hogyan szerethetett belé az ismeretlen herceg. Nem is izgatott a dolog, Fannyt ölelgettem, de ő elhúzódott, ujjával csendre intett, pedig nem csaptunk semmilyen zajt.

Másnap a West Endbe mentünk. Mindenáron akart venni magának valamit a spórolt pénzéből.

Mennyid van?

Kicsit habozott, mielőtt válaszolt volna.

Húszas kábé.

Húztam a számat, de inkább hallgattam. Megtanultam mellette, hogy néha be kell fogni.

Salamander, Springfield, Dammod, Montinello.

Sorakoztak az üzletek, s majdnem mindegyikbe be-
mentünk.

Előbb egy cipőt próbálgatott, de azt túl drágán adták. Aztán több ruhaboltba vette be magát. Már eluntam az ácsorgást mellette, kísétáltam, és kintről figyeltem az eseményeket. Végigdőltem egy bőrkanapén, és nem gondoltam semmire. Halk zene, dögös fiatal csajok, kavarogó illatok – mi kéne még? Persze ő, azaz Fanny. De most vásárol a kis édes, shoppingol, ahogy mondta.

Már egy ideje nem láttam. Utána kéne menni, hol tűnt el az üzlet mélyén? Mit keres éppen? Mit nem vesz meg a nagy választékból? De csak ültem, vártam-vártam.

Aztán egyszer csak feltűnt. Színes zacskót lóbált, és egy magas, nagyon magas srác kísérte. Kit szedett össze hirtelen? Mindig utáltam a colos fickókat.

Kikísérte a boltból, most láttam, hogy valami egyenruhát hord, ő lehetett a biztonsági őr.

Ez ki a fene?

Lehet, hogy nem voltam elég udvarias, csak dühös. Vettem egy csuda hálórucit.

Lóbálta a zacskóját, de ez nem érdekelt.

Hallod? Ki ez a létra?

Ja, muris kaland.

Kaland?

Aha. Elkezdett figyelni. Aztán odajött a próbafülke elé.

Kukkolt téged?

Dehogyis. Vigyázott a táskámra, mert azt kint hagytam.
Dumáltatok?

Mindenáron a számomat akarta.

Megadtad?

Mit gondolsz?

Megint az a sötét tűz villant a tekintetében.

Az a baj, hogy a viselkedése alapján nem tartottam elképzelhetetlennek. Mármint azt, hogy randizik ezzel a colos hólyaggal.

Na, ne!

Csak ennyit nyögtem, aztán némán meneteltünk ki-
felé a plázából.

Vacsoránál a szüleim nem értették, miért hallgatunk. Utána kézen fogva bevittem a szobámba, és úgyszólván megerőszakoltam. Eleinte tiltakozott, de aztán szép lassan belesodródott mindenbe, amit akartam. Hátulról mentem belé, a szoknyáját se vethette le. Csak a magam örömeivel törődtem. Dühös voltam, így álltam bosszút rajta.

Mikor visszamentünk a suliba, nyakunkra jött a vizsgaidőszak. Mi nem szoktunk nagy gondot csinálni belőle, átügyeskedtük magunkat, ahogy tudtuk, de ő ennél sokkal lelkiismeretesebb akart lenni. Tanult megszál-
lottan, éjt nappallá téve bújta a jegyzeteket. Alig tud-
tunk találkozni.

Jött a szilveszter. Én már majdnem végeztem a viz-
gáimmal, de ő meg halasztott, mert nem tudta ötösre az
anyagot. Egy stréberbe szerettem bele?

Szerveződött valami helyi buli, de Fanny oda nem
akart jönni. Hívtam Pestre, de oda se kívánczozott. Így
mondta. Meg azt, hogy ő hazamegy. Épp csak elértem
nála, hogy vele mehessek, hogy meghívjon magukhoz.

Havas télben tettük meg az utat. Kíváncsian vártam
hol él, hogyan él. Anyját és hűgát sokat emlegette, de

az apjáról nemigen ejtett szót. Nem tudtam, mivel foglalkoznak a szülei, különösebben nem is izgatott. Az enyéim vállalkozók, elnyelte őket az új divat, a számítógépes ipar, idejében váltottak. Az édesanyja egy orvosi rendelőben dolgozik, ennyit mondott.

Soha nem jártam még itt, a Hűség Városában; csak hallottam valahol, hogy így nevezik. Szép házuk állt a város szélén, illetve nem is a szélén, csak egy fehér erdő mellett. Meseszerűnek látszott a táj. Minden hóval borítva. Anyuka kedvesen fogadott, kicsit gyanús-nak tetszett, miért ez az irányomban megnyilvánuló búbáj. Nekem tökéletesen elegendő, ha a leánykája kedves velem. Fanny húga izgalmas szépség; mintha az én drága kis barátnőm jelent volna meg második kiadásban. Ráadásul folyton mutatta magát, mint egy elhanyagolt szélső, aki nem kap labdát a középpályásoktól. Szó mi szó, neki is igencsak volt labdája, mindjárt kettő. Nem akartam Fannyt idegessé tenni, ezért elnéztem Violetta mellett, próbáltam nem észrevenni, ahogyan kelleti magát.

Szilveszter délután hálaadásra mentünk egy katolikus templomba. Mi reformátusok vagyunk, de nem ez zavart. Felsorakozott az egész család, valahonnét a ház mélyéről a nagyszülők is előkerültek, és elindultunk szépen libasorban. Illetve az öregeket Fanny mamája vitte kocsin, mi gyalogosan meneteltünk utánuk. Szerencsére nem esett messzire a templom. Ott meg rögtön eltűnt a két lány; Fannyék egy oldallépcsőn fölmentek az orgonakarzatra. Aztán nemsokára lejött értem, és felvonszolt maga után. Pesten nem szoktam misére járni, itt azonban végig kellett hallgatni az oltárnál motyogó fehér hajú papot. Az elmúlt évről beszélt, tisztára úgy, mint egy suligazgató. Felsorolta, hányan haltak meg, többen, mint ahányan születtek, hány keresztelő, és hány esküvő, temetés történt. Aztán megszólalt az

orgona, és meglepetésemre a lányok, a szép Kintses lányok elkezdtek énekelni. Nem mondhatom, hogy nem tetszett a produkció. Nem úgy hangzott, mint amiket temetéseken szoktak kántálni. Nehezen ért véget a program. Utána az egész család, köztük én is, elindultunk a templomtól nem messze lévő cukrászdába. Hatalmas sütemények virítottak a hűtőpultban. Ilyet Pesten nem eszel, biztatott anyuka, mikor szabadkozásom ellenére nekem is sütit választott.

Az egész este az egészségtelen táplálkozásról szólt. Jött a töltött káposzta, karácsonyi maradék, de melegítve még jobb, hallottam a kommentet a nagy szájából, aki akkorra már kikérdezett, ki vagyok, mi vagyok, mivel foglalkoznak a szüleim. Aztán mikor vége lett a nagy zabának, az öregek leültek a tévé elé, mi meg hármashban fölmentünk a lányok szobájába.

Ki kivel? Ez járt a fejemben, mert odafenn csak két ágyat láttam, és tévéképernyőt szerencsére egyet sem. Bekapcsolták a kismagnót, és a kazetták cserélgetésével telt az este. Persze táncoltunk is, már amennyire annak lehet nevezni, amit az ágyak és fotelek között hármashban műveltünk.

Violettának nincs még senkije, tudtam meg. Érettségre készült, de hol volt az még. Sokkal dögösebben mozgott, mint Fanny.

Egyszer csak az én kis barátnőm szépen átölelte a húgocskáját, és egy régi Boney M. sláger ütemére közösen ringatózni kezdtek, mintha én ott se volnék. Hosszú percekig tartott, mire Fanny észbe kapott, és engem is behúzott maguk közé. Két oldalról tapadtak rám. Olyan lehettem, mint egy szalámis szendvics. Körülöttem a lányok, én meg olvadoztam, mint kenyéren a vaj. Aztán Fanny leállt, fölhevülten lezuhant az egyik fotelba. Ketten maradtunk a pályán. Violetta hajlékonyan mozgott, jobban táncolt, mint az én kis barátnőm.

Nem tudtam, mire megy ki a játék. Triót alkotunk, hármasban zenélünk tovább? Vagy valamelyikünk kiszáll? Ez mégiscsak páros játék. Szóval, ki kivel? Lassú szám jött, a hugica a nyakamba kulcsolta a karját, és hozzám döntötte a csípőjét. A vállá fölött lestem, mit szól ehhez Fanny. Csillogott a szeme, és nem láttam rajta felháborodást, vagy irigységet.

Aztán egyszer csak felugrott, és eltolt Violetától.

Mutassuk meg neki, hogyan kell táncolni.

Azzal átölelték egymást. Ilyen produkciót még nem láttam életemben.

Szorosan összefonódtak, Fanny keze bejárta Violeta zugait, és viszont. Gondolom, nem először bújtak össze, de most közönségük is akadt. Nem tudtam, mit tegyek. Annyira eggyé váltak, annyira nem vettek tudomást rólam, hogy meredten ültem, tényleg nagyon merevedve, de azzal ők nem törődtek. Váltott a zene, vadabb szám jött. Erre Fanny lenyomta a padlószőnyegre Violetát, és előre hátra mozgott a testén. Arca alig egy méterre az enyémtől; nézett engem, de nem látott. A szemében valami túlvilági fény csillogott, így szokták mondani a ponyvákban, de tényleg már-már ijesztően hatott.

Nem emlékszem pontosan, hogyan ért véget ez az este. Lementem a földszintre, hogy megkeressem a végét. Talán csak ürügyet akartam, hogy magukra hagyjam őket, mert nem tudtam mit kezdeni a helyzettel. Részegekkel sosem tudtam bánni, s ez egy kicsit hasonlított ahhoz: mintha a Kintses lányok be lettek volna rúgva. Másnaposan ébredtem; nem tudom, hogyan kerültem ágyba.

Az újévi program: megint szentmise a templomban. Menni kellett, akár akartam, akár nem. A lányok újra énekeltek, az anyjuk büszkén, már-már gőgösen feszített az első padban. Hosszú és szagos szertartáson estünk át, megfájdult a fejem. Fanny hátra-hátrapillan-

tott rám a karzaton, hol állok, rendesen viselkedem-e? Talán érezte, hogy valami baj van velünk.

Mindenesetre attól a naptól kezdve mindig gyanakodva tekintettem rá, ha szóba került a családja, konkrétan Violetta. Nem tudtam szabadulni a szilvesztereste emlékeitől, amint a hűgán lovagol. Ha szeretkeztünk, márpedig szeretkeztünk, nem is keveset, állandóan felbukkant a kép, ahogy a két lány egyre cikisebb ölelésben fonódik egymáshoz. Nem, nem Violetta-t kívántam, Fanny tökéletesen lekötött, betöltött.

Szabi, mi van veled, szólt rám a sokadik alkalommal a barátnőm, akit fél éve még istenítve szerettem, most meg közénk furakodott ez a múltbeli kép. Violetta-ról pedig nem is hallottam többé, Fanny ügyes taktikusként hallgatott felőle, mintha érezte volna, túlfeszítették a húrt. Nemcsak érezte, tudta is. Nem akarta fokozni – ne kerüljessük – a csalódásomat.

Így futott el velünk vagy másfél év.

Gyakorlatilag együtt éltünk. Elkönyveltek minket majd hogynem házaspárnak. Eleinte irigykedve, gonoszkodva, aztán a megszokásnak járó közömbösséggel. Belül azonban, azt hiszem, elromlott valami. Hogy micsoda, azt magamnak sem tudtam megmagyarázni. Ha szóba hoztam, hogy beszéljük meg, Fanny már-már dühösen és sértődötten leintett. Nem erőltettem, mert láttam rajta, és ezt eléggé tudatosította is, hogy a kapcsolatunk a tét. Semmi duma. Ricsi már nem irigyelt. Nemcsak azért, mert közben neki is lett egy állandó jó kis csaja, és szobatervet kellett gyártsunk, hogy mikor kié a kégli, de látta, hogy valami nincsen rendben. Pedig Fanny egyre dögösebb lett. Már lemállott róla az a kislányosan provokáló ártatlanság, ami megismerkedésünk idején jellemezte. Kihívó maradt, de egészen másként; látszott rajta, hogy van valakije, hogy állandó örömeket talál egy fiúban, azaz bennem, hát ki másban?

Azaz akadt egy gyanús mozzanat. Nem egy másik fiú képében, azt könnyen észrevettem, és lerendezhettem volna. De erre meglehetősen későn döbbsentem rá. Pedig ott zajlott, a szemem láttára, illetve eleinte nem láttam belőle semmit, csak amikor gyanakodni kezdtem.

Rosszul fogtam a kibogozásához.

Fanny, szeretsz te engem?

Kérdőzködésemen elképedt.

Meg kellett ismételnem. Akkor sem értette.

Hogy kérdezhetsz ilyet!

Láttam, hogy megint rossz útra megy a beszélgetés. Ilyenkor szokott megdühödni, és akkor nem lehet folytatni. Másképp kellett közelíteni. Hirtelen nem jutott eszembe jobb megoldás, amikor megkérdeztem tőle.

Ha jövőre végzek, összeházasodhatunk?

Nem kérdés volt, állítás.

Megrökönyödött. Villant egyet a szeme, az a fekete tűző mélység.

Nem válaszolt rögtön. Nem értettem. Más lány a helyében a nyakamba ugrana. Ő meg így.

Nem hagytam, folytattam.

Kérdeztem valamit.

Erre elnevette magát.

Szóval, ez egy lánykérés?

Hát az.

Erre megint nevetett. Nem értettem, hogy rajtam vagy a helyzeten, de folytattam.

Lehetetlen?

Megrántotta a vállát, szinte közömbösen, mintha arról lenne szó, hol bulizunk szombaton.

Semmi sem lehetetlen, de nem most.

Ennyit sikerült kiszednem belőle. Furcsa eredmény egy ilyen kérdés után.

Nem nyugodtam bele; most már gyanús lett minden lépése. Figyeltem, és kutattam, óvatosan persze. Fanny

újabban tesigyakorlat címén szorgalmasan járt kézilabdaedzésre. Nem gyanakodtam, az edzőjük, Józsi bá, a gyakorlatvezető legalább ötvenéves, kopasz és alkoholizál. És fiúk nincsenek a csapatban. Igen, fiúk nem, de lányok annál inkább. Erre nem számítottam, hogy egy csaj lenne a képbén. Mégis az volt. Bár semmi biztosat nem lehetett tudni. Állt a kapuban, a háló előtt egy nagydarab, lapátfogú tehén, szinte kétszer akkora lehetett, mint a pályán futkosó aprócska bölcsészek. Nemigen tudtak neki gólt lőni, mert szinte betöltötte az egész kaput. Sohasem vetődött, lábbal oldotta meg a talaj közeli lövéseket. Különben, ha rávigyorgott valakire, annak a hátán futkosott a hideg. Csak Fanny lövéseivel szemben mutatott tehetetlenséget. Furcsának, mi több, gyanúsnak tűnt. Mikor vége lett a meccsnek, ők ölelkeztek össze, az ellenfelek. Aztán kiderült, hogy nemcsak a kézilabdapályán. Kikészültem.

Azon a hétvégén felmentem Pestre, és nem hívtam magammal Fannyt. Igaz, nem is nagyon jött volna. Tébláboltam otthon, elmentem az ismerős helyekre. Anyám nem értette, mi történt velem. Megpróbált faggatni, de aztán látta, hogy semmit se tud kihúzni belőlem, így abbahagyta. Összejöttem egy lánnyal, de végül nem lett semmi, elment a kedvem tőle. Inkább néztem otthon a tévét, a foci EB közvetítéseit. Naponta legalább két meccs. És csak férfiak játszanak – említette a kommentátor, hogy lesz női vébé is. Baromság. Elég a kézilabda. Nekem legalábbis.

Anyám rétest sütött, friss cseresznye és meggy, meg túrós és almás. Jól betermeltem, és bámultam a focistákat. Gólszegény meccsek zajlottak.

Beütött a nyár. Fanny megint halálra tanulta magát, vizsgát is halasztott, hogy mindenből jelest kapjon, ha lehet. Ezt nem szerettem benne. Ezt se szerettem benne. Otthon csücsült, meg én is. Személyesen nem

tudtuk kibeszélni az ügyet, így hát megpróbálkoztam a neten. Sokat leveleztük, naponta többször cseteltünk, de ha csak szóba hoztam a kézilabdás Mónikát, azonnal hárított, másról kezdett csevegni. Előnyt faragott a hátrányából, minduntalan visszatámadott, pedig nekem aztán semmit se vethetett a szememre. Csak kétszázötven kilométer légvonalban, de mintha fényévek választottak volna el egymástól.

Elhatároztam, hogy meglepem. Bár azt tartják, hogy egy nőt sosem szabad bejelentés nélkül meglátogatni, mégis elkértem a szüleim verdáját, és egy napfényes júliusi délelőttön beállítottam hozzájuk.

Hát te, döbbszentet rám, mintha kísértetet látna. Elengetett a pesti csajod?

Ez több a soknál. Még ő mond ilyet!

Nyeltem egy nagyot, és megőriztem a nyugalmam.

Fanny, beszélünk kell.

Nekem meg tanulnom kell, látod?

Az asztalán heverő könyvtoronyra mutatott, ami nem úgy nézett ki, mintha sokat forgatták volna az elmúlt napokban.

Mikor is vizsgálod?

Szeptemberben.

Nem mondod? Másfél hónap van addig.

De még el kell olvasnom egy csomó kötelezőt. Kémény Zsigmond meg mások.

Az egész napot ezzel töltöd? Nem mész sehová?

Néha napozom a teraszon.

Kimehetnénk egy strandra vagy valahová víz mellé.

Makacs fejrázás lett a válasz.

Violetta bukkant fel, gyűrötten, álmos szemekkel, rövid trikóban, virágmintás bugyiban.

Fánika, nem szóltál, hogy vendégünk lesz.

Szinte szemrehányásként hangzottak a szavai.

Ne rinyálj, tíz perce még én se tudtam.

Violettát nem zavarta lenge öltözéke. Felkapott egy hajkefét, és buzgó fésülködésbe kezdett. Hosszú sörénye szikrázott a késő délelőtti fényben. Elektromos feszültség töltötte be a szobát. Megfordult a fejében, hogy egész egyszerűen átkapom a derekát, és ledöntöm a heverőre. Vajon mit szólna Fanny? Erre talán elveszítené az egykedvűségét.

Mi van a kis zenészeddel?

Violetta kérdése megállt a levegőben.

Miféle zenészről beszél?

Nem kérdeztem, csak gondoltam, és figyeltem a lányokra, főként Violetta hosszú combjaira.

Fanny dühösen válaszolt.

Mit tudom én! És nem kicsi.

Hát, azt nem mondanám.

Nem főznél egy kávé?

Jó-jó, ki is mehetek.

Violetta sértődötten eltűnt.

Szóval, ki az a zenész?

Már te is kezded?

Tehát? Ki vele!

Á, senki. Vio erősködött, hogy menjünk ki a VOLT fesztiválra.

Aztán?

Kimentünk.

És összeszedtél egy kis zenészt?

Mit képzelsz! Dobolt a zenekarban.

Képzelem. És közben bámult titeket. Így történt?

Na és? Nem tilthattam meg neki, hogy nézzen. Különben is Vio tetszett neki.

És Vio rögtön megjelent, de nem a kávé hozta, hanem Fanny telefonját.

Megint a konyhában hagyta. Üzi jött.

Fanny erre belemerült a gombok nyomkodásába, valakinek választ írt.

Nemsokára megjött a kávé. Vio egyensúlyozta egy tálcán. Nem öltözött át. Maradt a kis bugyi meg a hálólótrikó.

Hány cukorral?

Egyel se, én nem iszom kávé.

A kedvedért főztem, te sportember.

Akkor cukor nélkül. És köszö.

Fanny mintha ott se lett volna. A telefonját babrálta.

Én is cukor nélkül szeretem, mondta Vio, és jelentősen nézett rám.

Így a jó.

Igen, és még jobb is lehetne.

Vio mondata megállt a levegőben.

Fanny erre már felnézett, és abbahagyta a gombok nyomkodását.

Nem is a szöveg volt dupla fenekű, Vio pillantása sokkal inkább.

Csend lett a leányszobában.

Szedelőzködni kezdtem.

Ha akarod, Fanny, délután visszajövök.

Elhúztam az alig ismert városba. Mászáltam mindenfelé, csatangoló srácok töltötték meg a körutakat, és lányok, lányok, minden mennyiségben, lazán, bármikor kapcsolatra készen. Semmi kedvem nem volt ilyesmihez. Beültem egy vadnyugatot utánzó helyre. Rendeltem valamit a cifra étlapról, és bámultam magam elé.

Miközben a megérdemelt bélszínt csemegéztem, jelt a mobilom.

Rejtett szám. Nosza, felkaptam.

Violetta az. Honnét tudja a számomat? Én nem adtam meg neki.

Szióka! Figyelj, amióta elmentél Fanny csak bög.

Hallgattam, vártam.

Hallod, amit mondok?

Hallom, persze.

Nyilván Fanny adta meg a számot.

Nem jössz ide?

Ebédelek.

Itt vagy még a városban?

Aha.

Szeretne veled beszélni.

Akkor miért nem ő hív?

Nem tud, sír.

Adj neki pézsét.

Szemét vagy.

Vio, szállj ki ebből, bízd ránk az ügyet.

Csak jót akarok neked, nektek...

Ne tedd! Szia.

Letettem, folytattam a kaját.

Egy perc se múlt el, megint pityogott a kis masina.
Nem vettem föl.

A számlával egy időben érkezett egy SMS.

„Utállak, mint a szart.”

Ez egyértelmű. Elgondolkodtam. Ha most nem hívom, vége.

Mi legyen?

Mi van a mérlegen?

Egy szexi csaj, akivel több, mint két éve járok. Szerellem ez? Nem tudom. Mi az, hogy szerelem? Hallottam olyat, hogy rágják a kispárnát, ácsorognak esőben-hóban, szétaggódnak minden percet...

Hát ez nincs. Mi van? Kell ő nekem? Nem tenne jót egy kis mosolyszünet? Aztán meglátjuk. Ha hiányzik, akkor kiderül. Mi derül ki? Hogy szerelmes vagyok-e? A szex az biztosan nagyon jó vele. De amióta ez a drabális kapus csaj belezavart, nincs nagy kedvem hozzá. Igaz, más csajhoz se. Akkor ez mégis szerelem? Nem tudom.

Mentem kifelé, befelé meg jöttek az osztrákok. Végig a bulváron, be egy átjárón a város szívébe. Görbe utcák,

turisták, barokk-szentháromság. Baromháromság, már ami minket illet, Fannyt, Violetát meg engem.

Bementem a templomba, amit állítólag egy kecske kapart össze ezeknek. Nagy csönd, nyugalom, faragott képek, amik a mi hittanunk szerint hamisak. De mi az igaz?

Föl a toronyba, lenézni a várost, eltekinteni messzire a hármashatár felé, északnyugatra Bécs, északkeletre Pozsony, ott lenni, a hegyi úton Fanny, Fannyka, vagy Fáni, ahogy a húga nevezte, az a kis boszorkatanonc.

Rezgött a zsebem. Újabb SMS jött.

„Bocsáss meg. Ideges voltam.”

Ez döntött. Indultam a házuk felé.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

III

Buli volt. Mindig buli van, amerre mi járunk. Ez is olyan, akár a többi. Megérkezünk előző nap a cuccokkal. A technikusok szétpakolnak, aztán keresünk egy kocsmát, ahol megszívhatjuk magunkat. Na nem nagyon, csak amennyire kell. Mert kell, az tuti. Sör, bor, tömény – kinek mi a legjobb gyorsító.

Évek óta járunk ide, rendszeres fellépők vagyunk már. A banda majdnem teljesen kicserélődött az első koncertünk óta. Állandó vagyok, a dobok mellől nincs elvándorlás. Verem, verem a ritmust. Semmi lazálás, keményen nyomni kell. Muszáj aztán lazítani utána.

Ma még nem csaptunk nagy bulit, holnap koncert lesz. Azért nem feküdtünk le túl korán. Mászkáltunk a városban. Egyik olyan, mint a másik. Templomok, hidak, várak, folyók, patakok. Azt se mondhatnám, hogy a lányok mások lennének. Ugyanaz kell nekik, és ugyanúgy lehet játszani velük, aztán rajtuk mindenhol. Még külföldön is.

Idén kicsit több a lé, és már nem a kempingben lakunk, hanem szállodában. Jár nekünk ennyi tizenöt év után. Már mindenki fiatalabb nálam a zenekarban. Meddig lehet ezt folytatni? Ringo még mindig veri, no de ő a Ringo. Egyszer hallottam élőben. Nem csinált semmi különöset. Régen, akkor igen. Jól meg lehet élni később négy-öt nagy évből. A közönség már csak azt hallja, amit hallani szeretne.

Az egyik technikus srác, Lórikám többet nyomott le a kelletténél. Hazavittük. Nem tudja a hülyéje, hogy csak koncert után szabad berúgni.

Délelőtt lógtunk, aztán eluntam a városnézést, tizenvalahányadszorra. Megnéztem a színpadot. Nagytaka-

rítottak a *Pokolgép* után. Jó kis buli lehetett. Utánunk meg a *Tankcsapda* jön. Föl kell kötni a gatyát, hogy aztán le lehessen húzni.

Kesztyűben dolgoztak a szemetesek. Micsoda fejlődés!

Bejártam a színpadot. Idén valamivel kisebbet építettek, szorosabban leszünk, de nem baj. Majd összerakjuk a hangzást. Már úgy érzem magam, mint egy kapus a fociban, aki hátulról irányítja a többieket. Ahol ülök, onnan mindent lehet látni, azt is hol állnak a jó csajok. Mázli az a hely a dobok mögött. Így nem látják, hogy nem vagyok száznyolcvan centi. Nem szeretem a colos libákat. Gőgösek. Azt hiszik, hogy az számít, ki mekkorára nőtt, nem az, hogy mi rejtőzik a gatyájában.

Jöttek a tagok rendesen. Lóri kijózanodott, tette a dolgát. Lement a próba, működött a hangosítás. Ez nem mindig van így. Egyszer fele cuccal játszottuk le a koncert második felét, mert egy viharszünet elvitte az áramot, és nem lehetett újrahangolni a közönség előtt. Bazi nagy sikerünk lett, mindenki jobban odatette magát. De nem kívánom újra azt a feszkót.

Gyülekeztek a gyerekek, jött a közönség. Sleppünk nincs, utánunk nem járnak a srácok, csajok, mégis minden koncert után mindenkinek jut egy kis csibefalat. Most se lesz ez másképp. Gondosan kell választani, mert az utóbbi időben eléggé válogatós lettem. Mindenből a legjobbat kell szakítani. Lesz még pár szép évem, aztán, ki tudja, mi lesz? Hetvenéves koromban már nem akarok dobolni.

Belevágtunk, ment a ricsaj rendesen. Vertem, ahogy kell, de azért nézelődtem, alaposan. Van egy technikám. Elkezdem a nézőtéri balszélen, és módszeresen tovább, amíg csak a szem ellát. Nem marad ki senki és semmi.

Szünet nélkül játszunk, egyben zavarjuk le ezt az egészet. Ez nem opera, itt kiesnének a nyomásból, mi is, ők is ott lenn, akik egyre jobban belejönnek, és visznek

minket is magukkal. Most nem ment olyan jól, mint máskor szokott. Nem tudom, talán volt valami a levegőben. Húztuk rendesen, de még nem fűtöttünk be igazán. Talán korán kezdtünk. Ugyanez két óra múlva teljesen másként hangzott volna. De mindegy.

Gyerünk, Gyurka, szoktam mondogatni magamnak. Még egy kis időt kell kibírni, aztán jöhet a nyomás.

Ma nem láttam senkit, igyekeznem kellett, hogy megtaláljam a nekem valót. Már véget ért a zene, a fiúk kezdtek leszerelni, amikor megjöttek. Ketten érkeztek. Ácsorogtak a büfésátor mellett, mint akik véletlenül keveredtek ide. Két friss darab. Nem illettek ebbe a körbe, nem úgy viselkedtek, mint a törzsközönség. Nem lesz könnyű, de Gyurka szereti a kihívásokat. Egy nálam idősebb pasi legyeskedett körülöttük, de eltűnt egy időre, akkor lecsaptam.

Mi a pálya, lányok?

Könnyedén ment. Még nem tudtam, hogy melyiket válasszam. Az egyik technikusgyerekkel szoktunk ilyen esetben sorsolni. Egyszerű módszer, kő-papír-ollót játszunk. Most a szőke jutott nekem.

Beültünk a kocsiba, és rágyújtottunk. Kínáltam nekik a spanglit. Először szabadkoztak, de a barna elfogadta. Aztán a szőke is belekóstolt. Gondosan végigszívtuk.

Sínen vagyunk.

Elhúztunk a szálloda felé, Lóri, a technikusgyerek vezetett. Ha nekem ilyen ötajtósom lett volna az ő korában! Nem baj. Itt vannak, megvannak a csajok.

Beástuk magunkat a bárba, vettünk piákat. Mégse lehet az egész estét pár cigire építeni. A lányok üldögéltek a magas székeken, mint verebek a dróton. Azt hitték, hogy itt iszogatunk, aztán elmennek. De nem erről szólt az este.

Lassan hatott a spangli. Táncolni kezdtünk. Nekem a szőke jutott a fináléra, de most a barnával kezdtem a

rángatózást. Közben megjöttek a többiek. A basszusgitáros gyerek egy kisebbfajta hordót gurított be. A helyi sörgyár ajándéka. A barnácska kihívóan mozgott, de nem hagyta a szokásos játékokat. Visszatértem a szőkémhez. Kiderült, hogy szerencsém van. Ez a lány, mit tudom én, hogy hívják, mondott ugyan egy nevet, fojtott hangon, sokkal kezesebbnek bizonyult. Mindent engedett, amit itt, a bárban lehetett. Forogtunk, nem hagytam kihűlni, de már ő is belejött. Lóri intett valamit. Nem értettem rögtön, mert belevesztem a szőke hajsátorba.

Van új anyag!

Ennyi az üzenet. Nosza, fogjunk bele.

Felmentünk a lányokkal a szobánkba. A barna ellenkezett egy kicsit, de végül ő is jött.

Kíváncsiak vagytok az expresszvonatra?

Ez hatott. Kíváncsiak voltak.

Az apartman előterében, az üvegezett dohányzóasztalon előkészítettük az adagokat.

A lányok bevették. A kis barna gyanakodott, és a későbbiek igazolták, hogy nem nyelte be teljesen. Mert ettől mindenki engedelmes jószág lesz.

Az enyémet bevitettem a belső dupla ágyra. Lórié lett az előtéri kanapé és a barna.

Az én szőkém kezes józággá vált, bújt hozzám, kapaszkodott belém, és hülyeségeket beszélt, de nem törődtem a szavakkal. Szépen meghámoztam, nem is nagyon kellett mit leszedni róla. Majdnem elröhögtem magam, mert egy színes csíkos tanga feszült a nadrágja alatt. Hol vehette? A bolhapiacon? Kerek mellek, sötétbarna bimbókkal, széles csípő, borotvátlan, friss pina. Szétraktam, és gyönyörködtem benne, mielőtt bevertem volna. Gyorsan ment, fojtottan nyögdecselt, és élvezte is. Nem az a ma született ártatlanság, az tuti.

Már másodszor végeztem, amikor megjelent az ajtókeretben Lóri, az én drága technikusom, akinek jó nagy a madara, és éppen nem lefelé mutatott.

Te, George, ezzel nem boldogulok sehogy.

Parancsolj, mutattam a szőkémre.

Lorka nem habozott, azonnal kezelésbe vette. Az meg, mintha csak én volnék harmadszor is, ugyanúgy bűgött, duruzsolt.

Néztem őket egy ideig, Lóri rendszeren dolgozott, ügyesebben, mint a színpadon. Hamar elment, és rajta maradt rendszeren. Talán folytatásra játszott.

Kimentem a barnához. Hason feküdt, mintha aludt volna. Nézegettem hosszú lábait, feneke kiemelkedő dombjait. Lassan szétválasztottam a combjait, hogy láthassam a lényegét. Hosszabb a hasadéka, mint a szőkének. Megemeltem a csípőjénél fogva, és mielőtt bármit tehetett volna, benne jártam. Felsikített. Atyavilág, ez a lány még celofánban volt. Törölgethettem a friss vért, pedig utálok takarítani.

Országos Széchényi Könyvtár

Naponta jártam Rudolf atyához, mi szállítottuk neki a misebort, persze mindegyiket megkóstoltam, mielőtt a kezébe nyomtam a palackot. Így is örülnie illett, nem kértünk cserébe semmit. Végigmotoroztam az üveggel a városon, a parókia előtt lassítottam, ahogy illik, aztán begurultam a gépemmel az udvarba. Rudolf atya már az ajtóban várt.

Laudetur...

In aeternam...

Mindig eléem jött, szélesre tár karokkal fogadott, kezetes hangon mormolta az istenhozottat, majdnem azt válaszoltam ilyenkor, hogy a motorom hozott, de nem akartam megbántani. Ilyenkor behívott, letetette az ebédlőasztalra a palackot, imát dünnyögött fölötte, majd megáldotta. Szertartásosan kivett egy pohárkát, töltött bele, felhajtotta, és végül bólintott ősz fejével. A poharat eltörölgette, eltette. Engem is megáldott, és utamra bocsátott. „Vigyázz, fiam, azzal a géppel.” Ezt mindig utánam kiáltotta.

Egy alkalommal nem jött eléem, pedig aznap elég zajosan érkeztem. Amint beléptem szobája szentélyébe, egy bámulatosan helyes lányt találtam nála. Valami kotta fölé hajoltak, nem vettek rögtön észre. Letettem a palackot, és néztem őket.

Á, ifjú barátunk megérkezett, mondta Rudolf atya szertartásosan. Hadd mutassam be templomunk üdvöskéjét.

Üdvös kéj – az jöhet. Az üdvösség is, a kéj is.

A lány mosolygott.

Zoltai Ambrus, közölte Rudolf atya helyettem.

Ambrosius, ha kérhetem.

Kintses Fanny, mondta a bűbáj. Ts-sel.

Ma nem vártam meg a borivás szertartását. Fanny távozni készült, inkább vele tartottam.

Elvihetlek valahová?, kérdeztem a parókiáról kilépve.

Különös fény csillant a szemében, mikor meglátta a Hondámat.

Ez a tied?

Az enyém, persze. Ki másé lenne?

Nézte-nézte, én meg őt bámultam. Hogyhogy nem láttam eddig?

Szállj fel, nyújtottam neki a másik sisakot.

Habozás nélkül igazgatni kezdte a hajzuhatagát.

Indítottam.

Öleld át a derekam, úgy a legbiztonságosabb.

Szót fogadott.

Istenem, micsoda kincs, gondoltam – hová vihetlek, kérdeztem.

Haza.

Tudnom kéne, hol laksz?

Nevetett. Mondta a címet.

Lassan hajtottam, a szokásosnál jóval lassabban. Minél tovább tartson az út. Egyszer mégiscsak odaértünk. Továbbmentem, vártam, hogy rám szóljon, de nem tette. Már elfogytak a házak, leállítottam a motort, leraktam a lábam, és hátrafordultam. Néztem őt.

Akkor?

Túlmentél.

Menjünk vissza?

Anyu vár.

Mikor láthatlak?

Sokat kérdez, uram.

Tényleg, szeretnék még találkozni veled.

Bízzuk a véletlenre.

Mindig ezt mondjátok.

Mi az, hogy mondjátok? Induljunk!

Nem volt más hátra, visszagördültem a házuk elé. Leszállt, levetette a sisakot, és búcsút intve bement a házukba.

Kintses, Kintses Fanny. Morzsolgattam a nevét. Legálább ezt tudom. Ez a lány kell nekem. Nincs más hátra, mint Rudolf atya. Legközelebb kifaggatom, persze óvatosan, nehogy gyanút fogjon.

Másnap a szokásosnál korábban indultam a borral.

Tényleg, miért kell neki mindennap újabb palack? Annyi nem fogy el egy-két szertartás során. Szép pincéje lehet már az öregnek a begyűjtött üvegekből. Mégis jó papnak lenni. Megtanulsz latinul; a gimiben egész jól ment nekem ez a tárgy. Kedélyesen viselkedsz a hívekkel. Ja, csak az a nőtlenség ne volna. De előbb-utóbb úgylis eltörlik. Ez a lány is biztosan katolikus, ha már Rudi atyához jár.

Reméltem, hogy megint ott lesz. Ám aznap nem jelent meg.

Az atya szertartásosan megáldotta a bort. A kóstolás most elmaradt. Tébláboltam a szobájában, aztán végül kiböktem.

A tegnapi angyal most hol röpköd?

Az ő nyelvén kellett fogalmaznom.

Megértette, mosolygott.

Úgy van, igen-igen. Egy angyal, egy földre szállt angyal.

De az angyalok is laknak valahol. A két lábon járó angyalok.

Igen-igen. Van otthonuk. Itt, a szívünkben.

Azzal Rudi atya a melléhez emelte a kezét.

Hallhatod őt a húgával együtt a vasárnapi nagymisén.

Ezt vártam, ez valami, ez egy hely, és ez egy időpont.

Ott leszek, atyám.

Megáldott engem. Majdnem visszaáldottam őt, de ez talán nem tetszett volna neki, így megtartóztattam magam.

Vasárnap, nagymise. Hogyan lehet, hogy eddig nem láttam őt, pláne őket, ha húga is van. És ha a húga még nála is szebb? Az nem lehet, Fannynál nem lehet szebb. Vasárnap, igen vasárnap.

Aztán mégis előbb láttam őt, azaz őket. Ketten jöttek. Nem vehettek észre, mert a túloldalon mentek, mit mentek, vonultak, határozottan vonultak. Hát, ami a szépséget illeti, valóban mind a kettő nagyon-nagyon az. Erre mondják, hogy kétszer álltak sorba, amikor osztogatták.

Eltűntek, bámultam utánuk. Tökéletes az alakja ennek a lánynak, mármint Fannynak. Mint egy antik görög korszó: fönn széles, középen karcsúsodik, aztán lefelé megint öblös. Nadrágban mentek mindketten, rejtegetve a lényegét a további megfigyelés elől. Nekem a női láb nagyon fontos. Nem tudom, tán azért, mert a nővérem egyszer megnyert egy lábszépségversenyt; persze ott nemcsak a lábát nézték a guvadt szemű zsűritagok. Annak köszönhetően bekerült a reklámszakmába. Látni imitt-amott piperecikkek kísérő arcafént, néha intimebb testrészei is poszterre kerültek.

Izgatottan vártam a vasárnapot, mint kisgyerek a karácsonyt; hányat is kell aludni még? Csak nem szerettem bele ebbe a csajba? Igaz, rám férne valami ilyesmi, de óvatosnak kell lennem. Nem lehet csak így, jóformán az utcáról. Bár Rudolf atya nekem garancia. Régóta ismerjük, hozzá jártam hittanra. Javasolta, hogy tanuljak tovább, menjek Pannonhalmára, aztán szemináriumba. Ebből Pannonhalma meg is lett, a papi szeminárium nem jött össze, hiába ajánlott lelkesen az öreg, mégsem vettek föl.

Többször nem láttam őket. Még vasárnap se. Csak hallottam, ahogyan énekelnek; ők lehettek azok. Egy furcsa dal szállt át a főhajón, megült az apszisban, és a modern áhítat hangulatába ringatott mindenkit. Nem

hallottam még soha. Pedig sok egyházi éneket ismerek. Utána ácsorogtam a templom kapujában, aztán rájöttem, hogy a sekrestye felőli belső lépcsőn távozhattak, de mire utánuk eredtem, eltűntek.

Mintha bujkálna előlem ez a lány. Kezddhettem előlről a hajsztát.

Egyszer már segített a véletlen, talán újra fog. Ebben bíztam, és úgy is lett. Méghozzá tálcán hozta elém őt a sors. Rudolf atya kivételesen nem a parókiára, hanem a sekrestyébe kérte a borát. Bevittem neki, váltottunk pár szót, de siettem, mert már tíz óra felé járt. Amint kiléptem az oldalajtón, hát ki mást látok, mint őt, Fanny kisasszonyt. A Bányászati Múzeum árkádja alatt tűnt el. Úristen, mit kereshet ott ez a lány? Nosza, fürgén utána vetettem magam.

Meglepetésemre a teremőrök köpenyében ácsorgott az ablak előtt, háttal nekem. Míg nem vett észre, gyönyörködhettem benne.

Hát te? Mit keresel itt?

Tényleg meglepődött.

Hát téged.

Igazán? Biztos vagy benne?

Egészen biztos.

Így évődünk egy darabig. Aztán sikerült kicsikarni tőle egy randit. Az győzte meg, hogy elviszem motorozni.

Még aznap délután elmentem érte, és kigörögtünk a Szalamandra-tóhoz. Ki tudja, miért így hívják, jól is néznénk ki, ha efféle hüllők mászkálnának erre. Leál-lítottam a gépet, és leheveredtünk egy tisztáson. Végigdőlt a fűben, én meg szinte megkukultam mellette. Nem ismertem magamra.

Lehunyta a szemét, így zavartalanul bámulhattam. Hogyan tud ennyi szépség összegyűlni egy emberben! Valamit elvettek másoktól, amit ő kapott meg. Karnyúj-

tásnyira feküdt, de nem mertem megérinteni, nehogy elszálljon ez a finom varázs. Mintha Isten jelent volna meg ezen a réten, hogy testet öltött angyalával figyelmeztessen. Mire is? A világ szépségére, értékére. Ez a lány kell nekem. Mindenféle értelemben kell, de egyelőre tartogatom a jövőnek, mint egy ajándékot, amit előre megkaptam, de nem szabad az ünnep előtt kibontani a csomagolásból.

Megmozdult, föl nézett, kérdezett.

Szóval, tied ez a motor?

Hát persze, ki másé lenne? Nem szaladgálok kölcsöngépen, meg aztán ilyet nem is adna oda a gazdája.

Te vetted?

Kaptam. A nővérem meg a bátyám összedobták az árát. Egy vidéki papnak szüksége van ilyen közlekedési eszközre.

Ledöbbsent.

Te pap vagy?

Nem, csak szerettem volna az lenni. Nem vettek föl a szemináriumba.

Bánod?

Hát igen. Még nem adtam föl.

Hány éves vagy?

Huszonnégy leszek. És te?

Atyám, hölgytől ilyet nem kérdezzünk. De neked elárulom, ha jó fiú leszel.

Jó fiú? Én mindig jó vagyok.

És mit csinálsz most?

Veled heverek a fűben.

Tudod, hogyan értem. Mivel foglalkozol?

Nem csinálok semmit. De azt mindig jól.

Elnevette magát.

Elvihetnél valahová.

Hölgyem, kívánsága parancs nekem. Hová menjünk?

Az apám Bécs mellett dolgozik egy kisvárosban.

Akár holnap is elmehetünk.

Régen találkoztam vele. Itt hagyott minket, és anyám nincs jóban vele. Elváltak. Tudod, mi szokott lenni az ilyesmi után. Épp ezért szeretnék beszélni vele.

Holnap jó lesz?

Erre belelkessedt.

Igazán, köszi, Ambrus, azaz Ambrosius.

Átkarolta a nyakam, és adott egy puszit.

Anyunak nem mertem elmondani, mire készülök. Amióta apu elment, nem írt, nem üzent, csak néha pénzt küldött. Szerettem volna látni. Csak azt tudtam, hogy Gänserndorfban adják föl a csekkeket. Azt is úgy csemtem el anyu háztartási füzetéből, ahová a bevételeket meg a kiadásokat jegyezte föl. Mindent fölírt, mint egy lelkiismeretes könyvelő, még a menstruációnk kezdőnapjait is.

Nem árultam el, hová készülök, csak azt, hogy kirándulni megyünk Ambrussal. Ez megnyugtatta.

Rendes fiú, Ambrosius. Papnak készül.

Anyu mindent tudott a városunkról, vagy majdnem mindent. Lelkesen készítette az úti csomagot kettőnknek.

Hamar odaértünk, egy órába sem telt az út. Persze nem tudtam, hol keressem aput, s ha Ambrus nincs velem, nem is találom meg. A várostól délre egy hatalmas szafari-park terül el. Ott találtunk rá az egyik állatetetőnél. Az én apám egy targoncát vezetett, amelyen mindenféle vágott fű hevert.

Nem vett észre. Én szóltam rá. Szinte ledermedt, amint meglátott. Aztán leugrott a gépről, leállította, és odajött hozzánk.

Némán bámultunk egymásra. Szerettem volna a nyakába ugrani, de ez most elmaradt. Nem úgy alakult a helyzet.

Hogy kerülsz ide?

Csak a legközhelyesebb kérdés jutott eszébe.

Egy barátom elhozott.

Azt hiszem, én beülök a kávézóba a bejáratnál, mondta Ambrus, és elhúzott.

Olyan régen láttalak, apa.

Igen, de most nem tudunk beszélgetni. Itt komolyan veszik a munkaidő kihasználását. Keress meg ebédszünetben. A kijárat mellett működik egy Selbstbedienung. Ott foglak várni.

Visszaszállt a targoncára, indított, és ott hagyott.

Aztán beszélgettünk is persze abban a rövidke félórában, amíg a szabadideje tartott. Nem lettem okosabb. Kérdezte, hogy szükségem van-e pénzre?

Hogy miért ment el, arról nem tudtam meg többet, mint addig. Pedig négyszemközt ettünk, illetve én csak turkáltam a vega-kajában, amit hozott nekem, Ambruskám egy másik asztalnál várt rám.

Fél négyre már visszaérkeztünk. Házig hozott. Akkor jutott eszembe a kaja, amit anyu csomagolt nekünk.

Másnap újra találkoztunk. Lett egy közös helyünk a belvárosban, ahol figyelő pillantások nélkül tudtunk együtt lenni. Nem mintha titkolni kellett volna a kapcsolatunkat. Már nem dolgozott a múzeumban, bezárt a kiállítás, így Fanny délelőtti szabaddá váltak. Egy net-kávézóban jöttünk össze, nem azért, hogy gépezünk. Beszélgettünk.

Igyekeztem atyaian viselkedni vele. Megéreztem, hogy ez nagyon hiányzik az életéből.

Nem akarod újra meglátogatni apádat?

A szemembe nézett, és megrázta a fejét.

Azt gondoltam, ez fontos neked.

Ami fontos, arról nem tudtunk beszélgetni.

Annál inkább találkoznod kellene vele.

Hümmögött magában. Megvolt az a rossz szokása, hogy felelet helyett néha csak mormogott valamit.

Máshová is elmehetnének.

Erre fölfigyelt.

Svájcban él a bátyám. Meglátogathatnánk.

Hogyan?

Úgy, ahogy Gänserndorfba mentünk, motorral.

Elképedt.

Mit csodálkozol? Te nem tudod, mit bír ez a gép.

Lelkes lett.

Tényleg elvinnél?

Mit képzelsz? Ugratlak? Persze hogy el. Akár már holnap indulhatunk. Csak egy telefon Robertónak, hogy jövünk.

Hallgatott. Láttam, hogy érleli a döntést. Aztán megfogta a kezem.

És hová mennénk?

Sankt Gallenbe. Szép háza van ott a bátyámnak, vendégszobákkal.

Csak bérli azt a házat, az ügynökség számára, de ezt most nem kötöttem Fanny orrára.

Menjünk. Megmondom anyunak, biztos elenged.

Én meg telefonálok Robertónak.

Nem tudtam, hogyan adjam be anyunak, hogy nem folytatom a sulit. Egész nyáron érlelődött bennem az elhatározás, hogy halasztok. Annyira elegendem lett a kilónyi kötelezőkből, meg az elmaradt vizsgák is nyomták a lelkem. Szabiból is elegendem lett. Nem szeszélyből adtam ki az útját. Nem akarok férjhez menni. Még nem akarok. Majd egyszer. Addig élni szeretnék. Élni.

De ezt hogyan adjam be anyunak, aki mindent megtett azért, hogy tanulhassak. Nem mondom meg, egész egyszerűen nem árulom el neki, hogy nem folytatom, hogy halasztok.

Ambrus elvisz Svájcba, kiszabadulok innét egy kicsit. Hogy lefekszem-e vele, azt még nem tudom. Mindegy is. Majd meglátom, hogyan alakul. Kedves srác, jókat lehet beszélgetni vele, törődik velem. A lelkemmel.

Violetát be kell avatni; neki el lehet mondani, mire készülök.

Simán jutottunk az úti célunkig. Kettőt aludtunk ismerős panziókban. Nem először tettem meg ezt az utat a Sankt Gallenig. Az Enns völgyén mentünk végig, az első estét egy kis stájer faluban töltöttük. Közel esett ide Hallstatt, ahol párszor megfordultam útjaim során, érdekes történelmi leleteket nézegettem a múzeumban, de most nem akartam kitérőket. Terv szerint még egyszer megaludtunk Ausztriában, aztán a harmadik nap, dél tájban megérkeztünk Svájcba.

Este korán felmentünk a szobánkba, Fanny sokáig időzött a zuhanyozóban. Nem bírtam cérnával, és rányitottam. A párás tükör káprázatos látványt mutatott. Épp a hátát törölgette a frottírlapedővel. Amikor meglátott, nem takarta el magát. Lecsúsztatta a kövezetre a fehér anyagot. A tükörben összeért a pillantásunk. Karját nagy bimbójú mellei alá csúsztatta, picikét megemelte a két édes almát.

Tetszem neked?

Kiszáradt torokkal bólintottam igent.

Akkor gyere.

Ilyen egyszerű lett az egész. Felkaptam, és mint egy mennyasszonyt, vittem be a kanapéra. Aznapra megszűnt számunkra a külvilág.

Nagyon élveztem a száguldást. Jobban bíztam ebben a srácban, mint Szabolcsban. Nem zavart, hogy nem autóban mentünk. Hamar oda is értünk Svájcba. Előbb egy faluszerű helyen szálltunk meg, még Ausztriában.

Nem sokat láttunk belőle, mert estefelé értünk oda. Nem kellett hozzá különösebb elhatározás, hogy lefeküdjek vele. Természetesnek tűnt az egész, mint az, hogy utána megvacsorázunk.

Másnap folytattuk az utat. Innsbruckban egy apáca-kolostorban aludtunk. Kiadtak turistáknak szobákat; emeletes ágyak, hat-hat darab, mindegyikben hatalmas fakeszt, korpusz nélkül, a falon. Úgy hittem, itt aztán szó sem lehet szexről. De tévedtem. Mikor már jó ideje feküdtünk némán, de éberén, Ambró lemászott hozzám a felső ágyról. Az oldalamba feküdtem, hogy elérjen ő is. Mögém bujt, lehúzta egy kicsit a nadrágom, és hátulról jött belém. Jobban élveztem, mint tegnap, mert izgi volt a helyzet. A többiek aludtak, a szemben fekvő ágyon két japán turistalány szundikált. Hogy mennyire mélyen, azt sosem tudtam meg.

Estére Sankt Gallenbe értünk. Ambró meglepetésemre kulccsal nyitotta ki a kertvárosi emeletes ház kapuját.

Dr. ing. Roberto Grand – ez állt az aranyozott névtáblán.

Ne csodálkozz, Robi a féltestvérem. Anyám korábbi házasságából született. Negyvenéves és kő-gazdag.

Ámuldoztam.

Ne félj, nagyon klassz lesz itt nekünk.

Szó sem volt arról, hogy féljek. Elhelyezkedtünk, birtokba vettük a házat. Ablakunkból, csak úgy, mint otthon, egy erdőre láttam. Nagy csönd honolt a ház körül, de a hűtő telis tele általam sosem látott finomságokkal. Csokoládék minden mennyiségben, italok, amiknek a nevét se hallottam.

Meglepetésemre másnap Ambrót egy imakönyvbe bújva találtam a hallban. Kérdésemre nem mindjárt felelt.

A reggeli elmélkedésem végzem, bólogatott aztán.

Nagyot néztem, mert eddig nem láttam ilyesmit, mióta együtt vagyunk.

Adjunk hálát az Úrnak, hogy itt lehetünk.

Ezzel lehajtotta a fejét, és csöndben maradt. Megpróbáltam utánozni, de nem ment.

Mikor végzett, telefonálni kezdett. Németül beszélt valakivel. Csak annyit értettem meg, hogy az aznapi programról egyezkedtek.

Hová megyünk?

Meglepődött a kérdésem.

Maradunk, nem megyünk sehová. Meg kell várnunk a bátyámat.

Buli lesz?

Nevetett.

Ja, buli. Igen, az lesz.

Sejtelmesen mosolygott. Mintha nem ugyanaz az ember volna, aki az imént még imádkozott.

Majd megmutatom az apátságot, most már a világörökség része. A könyvtárában remek középkori állományt gyűjtöttek össze, bőrkötésű ritkaságok, pazar metszetek.

Mikor indulunk?

Mondom, meg kell várjuk Robot.

Most már én is nagyon kíváncsi lettem erre a bátyra, aki miatt nem mozdulhatunk ki innen.

Este összejött egy kisebb társaság. Rob vendégeket hozott, korosabb svájci urak, két darab belőlük. Iszogattunk csendesesen, bátyókám keverte az italokat, finom ízeket hozott össze.

Ez a buli, fordult felém némiképp csalódottan Fanny. Hát ez, de még bármi lehet belőle.

Az urak ittak rendesen. Ők még az alkoholon fölnőtt nemzedékhez tartoztak. Csúszott a pia, mert tényleg jólesett. Ez nem az a misebor, amit Rudolf atya szokott kapni. Kíváncsi volnék, mit szólna hozzá?

Fanny is kortyolgatott rendesen.

Az urak sugdolózni kezdtek, egyikük aztán Robertóhoz fordult.

Kérdezzük meg tőle. Ne legyünk szégyenlősek.

Nem értettem, miről beszélnek.

Aztán Rob azzal a kedves akcentusával, ami az eltelt húsz év során itt ráragadt, Fannynak szegezte a kérdést.

Arról társalogtunk az urakkal, akik egy zürichi reklámcég képviselői, hogy Fanny kisasszonynak lenne-e kedve egy kis fotózásra? Jól megfizetnék természetesen.

Az urak várakozó mosollyal néztek az én kis barátnőmre.

Fanny elpirult, láthatóan örült az ajánlatnak. Roberto nagyot nyelve folytatta.

Még többet is fizetnének a barátaink, ha néhány ruhátlan képet is készíthetnének.

Fanny még vörösebb lett, de jól állt neki. Persze hogy fényképezhetnének. Én is ott lennék, hogy vigyázzak rá.

Mennyit fizetnek, kérdezte nemes egyszerűséggel Fanny.

Az urak bólintottak, ez profi magatartás.

Elhangzott egy összeg, elég alacsony szám.

Roberto gyorsan hozzátette, hogy euróban kell érteni.

Fanny gondolkodóba esett.

Közben szorgalmasan iszogattunk. Az ajánlat ott függött a levegőben. Igen vagy nem? Láttam, hogy Fanny nem bánná. Az összeg meggyőzően hangzott. Talán csak valami szégyenlősség tartotta vissza, olyasmi, hogy többen is hallották, megfizetik őt. Biztatóan a karjára tettem a tenyerem. Megértette a mozdulatot.

Rob lendített az alkun.

Talán a barátaink többet is adnának, ha Fannyka előzetesen mutatna valamit.

Ez egészen egyenesen szólt. És talált. Az urak bólogtak.

A bátyókám mint egy árverésvezető ténykedett.

Itt. Most.

Fanny már beleegyezett, csak a helyzet zavarta. Túl sokan voltunk. Négy férfi.

Kislány, gondoljon arra, hogy a fotóit hányan látják majd a reklámban.

Rob nagyon határozottnak tűnt.

Fanny felállt. Tudtam, hogy ma este nem vett föl melltartót. Kíváncsian vártam, hogyan oldja meg a feladatot.

Rám nézett, mintha biztatást vagy tanácsot várna.

Intettem, hogy rajta.

Felállt, hátat fordított nekünk, és levetette a felsőjét.

Fojtogató csend honolt.

Fanny az ablakhoz lépdelt. Az urak egyike már működtette is elektronikus gépét. A bátyám nagyon-nagyon bámulta a barátnőmet. A szemében sötét fény csillogott. Ebből még baj lehet, gondoltam, de igyekeztem elhessegetni magamtól ezt a rossz érzést.

Fanny megállt az ablak előtt. Csigalassúsággal lehúzta a cipzárt fekete hosszúnadrágján, és leengedte.

Az urak felhördültek, a kis masina csendesesen dolgozott. Fanny kerek hátsója mindenkit elvarázsolt. A tangája csak a hasadékát takarta el. Gyorsan eltűnt a függöny mögött, beburkolta magát, és szembenézett velünk.

Bravó! Ez profi megoldás.

Bújj ki a függönyből, vezényelt Roberto.

És Fannyka szót fogadott. Előbb a lábát dugta ki, majd a menetrend szerint érkező vezényszóra kilépett a dúsan fodrozódó anyagból. Csak a melleit takarta el a tenyerével.

Le a kezekkel!

Rob kiáltotta ezt, és csak ámultam, Fanny milyen engedelmes. Lassan, szinte kiszámítottan az ölére csúsztatta a tenyerét.

Az idegen férfiak összenéztek, bólintottak.

Szörnyű este lett ez.

Ambró elárult. Eladott.

Nagyot csalódtam.

Nem tudom, ezek után hogyan megyek haza. Talán váltok egy vonatjegyet. Lett elég pénzem. Sajnos.

Jött egy pillanat, mikor úgy éreztem, nem vagyok ura magamnak. Pedig nem ittam össze-vissza, vigyáztam, tanulva a múltkori esetből.

Jó, levetkőztem előttük. Még izgatott is, hogy a három hapsi mennyire bámul. Ambró most nem érdekelt.

Aztán Roberto összekapkodta a ruháimat a földről. Szemét disznó módjára viselkedett. Ambrus meg nem avatkozott bele, csak vigyorgott. Dühömben letéptem a függönyt.

Erre Roberto hangosan szidalmazni kezdett. Olyasmiket kiabált, félig magyarul, félig németül, hogy mi-csoda szemét kis kurva vagyok, mit képzelek, hogy kárt teszek a villájában. Én meg mondtam, hogy teszek rá, és mit képzelnék ők rólam. Fölmentem a függönyben a szobánkba, de nem zártam magamra az ajtót, miért is tettem volna. Ambrus utánam jött. Egészen bevadult. Nekem esett. A függöny a földön, ő meg rajtam. Mintha valami erősítőszert hatása alatt lett volna. Nem tudtam ellenállni, s nem tudtam, mitől változott meg ennyre. Gyötört, amennyire csak bírt. Már fájt, amit művelt. Végül nem tiltakoztam, jobb, ha hagyom, akkor hamarabb végez. Hát nem, mégsem. Folytatja, mondom, mintha beszédett volna valamit, amitől órákig képes erre. Hasra fektetett, úgy legalább nem láttam állatias arcát, vérekes tekintetét. És ez az alak akar pap lenni!

Nem tudom, meddig tartott az egész. Fájt mindenem, leginkább a térdem, a könyököm, mert lenyomott a padlóra, és megpróbálta a fenekembe dugni a farkát, de akkor kiugrottam alóla, és kirohantam egy kis falba vajt

*tapétaajtón, amit gyötrődéseim közepette vettem észre.
Mögötte állt a bátyja kamerával a kezében. Vigyorgott.
Mindent felvettem, mutogatta a gépet.*

*Bemenekültem a gardróbszobába. Végignyúltam a
földön, és zokogtam. Békén hagytak.*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Nagy balhé lett otthon. Anyu egész napos jelenetet rendezett, amikor bejelentettem, hogy egyelőre abbahagyom a főiskolát. Azt szerencsére nem tettem hozzá, hogy végleg. Nem tudtam még, mi lesz, mit is akarok.

Ő meg csak hajtogatta, hogy miattunk dolgozik, hogy azért csinál mindent, hogy nekünk jobb legyen, mert diploma nélkül már semmit nem ér az ember.

Sokszor azzal se, gondoltam, de nem mondtam ki hangosan. Nem hinném, hogy jobb lesz az életem, ha papírom lesz arról, hogy magyar-ének szakos tanár vagyok, és kis kölyköket nyúzhatok majd egy nyugat-dunántúli falu általános iskolájában. Nem lettem boldogabb tőle, hogy olvastam a Bovarynét és a Karenina Annát. Miért kellene ezeket másokkal is elolvasztatni? Védettebbek lennének tőle az élet ocsmányságaival szemben? Nem hiszem.

Csakhogy ezeket az érveket legföljebb Vio fogadná el, de őt meg nem akarom kiábrándítani. Anyut se avathattam be, hogy hiába járatott hittanra Rudolf atyához, attól még simán megerőszakoltak. Mert az történt, ne széptsük. Túléltem valahogy. Sőt, ebből lett egy kis pénzem. Roberto adott. Mikor látta, hogy az öccsével nem állok szóba, és nem vagyok hajlandó vele hazamotorozni, kacsintott, és a szobájába hívott.

Itt egy kis zsebpénz. Jogdíj.

Gyanút fogtam.

Miféle jogdíj?

A szereplésedért.

Megértettem, és neki akartam esni, de győzött bennem a józanész. Hogyan mehetnék haza a pénze nélkül?

Ez kevés, Roberto!

Okos kislány. Ez a beszéd.

A zakója zsebébe nyúlt, és leszámolt még egyszer annyi svájci frankot, mint amennyit addig adott.

Ha kedved van, folytathatnánk.

Azt már nem! Legyen elég nektek ennyi belőlem.

Vállat vont.

Ahogy gondolod. De ez nagy siker lesz.

Otthon viszont nem arattam sikert. Anyu napokig dúlt-fúlt mérgében, de hajthatatlan maradtam. Violetának semmit sem meséltem, pedig egyszer majdnem kibukott belőlem, ami Svájcban történt. Csak azt látta, hogy már nem találkozgatok Ambrussal. A hívásait nem vettem fel. Amikor véletlenül összefutottunk a belvárosban, villámgyorsan eltűntem abban az átjáró-házban, ahol egy rokonunk lakott. Aztán napokig körözött a házunk előtt. Vio rákérdezett végül, de csak annyit vallottam be, hogy szakítottam ezzel a marhával.

Felhívtam aput a mobilján, hogy szerezzen valami állást nekem odakinn. Így lettem pincérnő egy kis burgenlandi panzióban, közel a határhoz. Úgy hívják a helyet, hogy Maria Ellend, mintha nem is egy falu volna, hanem egy asszony. Itt sok külföldi fordul meg, jönnek-mennek az emberek, a közelben van egy kamionos-pihenő, és a bécsi repülőtér sincs messze. Többségében férfiak szállnak meg. Kivesznek egy szobát pár órára, hogy legalább ágyban alhassanak. Az év egy napján meg kijönnek ide a bécsi hentesek és mészárosok. Jól besöröznek, énekelnek, és fogdossák a felszolgálókat.

Bámultak, vetkőztettek a szemükkel, de most már kiismertem őket. Senkitől nem akarok semmit. Ha kell, megfelelő durvasággal küldöm őket az édes mamájuk szoknyájához. Híre ment, hogy megkaphatatlan vagyok, most már csak az újabb pasik tesznek ajánlatot, míg le nem rendezem őket.

Az összegyűjtött szabadnapjaimra béreltem egy autót, és hazakocsikáztam. Anyunak leesett az álla, és valamennyire megbékült, legalábbis nem hozta szóba a meg nem szerzett diplomámat. Violetta meg irigykedett. Körbefuvaroztam a városban, sok helyen megálltunk, kiszállt, körülnézett, bement egy-egy boltba, de nem vett semmit.

Anyut megkocsikáztattam, meg a nagyit is én vittem a templomba. Vasárnap este érzékenyülve búcsúztak tőlem.

Hétfőn folytatódott a kinti életem. Jöttek a törökök, azaz mentek vissza a munkahelyükre a szabadságukról. Ő nem tűnt fel köztük, annyira hasonlított rájuk a maga vadságában. Igaz, jó négy éve nem láttam, mióta kimaradt a gimiből. Mindenféle legendák keringtek róla, hogy lecsukták, hogy dobbantott, hogy látták a hamburgi Reeperbahnon kidobóként egy éjszakai bár előtt.

Wallman Karcsi, azaz Karoling, ahogy a gimiben becéztük. Bár egy százkilencvenes, száztíz kilós óriást nehéz becézni. Fülbevaló, tetoválás, kivágott trikó októberben, bozontos mellkas, egyszóval elég félelmetes jelenség. Sört rendelt egy kartonnal. Mikor odacipeltem az asztalához, a fenekemre csapott. Emeltem a kezem, hogy visszaiütök, akkor ismertem meg. Jót röhögött.

Fancsika, te itt? Nem hittem, hogy így találkozunk.

Nem szerettem ezt a becenevet, még az általánosban ragasztották rám.

Miért ne, Karoling?

Karolking, ha kérhetem.

Persze. A sörön kívül mit hozhatok?

A tulaj nem szerette, ha a vendégekkel szóba állunk. Vigyázott az erkölcsainkre.

Magadat. Csak nem képzeled, hogy ennyi év után nem ülünk le dumálni.

Jó, lehet. De nem itt.

Ahol és amikor akarod. Egy napig kiszálltam a hajtásból. Itt vagyok a szomszéd szállóban, a törzshelyemen, látogass meg!

Majd meglátjuk.

Semmi majd, és semmi ha.

Megfogta a karomat. Nem is a szorítása volt erős – mintha áramütés ért volna.

Mikor délután végeztem a munkával, felkerestem.

A portás kekeckedett. Karolking leszólt, és kioktathatta, mert aztán simán fölengedett.

Mikor kinyitotta az ajtót, ott állt előttem tök csupaszon, őseMBERI szőrösségében. Nem takart el magán semmit. Visszamaszzott a franciaágyba, és maga mellé üött.

Ide, kislány! Ugye nem az apácákhoz jártál?

Nyeltem egyet, és melléültem.

Jegyezd meg, az élet rövid. Szegd meg a szabályokat!

A tetoválását bámultam, bár a szőrzete miatt elég keveset láttam belőle. Kipattintott egy dobozos sört, meghúzta.

Kérsz?

Nemet intettem.

Ja persze, a lányok nem szeretik a sört. Mit hozassak neked?

Nem kell semmi.

Dehogyisnem, azt akarom, hogy igyál velem a találkozásunkra.

Fölemelte a telefont.

Mondjad gyorsan!

Egy száraz Martinit.

Gut. Jó választás... Bitte, ein Glas, ein trocken Martini. Viel Dank.

Nézett rám.

Kislány, neked valami nagy bajod van. Eltaláltam?

Hümmögtem, nem akartam egészen kiadni magam. Már az is butaság talán, hogy idejöttem.

Hozták az italt, mindjárt egy egész palackkal.

Na gyere! Húzd meg! Rögtön más színben fogod látni a világot.

Ittam egy kortyot.

Hé, és a koccintás? Most már sörrel is lehet. Mondta egy művelt haverom, hogy letelt valami százötven év.

Újra töltött, és újabb sört nyitott. Az ágy mellől szedette föl a dobozokat.

Nem is tudom, hogyan kerültem a karjai közé. Gyengéden nyúlt hozzám, nagyon finoman, mintha tudta volna, min mentem keresztül. Először fájt egy picit, mert óriásinak éreztem magamban, de olyan lassan mozgott, hogy elmúlt a rossz érzésem, és végül nagyon élveztem.

Hetente meglátogatott. Már alig jártam haza, mert őt vártam, hogy mikor érkezik.

Ők hogy vannak?

Mindig ezt kérdezte elsőnek, ha megjött. Már bújtam előle, mert akárhol ért a látogatása, rögtön nekiesett a melleimnek, kibujtatta-bogozta őket a ruhámból, és csókolta, szívtá, gyengéden harapdálta.

Szépségeim, mi van veletek? Hiányoztam nektek?

Kiszámíthatatlanul járt-kelt. Nem tudtam, miben utazik, mit ügyködik.

Ne izgulj, nem rendőrségi ügy, tiszta vagyok. Különben se kockáztatnék most, amikor megtalálalak.

Megtaláltak.

Ez jólesett, nagyon jól. A panzióban szépen kerestem, félreraktam egy kis pénzt.

Azt ugyan soha nem mondta, hogy szeret, hogy szerelmes belém. Csak a színésztől kaptam ilyen vallo-másokat, de mit értem vele? Egyszer lefeküdtünk, izgalmas volt az öltözőjében, de semmi értelme nem lett volna a folytatásnak. Károlykirály most betölti minden vágyamat, a szívemet talán nem, de ezt most hagyjuk. Legutoljára is kaptam tőle egy szép vastag arany kar-

kötőt. Nem mintha buknék ilyesmire, de jólesett, hogy hozta, hogy gondolt rám Törökországban is. Persze lehet, hogy büntudata volt, esetleg lefeküdt valakivel, nem is eggyel, ezt nem tudom. Nem is akarom tudni. Biztosan nem lopta, bár nála soha semmit nem lehet tudni; mindig kötegni eurót pörgetett az ujjai között, ha fizetni kellett valahol.

Az nem esett jól, hogy megnézte a telefonomat, a számokat, neveket, hogy kiknek írok SMS-eket?

Egyre féltékenyebb lett, holott nem adtam rá semmi okot. Még csak rá se néztem másokra. Ha foglalt vagyok, nem bámészkodom. Láttam a mobilomon, hogy írt egy elég durva üzenetet Áronnak. Nem kellett volna.

Sokszor felmentünk Bécsbe. Ettiünk a belvárosi Plachuttában, kávéztunk a Tiroler Hofban, az Albertinával szemben. A múzeumba persze bevonszolni se lehetett volna őt.

Egyik alkalommal megálltunk egy tetováló-szalonnál.
Gyere, bemegyünk.

Időm se jutott megkérdezni, hogy miért. Ő úgy döntött, hogy megjelöltet magának.

Te vagy az én édes kis madaram. Nem tűröm, hogy másé legyél.

Kicsit féltem, nem szerettem volna magamon semmiféle jelet vagy írást. De nem tűrt ellentmondást.

Titokzatos helynek látszott, keleties zene szólt, és egy kínai muki hajlongott előttünk, kábé feleakkora, mint az én nagy emberem.

Bevezettek egy félhomályos fülkébe, ahol egy műtőasztalszerű alkalmatosságra kellett lefeküdnöm. Karolking hasra fordított, és lehúzta a trikómat.

Nyugi, nem fog fájni. Az enyéimet is ő rajzolta.

Bíztam benne, mást nem tehettem. Annyi gyengédséggel vett körül, hogy feloldódtak a gátlásaim. Már nem féltem.

A kis kínai először mintha valami imát mormolt volna. Karolking intett, maradjak csendben. Aztán a tenyerével végigsimított a hátamon. Mármintha a kínai. Vibrált a bőröm tőle. Utána egy kicsit susmorogtak a háttérben. A szemem sarkából figyeltem őket. A kínai bólintott, aztán a közelembe lépett. Most a gerincoszlopomon simított végig, és valamilyen hűvös folyadékot csöpögtetett rá. Zsibbadni kezdtem. A kis sárga szertartásosan nekifogott. Semmit se fájt, pedig egész sokáig dolgozott rajtam. Karolking nézte a műveletet, és közben csöndesen bólogtatott, mint aki nagyon elégedett azzal, amit lát.

Megjelöltelek, súgta a fülembbe már az utcán. Most igazán az enyém vagy, tette hozzá a Kärtner strasse környékén.

Mintha eddig nem az lettem volna. Az övé, és senki másé.

Izgatott, hogy mit viselek a hátamon. Nem árulta el, és megnézni csak otthon, a panzióban tudtam, de ahhoz is kölcsön kellett kérjek egy tükröt, amiben alig láttam valamit, csak azt, hogy kínai írásjelek sorakoznak egymás alatt.

Mikor hazamentem, Violetta csak bámult, alig győztem csitítani, hogy ne verje nagydobra, amit látott. Nem akartam, hogy anyu megtudja. Majd-majd, egyszer. Mindenesetre adott egy jó ötletet, lemásolta a jeleket, hogy aztán keressünk valakit, aki lefordítja. Karolking ugyanis nem árulta el, mit írt rám Bécsben a kis kínaija.

De kit tud ezen a nyelven mifelénk? Akárkit nem lehetett beavatni. Próbálkoztunk a szállodák portáján, de csak a fejüket ingatták. Végül az interneten kötöttünk ki. Találtunk is valakit, de be kellett volna szkennelni a szöveget, amihez nem értettünk, ismerősökre meg nem akartam rábízni. Csöndesen elaludt az ügy. Csak később, jóval később tudtam meg a jelentését, de akkor már mindegy volt.

Egyre szenvedélyesebbé vált a kapcsolatunk. Amikor megérkezett titokzatos útjairól, úgy, ahogy volt, izzadtan, fáradtan, azonnal feljött a kis szobámba, vagy ha dolgoztam, behúzott a raktárba, és gyerünk. Nem mondom, hogy nem esett jól, de néha már-már terhesnek éreztem ezt a felfokozott szenvedélyt. Örültem persze, mert azt jelentette, jelenthette, hogy nem csalt meg senkivel, nem feküdt le másokkal hosszú útjai során. Arra, hogy védekezzen, soha nem gondolt. Mikor eleinte szóltam ezért, lehurrogott. Mit képzelek, ő nem fog zokni-ban lábat mosni. Nekem kellett újra tablettát szednem, amit Szabolcs után abbahagytam.

Olykor meglátogatott odahaza. Egyik hétvégén megnáthásodtam. Mivel nem talált a panzióban, ahogy jött, visszafordult Magyarországra, s amíg meg nem gyógyultam, nálunk maradt. Akkor történt köztünk az első komolyabb veszekedés. Unatkoztam, és belemerültem az iwiwbe. Már korábban regisztráltam magam, de nem jutott időm rá. Most azonban belehúztam. Szorgalmasan jelölgettem embereket, ismerősöket kezdtem gyűjteni. Viónak már több száz levelezőpartnere gyűlt össze, nekem miért ne lehetne?

Karolking aludt az ágyacskámban, legalábbis azt hittem. Kattintgattam a képernyőn, nézegettem, ki lehetne még ismerősöm. Egyszerre felugrott, és mögöttem termett. Kikapta az ölemből a kis laptopot.

Kik ezek? Mit művelsz itt? Pasizol a hátam mögött.

Szó sincs róla.

Védekeztem, és ez hiba volt. Bedühödött.

Tagadod?

Mit?

Ne hazudozz! A szemem láttára levelezgetsz. Azt hiszed, nem tudom, mire megy ki ez a játék? Szobagörények akarnak összeszedni jó csajokat. Olyanok, akikkel előben nem áll szóba egy lány se.

Szó szót követett. Végül megütött. Sírni kezdtem, erre rám üvöltött.

Ne zokogj! Utálom a síró nőket.

Tenyérének nyoma órákig piroslott az arcomon. Alig győztem púderezni, és takargatni Vio és anyám előtt. Ő meg elrohant, mit tudom, hová. Csak órák múlva dübörgött vissza a kocsijával. Én meg juszt is iwiweztem, és válaszoltam egy kedvesnek látszó szegedi férfinak. Több mint tízzel idősebb nálam, de nem negyvenöt, mint ez a körülöttem sürgölődő színész.

Mikor Karoling kocsijának hangját meghallottam, gyorsan kikapcsoltam a gépet.

Egy nagy csokor vörös rózsával állított be, és bocsánatot kért.

Nagyot szeretkeztünk.

Aztán sokáig nem jött. Nem keresett se a burgenlandi panzióban, se otthon. Arra gyanakodtam, hogy mégis megharagudott rám. Hívogattam Viót, hogy nem küldött-e hozzánk levelet vagy valami üzenetet. Miért is küldött volna? Soha nem láttam a kezében íróeszközt. Ha a kezére gondolok, a simogatásai jutnak eszembe, meg ahogyan az euró-köteget pörgeti, és számolja.

Eltelt három hét. Ennyit sose maradt el. Aggódni kezdtem. Hiába kértem, hogy regisztráljon, és akkor kapcsolatban lehetünk a neten. Huncutság, zárta rövidre, és a mutatóujjával fenyegetett.

Tudod, mit nem szabad!

Én azért neteztem, ha tehettem. És hívtam a telefonján, de csak kicsöngött, nem vette föl. Aztán egy idő múlva géphang közölte: a hívott számon előfizető nem kapcsolható.

Ettől megrettentem. Valami baj történhetett.

Senkit sem tudtam felhívni, megkeresni. Soha nem mondott, mesélt semmit a kapcsolatairól. A szülei Keszthelyen éltek, de nem tudtam a címüket.

Aztán egyik este a kései híradóban láttam egy tudósítást.

„Még mindig kómában fekszik a győri kórház intenzív osztályán az a férfi, aki tíz nappal ezelőtt a tilos jelzés dacára ráhajtott Ikrénynél a vasúti átjáróra.”

Nevet nem mondtak, de egy pillanatra bevágták a kocsija képét.

Az ő autója! Biztosan az övé.

Úristen, majdnem meghalt.

Másnap rohantam Győrbe, kerestem a kórházat.

Az intenzívra először nem akartak beengedni.

Hozzá tartozó vagyok-e?

Hát, az nem vagyok. Csak mindennél többet jelent nekem.

Aztán tíz euró meggyőzte a fiatal ápolónőt.

Csövek, gépek, villódzó képernyő.

Köztük az én reménységem, kedvesem, szeretőm.

Csak öt percre. Amúgy sincs magánál.

A nővér a közelemben tett-vett.

Kije magának?

A... barátom.

Hááát... nem tudom, lesz-e még ember belőle. Súlyosan megsérültek a belső szervei. Úgy vágták ki a kocsijából.

Álltam, és folytak a könnyeim. A kis nővér adott egy pézsét.

Nem tud vele beszélni. A gépek tartják életben.

Ez lenne ő, ez a roncs? Aki mindig tele volt étellel, aki nem szűnt meg soha szeretni, aki uralkodott rajtam?

Azt mondják, locsogott a lány, hogy megszolgálja a borraivalót, látnia kellett a piros jelzést, de belehajtott. Mintha szándékosan tette volna.

Miért? Miért? Istenem, miért tette volna?

Most már mennie kell. Nemsokára nagyvizit.

Közelebb léptem a testéhez, és megérintettem az egyetlen szabad felületét, amelyből nem lógtak ki csövek, drótok: a lába fejét.

Leszegett fejjel hátráltam ki a teremből. Érkezett egy orvosi slepp. Megbámultak, de nem törődtem velük.

Szabadságot kértem, és otthon vegetáltam. Viónak elmeséltem, anyunak nem. Kellett valaki, akivel megoszthatom ezt a tragédiát.

Nem mertem felhívni a kórházat. Néma döbbenetben teltek napjaim. Szerencsére anyu többnapos továbbképzésre ment, nem faggathatott.

Pár nap múlva Vio elém tette a Kisalföld aznapi számát, benne a hírrel.

(Tudósítónktól) Nem indítanak eljárást W. K. kettős állampolgárságú 24 éves vállalkozó ellen, aki november 24-én a tilos jelzés ellenére felhajtott a vasúti kereszteződésre, mert a tegnapi nap folyamán a győri kórház intenzív osztályán elhunyt. Utasa, a 17 éves Z. Borbála még a baleset napján életét vesztette. A külföldi rendszámú kocsiban a rendőrség közepes mennyiségű kábítószer és Magyarországon tiltott antidepresszáns készítményeket talált. Az eddigi vizsgálat megállapította, hogy W. K. drogfutárként is tevékenykedett, hazánkon átutazva, Törökország és Németország között szállította a kábítószer. A rendőrség még keresi azt a tanút, akit az utóbbi időben gyakran láttak az elhunyt személy társaságában.

Egymásra néztük, és összeborultunk.

Két napig nem keltem ki az ágyból.

Folyton keres az ember valakit, akivel teljesen őszinte lehet. Nem nagyon érek rá kapcsolatokat ápolni, a szüleimet is ritkán látom, mióta elköltöztem otthonról. Lefoglal a munkám, sokat utazom, külföldre is. Ha megismerkedem valakivel, és a második vagy harmadik randit kénytelen vagyok lemondani, elhalasztani, azt nem szívesen fogadják a lányok. Aki meg várna rám, ahhoz nekem nincs sok kedvem. Így rendre egyedül vagyok, mert az alkalmi nőket utálok. Kipróbáltam, semmi kedvem hozzájuk. Szimplák és primitívek.

Az utóbbi időben rákaptam az iwiwre. Egy barátom tanácsára regisztráltam magam. Kitöltöttem a kérdéseket, eszembe se jutott, hogy mást írok, mint ami a valóság. Később rájöttem, hogy a legtöbben hazudnak. Nem annyi évesek, nem az a foglalkozásuk, majdnem minden adatuk kozmetikázott. Sőt, a fotók sem igaziak. Évekkel korábban készültek, vagy retusáltak. Minden hamis rajtuk. Vagy majdnem minden. Kiábrándultam az egészből, hetekig rá se kattantam az oldalra. Aztán egy külföldi konferencia unalmas estéjén, a koppenhágai szállodaszobában újra beléptem, és találtam valakit.

Egy elbűvölő mosolyú, sötéthajú, sötétszemű, szenvedélyes tekintetű lány nézett rám a kis képernyőn. Csak bámultam hosszú percekig. Nemcsak szépnek látszott, valami dacos gőg sugárzott az arcából. Perzselt a pillantása.

Ezzel a lánnyal nekem meg kell ismerkednem.

Írtam pár sort, és megjelöltem ismerősként.

Aztán elkalandoztam, el is álmosodtam közben, de mielőtt kiléptem volna, újra látni akartam, hogy szépen érjen véget a napom. Visszajelölt. Ismerőskévé váltunk.

Kintses Fannynak hívják, huszonegy éves, a szülővárosomban lakik, egyedülálló, szeret olvasni, zenét hallgatni, foglalkozása főiskolai hallgató. Jó néhány fotót is feltett magáról. Legtöbbször egy hasonlóan szép lány társaságában láthattam. Gondolom, az a másik a testvére.

Mintha nekem találták volna ki. Fanny – irodalmi név, valamilyen regényalak vagy valamelyik költő műzsája, mintha Csokonainak lett volna ilyen nevű szerelme. Nem tudom, régen érettségiztem, magyarból talán egy kettessel átmennék. Nincs időm olvasni, csak szakirodalmat.

Fanny, Fanny, mormoltam magamban a nevét, úgy aludtam el.

Hetekig csak kóvályogtam a világban. A panziós álásom odalett. Nem jelentkeztem, nem mentettem ki magam, és amikor hívtam, a tulaj egyszerűen nem állt szóba velem. Felejtsem el a telefonszámát, üzente egy alkalmazottjával. Brigitte, a váltótársam azt is elárulta, hogy a magyar rendőrség járt náluk, és átkutatták az otthagyt holmimat. Csak ez hiányzott.

Erről nem mertem beszélni senkinek, főként anyunak nem. Rettegtem, hogy megkeresnek, idejönnek, faggatnak. Semmit sem tudtam Wallman Karcsi ügyeiről. Ilyesmibe soha nem avatott be, ha kérdeztem, mivel foglalkozik külföldi útjain, kitérő válaszokat adott, vagy csak azt mondta, pénzzel. Hát így szerezte a pénzt, ezért volt nála mindig vaskos euró-köteg.

Valamit vállalnom kellett. A fősuliba már késő lett volna felvenni a félévet, különben sem volt kedvem vesztésként visszakullogni közéjük. Majd egy év múlva, vagy akkor se. Anyunak erről nem beszéltem, de már célozgatott, hogy jó lenne, ha elfoglalnám magam.

Nézegettem a hirdetéseket, kalandoztam a neten, keresgéltem. Az au-pair nem tetszett, a többi kínált

munka többsége nyíltan vagy burkoltan a szexről szólt. Higgyem el, hogy jótékonykodni akarnak fiatal és csinos magyar lányokkal Frankfurtban, Münchenben, Hamburgban? Egy frászt.

A szörfözés közben láttam, hogy a wiwen rám kattant valaki. Nézegettem a lapját, elég jóképű, magas, harmincöt éves, közgazdász kutató, diplomás, sőt, PhD-je is van. Az ország másik végében él, de ez lényegtelen, nem akarok találkozni vele. Senkivel sem akarok összejönni. Egyelőre nem. Azért visszajelöltem.

„Kedves Fanny!

Ne vegye tolakodásnak a leveletem, de sokat utazom, és jólesett idegenben egy »magyar arcot« találni. Talán tegezhetnék is, hiszen ezen az oldalon ez a szokás. Ugyanabban a városban születünk, bár én messzire kerültem onnan. A hegyek közül a síkságra. Szegeden tanítok, már amikor otthon vagyok éppen.

Ha kedve/kedved van ismerkedni, folytathatjuk a levelezést.

Barátsággal üdvözl

Kőrös Zoltán”

Végre erőt vettem magamon, és átmentem Ausztriába, a régi munkahelyemre. Beültem a kávézóba, és rendeltem egy kapucsínót. Nem ismertek meg. Azt hittem, hogy nem. De aztán megjelent a tulaj a sporttáskámmal.

Tessék elhagyni a helyiséget. Nem kell fizetnie.

Ki lettem dobva első nagy boldogságom színhelyéről.

Kinn álltam a főtérfelé kanyarodó utca peremén, amikor egy magyar rendszámú Peugeot állt meg melletttem.

Elvihetem?

Fásultan ültem be csomagommal a hátsó ülésre.

A középkorú pasi a tükörből méregetett.

Hazafelé?

Beszélgetni próbált. Kelletlenül felelgettem.

Mielőtt elértük volna a határt, az egyik út menti panzió előtt egy hirdetésre figyeltem föl.

„Szobalányt keresünk.” Magyarul írták, nyilván magyar munkavállalót akartak.

Megállítottam a kocsit, és tíz perc múlva már volt állásom.

Naponta nézegettem, válaszol-e a levelemre. Aztán feladtam.

A Gazdaságkutatóban bekerültem egy frissiben induló programba. Az *infláció megakadályozásának aspektusai* címen szervezték, és a főnökeim engem bíztak meg a nemzetközi koordinálással. Genfben és Frankfurtban kellett tárgyalnom a nyugati partnerekkel. Kiutaztam, és nemigen akadt szabadidőm, esténként holtfáradtan zuhantam a négycsillagos szállodák apartmanjának ágyába.

Egyik este hazatérve mégis beültem a recepció melletti fürkébe netezni. A sok fölösleges levél, üzenet mellett bukkantam rá Fanny válaszára. A dátumból ítélve jó néhány napja várt olvasásra a levele.

„Szia, nyugodtan tegezhetsz. Érdekes lehet a munkád. Én sem a szülővárosomban lakom. Most éppen Ausztriában dolgozom. Szeretnék majd továbblépni, valahol Franciaországban vagy Spanyolországban találni valami jól fizető foglalatosságot. F.”

Azonnal válaszolni akartam, de állt az agyam, nem tudtam mit írni erre az üzenetre. Az ágyban fekve fogalmazgattam a másnap írandó levél szavait. Aztán elsodortak az események; kétnyelvű svájci bankárokkal tárgyaltam egész nap, franciáról németre, németről franciára váltogatva a szót. Délutánra már hullá

lettem, és este még egy fontos fogadáson kellett részt vennem. A felszolgálók között mintha őt láttam volna. Nem lehet, káprázik a szemem. Ausztriában dolgozik, nem itt. Mégis kísértetiesnek látszott a hasonlóság.

Amint elszabadultam, beültem a gép elé, és jobban megnéztem Fannyt. Csak most láttam, mennyi fotót töltött fel a netre. Egy fülbevalós alakkal is látható több helyen, több pózban. Egy kikötőben például csókolóznak. Ki kattintott? Nemcsak meseszép arcú ez a lány, az alakja is hibátlan. A beírás szerint főiskolai hallgató, de akkor mit keres egy osztrák panzióban? Pénzt persze. Nyilván a tanulmányai folytatásához kell ez a munka. A képek megzavarták a gondolataim. Mindig ilyen lányról álmodoztam. Az egyik fotón másik férfi mellett tűnt fel, nem a fülbevalóssal. Az is átöleli a derekát.

Inkább kikapcsoltam a gépet, nem fantáziáltam tovább. Másnap lazábbra vettem az ügyeket, délelőtt sétálgattam a Lehmann-tó partján, és Fanny járt az eszemben. Nem tudom kivenni a fejemből ezt a lányt. De miért is kellene? Inkább írok neki, hogy jobban megismerjem, hogy esetleg egyszer majd találkozunk is.

Unom már, hogy itt is nézegetnek a pasik. Nagyon unom. Ilyenkor visszakíváncozom abba az egyhangú főiskolai életbe. Talán jövőre megint részem lesz benne.

Anyu nagyon hív haza. Valahogy kitudódott ez a Karolking-féle ügy, és most egyre-másra telefonálgat. Hogy bajom eshet, hogy megtalál a rendőrség. Hülyeség, semmi közöm az ügyeihez, én nem tudtam, mit művel, mivel kereskedik.

Nem megyek haza. Várok egy lehetőséget. Itt ez a szegedi fiú. Nem is fiú, harmincöt is megvan, de jó fej, és rajongó leveleket ír. Még lehet belőle valami. Tegnap ezt kaptam tőle.

„Fannyka kedves, remélem nincs kifogásod, ha így hív-
lak. Ha van más beceneved, írd meg, és akkor azt hasz-
nálom majd. Most elég kevés a szabadidőm, Frankfurt-
ban tárgyalok bankárokkal. Szédült egy város, kis New
York, mondják róla, nem tudom ellenőrizni, ott még
nem jártam, de ami késik, nem múlik. Írj magadról,
hogyan telnek a napjaid? Barátsággal: Zoltán”

Végre újra itthon, Szegeden! Ámbár nagy nyugalom
itt sincsen. Most az elmaradt egyetemi előadásaimat
kell pótolnom. A kedvemért átcsoportosították az
órarendet. *Gazdasági folyamatok modellezése* a tárgy
címe, és elég sokan felvették. Legalább beszélhetek
a legfrissebb tapasztalataimról. Elég sok a lány, ami
meglepő a korábbi évek fiú-túlsúlya után. Néznek
azokkal a félig-meddig ártatlan szemeikkel, és nem
tudom, mennyi megy át a fejcskékjünkbe abból, amit
elmondok. Majd a vizsgán kiderül. Azon kapom ma-
gam, hogy Fannyhoz hasonló arcot keresek a terem-
ben. Persze nem talállok. Belőle csak egy van. Valahol
külföldön, egyelőre, állítólag nem sokáig, még Auszt-
riában. Ki kellene menni hozzá, meglepni, de most
nem tudok elszabadulni innét, és a kutatási beszámoló
határideje is kezd a körmömre égni. Úgyhogy leve-
lezgetünk szorgalmasan. Egyre jobban izgat ennek a
lánynak a sorsa. Miért megy el cselédnek külföldre?
Miért nem fejezi be a tanulmányait? Diploma nélkül
még nehezebb dolga lesz. Tud annyi pénzt keresni,
hogy megérje a távollét?

Az esti Tisza-parton sétálva tűnődtem. Kiballagtam
ide, hogy kiszellőztessem a fejem, és erre ezen kezd-
tem gyötrődni. Miért aggódom érte? Kicsoda ő ne-
kem? Még egyetlen nő miatt sem törtem ennyit a fe-
jem. Voltam már szerelmes, persze hogy voltam. Egy
kolleginával jártam, közösen terveztük a jövőt, karrier,

tudományos fokozatok, két gyerek. Nagyjából mindent elhatároztunk. Csak a kivitelezés módjáról vitatkoztunk. Ő pesti születésű lévén mindenáron a fővárosban akart élni. Lakása is volt Budán, a szülei vették neki a diplomája örömére. Egyszer aztán nem érkezett vissza Szegedre; egy levelet küldött maga helyett, amiben pontokba foglalta, miért nincs közös jövőnk. Férjhez is ment hamarosan egy vegyészhez, és most külföldön élnek, Angliában. Küldött fotót a gyerekekről.

Fannynak nincsen gyereke. Szegény lány elszaladt Magyarországról. Mindenesetre nem olyan nőnek látszik, aki puha nyugalmat nyújtana egy férfinak. Vadító, lázba hozó csaj, vérbeli nő lehet. Ilyennel még nem hozott össze az élet. De csöppet sem közönséges. Van benne tartás, méltóság, és valami titok. Találkoznunk kell, mindenképp találkozni. A többi majd kiderül.

Jó lenne Párizsba menni! Akár csak pár napra, esetleg egy hétre. Annyit hallottam meg olvastam róla, hogy nagyon kíváncsi vagyok. Egy kukkot sem tudok franciául, de vettem egy nyelvkönyvet és szótárt, napok óta azt bújom. Elég nehéz a kiejtés, de talán meg lehet tanulni. Derülök rajta, hogy egy öt hangzóból álló szót sokszor tíz írásjellel fejeznek ki. Mindennap meg kell tanulnom legalább húsz-huszonöt szót. Akkor két-három hónap során eljutok ezerig, s avval már nem tudnak eladni Franciaországban sem.

Néha-néha beleunok a magolásba, olyankor rákattanok a netre, s olvasom ennek a fura fickónak a leveleit. Otthon könnyebben ment, Vióval mindig kikérdeztük egymástól a német szavakat meg a versikéket, amiket be kellett magolni az ötösért. Érdekes ez a fiú, ahogy aggódik értem. Még egyetlen pasim sem akadt, aki ennyire akarta volna, hogy nekem jó legyen. Miért? Már majdnem olyan, mint anyu. Szerelmes belém? Az is lehet.

De mit érek vele? Ő Szegeden, én meg itt. Sokat utazik, és már célozgatott rá, hogy esetleg meglátogat. Mégse szeretném, hogy ilyen körülmények között lásson. Egy takarítónő meg egy docens. Fura lenne. Bár semmi sem tart örökké, én sem fogok mindig koszos ágyneműkkel, eldugult mosdókkal, szétdobált pézsékkal foglalkozni. Remélem, hogy nem.

A tulaj rám nyitott a raktárban, amint a szennyes lepedőkön ülve a francia nyelvkönyvet lapoztam. Nem szólt rám, csak nézett. Tudom, azért nem piszkál, mert tetszem neki, de a kövér felesége biztosan utál, látom a tekintetéből. Az öreg meg néz, és nem mond semmit, csak néha zergútozik nekem, ha elégedett a munkámmal, főként mert nem szoktam kivenni a szabadnapom, akkor is itt maradok, lehet dolgoztatni. Én vagyok neki a klejne ungarin, a kicsi magyar, akit lehet ugráltatni, ugyan már nem sokáig, és lehet guvadt szemmel bámulni, amikor nem látja a felesége.

Gyűlik a pénzem, párizsi repülőjegy, egy heti panzió, munkakeresés. Álmok? Nem. Ez meglesz, mert akarom.

Holnap utazom Brüsszelbe, onnan egy ugrás a TGV-vel Párizs, csak Lille-ben át kell szállni a londoni járatról. Feltéve, ha el tudok szakadni az EU-s konferenciáról. Kibrusztoltam, hogy engem küldjenek, azzal a hátsó szándékkal, hogy akkor végre találkozhatok vele. Mire ugyanis eljutottam az ausztriai panzióba, már nem dolgozott ott. Kivettem náluk egy szobát éjszakára, és a ronda giccses tapétát bámulva gondolkoztam, mit keresek itt? Rohanok egy lány után, aki jóval fiatalabb nálam, nem tudja, mit kezdjen magával, rövid üzeneteket ír, de mindig válaszol, látszik, hogy valamennyire fontos számára ez a kapcsolat, mondjunk inkább távkapcsolatot. De hát nekem is fontos. Valami különös fény csillog az arcában, ami megfog, magával ragad. Talán a

szeme. Nem tudom. Életben még nem láttam. De fogom, nemsokára fogom. Erről nem mondok le. Kíváncsi vagyok rá – nem, ez több annál. Ez valami kényszer, muszáj látnom, hallanom őt.

Jelentkezett nálam egy hallgató, hogy TDK-dolgozatot írna az uniós csatlakozásunk előnyeiről. Őt is Fannynak hívták; emiatt megkülönböztetett figyelemmel bántam vele.

Kétszeri átszállással jutottam el álmaim városába. Münchenig vettem egy jegyet nagy kedvezménnyel, Pestről jött a vonat, sielni induló hazai turistákkal. Az öreg Korngold nem akart elengedni a panzióból, csodálkozott, hogy miért nem jó nekem nála. Aztán meg tanácsokkal látott el, és azt is a lelkemre kötötte, hogy hozzá bármikor visszamehetek. Mármint melózni, húzni az igát. Persze Párizsban se remélhetek sokkal jobbat.

Frankfurton át érkeztem a Gare de l' Estre, ahová Ady is annak idején, ha jól emlékszem. Négyezer euró megtakarított pénzem gyűlt össze. Ennek elégnek kell lennie, míg találok valami munkát. Gyorsan kivettem egy olcsó szobát a Montmartre-on, a temető közelében, és nyakamba vettem a várost. Ha megtetszett egy utca vagy egy tér, mindig találtam egy bisztrót, beültem, és rendeltem egy kávét. Figyeltem az embereket.

Zoltánon gondolkodtam. Szinte fut utánam ez a férfi. Mit kedvelhet bennem? Mire lenne jó nekem ez a kapcsolat? Valószínűleg találkozni fogunk, ha már annyira akarja. Megadtam a mobilszámom – mit veszíthetek? Biztosan nem afféle vadbarom.

Párizs isteni. Már tavaszodik, nyitnak a teraszok. A Champs-Élysées fái rügyeznek. Itt nincsenek fenyőfák, platánok és platánok mindenhol. Csak aludni járok haza abba a kicsike manzárdba. Beépített szekrény, zuhanyfülke egy tenyérnyi helyen, egyszemélyes ágy, ahol

még én is alig férek el, pedig nem vagyok több ötvenöt kilónál, és huszonhárom éves.

Itt ünnepeltem a születésnapom, Vio is, anyu is hívott, ugyanazt mondták, hogy nagyon hiányzom otthonról. Másnap Zoltán is keresett. Megjegyezte a dátumot az iwiwről. Ez egy ilyen pasi. Váltottunk pár szót, de rövidre zártam a beszélgetést, sokba kerül a roaming.

Végre hallottam a hangját. Fojtott, már-már izgató, sejtelmes, ahogy az egész lányban van valami titokzatoság. Nem lehet kiigazodni rajta. Csodálom, hogy megadta a telefonszámát. Nem sokat beszéltünk, mert röviden válaszolgatott a kérdéseimre. A címét sem árulta el. Hol keressem Párizsban?

Ez egyelőre ábránd, nem tudok elszabadulni innét, és otthon is várnak, nagyon számítanak rám. Anyámékat például hetek óta nem láttam, nem is hívtam. Nézegetem a neten Fanny képeit. Újabbakat nem tett föl, úgy látszik, most nem fotózza senki, de a régieken sok új apró részletet vettem észre. A nyakszirtje alatt például egy tetoválást. Nem látszik pontosan, valamilyen keleti írásjelek sorakoznak, talán kínai? Nem szeretem a tetkókat, hülyeségnek tartom, mégis kíváncsi volnék, mit íratott magára? És miért éppen oda? Egyáltalán, miért rajzoltatják tele magukat a huszonévesek? Láttam olyan fiúkat a Tisza-parton, víz mellett, akiknek szinte az egész testen értelmetlen ábrák virítanak. Mire jó ez az egész? És újabban a lányok is.

Húsvét utáni kedden üldögéltem a reggeli kávémmel kedvenc bisztróm teraszán. Jöttek-mentek körülöttem a franciák, sok külföldi fordult meg errefelé, főleg színesek, gondolom, afrikaiak. Az a lány, aki véletlenül nekiment az asztalomnak, és felborította a poharamat, európai volt, tuti, hogy az. Sűrűn kért elnézést. Egész

jól értettem, amit mondott. Meg akart hívni egy kávéra, de azt már ittam. Ehelyett kért nekem egy Calvadost. Nem tudtam lerázni. Kiderült, hogy ő sem francia, hanem portugál, és Luziának hívják. Mivel nem tudott jól franciául, tanult nyelvünk szerény szókincsével valahogy megértettük egymást. Mikor megtudta, hogy nincs munkám, ajánlott valamit. Az akcentusa miatt nem értettem pontosan az emlegetett város nevét. Luzia felírta a címét a számlára, és bátorított, hogy keressem meg. Begyűrtem a papirost a táskámba, aztán el is felejtettem az egészet.

Aggódó hívások jöttek otthonról, anyu és Violetta is keresett.

„Mi van velem?”

Mindig erről szólt a beszélgetés.

„Menjek haza.”

„Ne féljek a Wallman-ügytől.”

Ki fél tőle, én ugyan nem. Tiszta vagyok. Bár ha rá gondolok, ma is belesajdul a szívem. Pedig úgy bánt velem, mint egy rabszolgánővel. Őrzöm is a bélyegét a hátamon. Állítólag azt jelenti: egy férfi rabja vagyok. Mégis vonzó, nagyon vonzó volt. Amit az ágyban művelt, azt nem lehet elfelejteni. Kicsi lány, susogta, és leterített, kinyitott, mint egy könyvet, és olvasott bennem, rólam. Ez nincs, és nem is lesz. Nem akarok lefeküdni senkivel. Látom ám, hogy itt is lennének jelentkezők. Nem érdekel. Zoltán érdekel, de ő nem úgy. Kezdek kíváncsi lenni rá. Felhívott a születnapomon, és felköszöntött; kinézte a neten a dátumot. Ez azért kedves tőle, hiszen nem is látott még, csak fotókon, amiket föltettem. Neki sincsen senkije, ezt azért kiszedtem belőle. Nem akarok tőle semmit, de egyszer szívesen találkoznék vele szemtől-szembe. Face to face.

Párizsban nem találni állást, minden alkalmi munkára feketét szerződtetnek. Pincér nem kell, csak

anyanyelvi. A takarítást megelégteltem. Az egyik tulaj alaposan megnézett, perzselt a tekintete, úgyhogy gyorsan kimenekültem a kávézójából. Nem tudom, mi lesz? Fogy a pénzem, de haza akkor sem megyek.

Végre elszabadultam, Szegedről, Frankfurtból, Brüsszelből, mindenhonnan. Irány Párizs, irány Fanny. Sikerült egy címet kapnom tőle, valahol a Quartier Latinben lakik. Biztos valamilyen olcsó garzon. Hogy miből él ott, dolgozik-e, vagy csak az idejét tölti, mint annyian a húszévesek közül, nem tudtam kiszedni belőle. Vonattal mentem, mert Brüsszelből szöktem el, kétnapi távollétet tervezve. Nem akartam repülni. Így elkerülöm az ismerősöket, és nyugodtan foglalkozhatok övele. Lemásoltam az egyik képét, nem mintha nem ismerném meg millió lány közül is, de jó érzés az arcképét őrizni a levéltárcámban.

Taxiba ültem, és a megadott címre hajtottam. A concierge csak a fejét rázta, mikor Fanny képét megmutattam. Már nem lakik itt, hajtogatta. Arra, hogy hová ment, nem tudott válaszolni. Joli fille, très joli fille, ismételte, de többet nem tudott róla mondani.

A taxi már elment. Ott álltam a Sacré Cœur közelében. Gondoltam, ha már itt vagyok, bemegyek ebbe a történelmi giccsbe, ebbe a cukorsüveg csúcsokkal pazarul ellátott templomba. Nem vagyok hívő, de ha nyugalmat akarok találni, otthon is be-betérek a fogadalmi templom hűvösébe.

Míg a legutolsó padban ültem, pittyent a mobilom.

Fanny üzent.

„Ne haragudj. Bretagne-ba mentem. Itt ajánlottak munkát. Címem még nincs, hívj! F.”

Olyan volt, mint a mesében. Fogtam magam, és felkerekedtem a Luzia által megadott címre. Ránéztem a tér-

képre: hát Európa egyik csücske. Nem baj. Fölhívtam ezt a lányt, aki biztatott, menjek azonnal, van egy hely, ahol dolgozhatom, ő pedig szerez szállást nekem. Ennyi jó egyszerre! Ki sem bírom.

Váltottam egy vonatjegyet, és másnap reggelre már Brestbe értem.

Luzia nagyon barátságosan fogadott. Mintha régi ismerősök volnánk. Első éjjel megosztotta velem a szobáját, aztán ez végleg így maradt. Nála lakom, és egy hangulatos kis tengerparti szállodában dolgozom. Jön az idegenforgalmi szezon, szükség van munkáskezekre. Takarítok, és esténként segítek felszolgálni. Hulla vagyok, mire ágyba jutok.

Ez lenne Franciaország kihegyesedő orra. Hatszögletűnek mondják az útikönyvek. Luzia jót nevetett ezen, amikor említettem neki. Ő még nem hallotta, de nem is érdekli ilyesmi. Egy portugál faluban született, kiskorában a szüleivel Lisszabonba költöztek, mert a lakhelyükön nem találtak semmilyen megélhetési lehetőséget. Aztán eljött Párizsba. Ő is pénzt akar keresni.

Miért nem Spanyolországba ment, kérdeztem tőle, mire az anyanyelvén mondott valamit, amit nem értettem, csak a hanghordozásából derült ki, hogy utálhatja a spanyolokat. A franciák sokkal befogadóbbak, magyarázta. Azt hittem, hogy ez pont fordítva működik.

Béreltem egy kocsit, egy terepjárót. Erre beszélt rá a kölcsönző, mikor megmondtam, hová készülök. Neki-vágtam az útnak, közben megálltam Le Mans-ban, de arra, hogy körül is nézzek, nem szántam időt. Pedig hallottam róla, hogy itt szokták rendezni a huszonnégy órás ember-, sofőr- és motorpróbáló autóversenyt. De mit nézzek egy kanyargó betonsávon, mikor Fannyhoz igyekszem. Lenyomtam valami kaját az autópálya melletti fast foodban, és fél óra múltán, újra a volán mö-

gött ülve, már nem emlékeztem rá, hogy mit. Minden gondolatom körülötte forgott. Milyen lesz a találkozás? Hogyan fog viselkedni? Nem tudtam eldönteni, hogy felhívjam-e, vagy egyszerűen lepjem meg? A nőket állítólag nem szabad ilyen helyzetbe hozni. Úgyhogy küldtem egy üzenetet, hogy este hét körül érkezem. Foglaltam már egy szobát a bedekker alapján a tengerparton.

Mikor odaértem keringtem egy darabig a városban, mire kijutottam a partra. Megcsapott az az összehasonlíthatatlan, se a Tiszáéra, se a Balatonéra nem emlékeztető szag, a tenger illata. Kikapcsoltam a motort, kiszálltam, és bámultam a hullámozó óceánt. Halogattam a találkozást.

Üzent. Üzent, hogy jön. Nagyon izgatott lettem, magam se tudom, miért. Hiszen kicsoda ő nekem? Mégis felzaklatott. Egy sokat utazó, jó pozícióban levő harmincöt éves férfi, miattam és ide?

Szóltam Luziának, hogy eltűnök egy kicsit. Gyanakodva méregetett, szerintem átlátott rajtam, vagy legalábbis sejtette, mire készülök.

Akkor jutott eszembe, hogy nem beszélünk meg, hol találkozunk, amikor már a parton jártam.

Na jó, majd felhív újra. Többször ránéztem a telefonom kijelzőjére, vártam. Aztán egyszer csak megláttam egy sétáló alakot. Felém közeledett. Hevesebben kezdett dobogni a szívem.

Mi van, ha egy őrült, egy gyilkos, aki megfojt, és beledob a tengerbe?

Ugyan, miért lenne gyilkos?

Ő az. Nem lehet más, csak ő.

Magas, legalábbis hozzám képest. Ilyen magas hapsim még nem akadt.

Elindultam a parton, a város felé. Ideje, hogy megkeressem a szállásomat, aztán Fannyt.

Jó száz méterre láttam egy nőalakot.

Ő lenne az?

Jött felém.

Felkészületlen voltam. Nem szoktam pasik miatt aggodalmaskodni, de most valami megmagyarázhatatlan izgalom lett úrrá rajtam.

Megállt, nézett.

Fanny? ... Te vagy?

Igen-igen, ő az. Ki más lehetett volna?

Két magyar, távol a hazájától, a francia tenger partján, az Atlanti-óceánnál találkozik.

Megfogta a kezem, én meg az övében hagytam. Álltunk és bámultuk egymást.

Tenyere a tenyeremben. Hűvös, kicsit nyirkos, de határozott, hosszú ujjú női kéz.

Szorítja, mintha soha nem akarná elengedni.

Mintha megnémultam volna, egyetlen normális mondat nem jutott az eszembe.

Nem tölthetjük az estét a tengerparton. Gyere, mondom neki, és indulok a házak felé.

Meg is kell keresnem a szállásomat, válaszolom. Finistère panzió.

Honnét tudtad, hogy ott dolgozom? A világ végén?

Luzia gyanakodva méregette Zoltánt. Amint meglátta, hogy valamiképp összetartozunk, minden megnyilvánulásával érzékeltette indulatát. Ő persze nem törődött ezzel, talán észre sem vette. Kivettem a szabadnapom, illetve Luziát kellett megkérni, hogy szóljon a tulajnak az érdekemben. Megtette, de megorrolt érte.

Bementünk a város szívébe. A kikötő felé nem sétálhattunk, mert azt éberén őrzik, az a francia tengeri flotta fő állomáshelye. Ott sorakoznak állítólag az atom-tenger-alattjárók. Szinte semmi se maradt a régi épületekből, mert a háború végi ostrom során mindent leromboltak. A Place de la Liberté környékén nyüzsg az élet, üzletek, éttermek, kávézók sorakoznak. Akár itt is dolgozhatnék.

Kávéztunk, ránk fért, mert előző este hosszan beszélgettünk Zoltánnal. Későn feküdtem le, és álmatlanul forgolódtam Luzia mellett a franciaágyon.

Játszottam ezzel a fiúval. Azt megengedtem, hogy a kezemet fogdossa, de – c'est fini, semmi többet. Próbálkozott, miért is ne próbálkozott volna. Hiszen férfi, és láttam rajta, hogy egészen odavan értem. Arról faggattott, miért éppen ide jöttem, nem találtam volna közelebb hasonló munkahelyet?

Lehet, hogy találtam volna. De ide jöttem, mert itt akadtam ismerősre. Aki most féltékenyen dül-fül; ezt persze nem kötöttem Zoltán orrára, aki majd' felfalt a szemével. Annyit kapott csak belőlem, hogy az esti búcsúnál, a szobaajtóban hagytam, hogy megcsókolja az arcom.

Ha már a kikötő felé nem mehettünk, megnéztük a kastélyt. Felmásztunk a déli toronyba, bámultuk a sziklás tengerpartot, hallgattuk a vezetőnk elbeszélését Ouessant szigetéről, ahová bő háromórás hajókázás

után lehet eljutni a néha viharos tengeren. Ám megéri – tette hozzá jelentősegteljesen ránc pillantva. Arról is beszélt, hogy ezt a helyet még Richelieu bíboros építette ki hadikikötőnek, és hogy a második világháborúban a náci megszállók miatt az angol-amerikai gépek szétbombázták az egész várost. De ez nemigen érdekelt minket. Egymásra figyeltünk. Talán bele tudnék szeretni, csak az a kérdés, jó lenne-e ez nekem?

Szél, szél, mindig csak szél. Visszamenekültünk a Szabadság terére, leültünk egy teraszra, és Zoltán folytatta a győzködésemet, ajánlgatta, hogy ismeretségi körében szerez nekem valamilyen méltóbb munkát.

Így mondta: méltóbb munkát.

Nem akartam kiábrándítani, inkább hallgattam.

Nem megyek haza. Egyelőre nem. Majd talán pár év múlva. Szeretnék utazni. Még Párizst se láttam rendszeren, hát még Spanyolországot, és most már Lisszabonban is van ismerősöm, na és Ázsia, Kelet. Jó lenne eljutni Malajziába. Az egyik vendég mondta még Ausztriában, hogy hasonlítok a maláj lányokra. Kíváncsi vagyok, milyenek.

Zoltán a kezemet szorongatta, el nem engedte, csak amíg ebédeltünk egy salátabárban. Délután indulnia kellett vissza, várta a munkája. Elhittem, hogy nem egy nő várja valahol. Megfordult a fejemben, mi lenne, ha visszatartanám, ha engednék neki? Kicsit eljátszottam a gondolattal, hogyan folytatódna a viszonyunk? Meginogtam, de aztán erőt vettem magamon. Jobb így.

Visszakísért, fölment a szobájába, vele tartottam.

Gondoltam, adok neki valamit emlékebe. Megálltam a szobája közepén, és kíváncsian vártam. Nem csaloúdtam. Elém lépett, átölelt, a derekamra csúszttatta a kezét. Hosszan, nagyon hosszan csókolt. Nem esett rosszul. Régen csókoltak meg ilyen igazi tőzzel, lelkesedéssel, őszintén. Tényleg szerelmes belém.

Más nem történt. Nem engedtem.

Kikísértem, s buzgón integettem a terepjárója után.

„Homem”, hallottam a hátam mögött Luzia érdes hangját. Portugálul mondta, de a hanghordozásából így is mindent értettem.

Folytattuk a robotot. Gyültek az eurócskáim. Luzia is takarékoskodott, de ő haza küldözgette a pénzt a szüleinek.

Esténként kifújtuk a fáradt gőzt. Néha kibeszéltük a vendégeket, de általában nem történt semmi.

Zoltán leveleit olvastam az iwiwen. Naiv lelkesedéssel írogatott. Hogyan lehet valaki ennyi idősen ennyire emberhívő lélek?

Egyik szombaton besétáltunk a belvárosba. Luzia úgy lépkedett, mint aki tudja, hová tartunk. Tudta is. Legnagyobb meglepetésemre a Place de la Liberté egyik elágazó forgalmas utcáján, a Rue de Siam sarkán megállt egy portál előtt.

Egy peepshow kirakata csábította a férfiakat.

Bementünk, jobban mondvá kézen fogva bevitt magával.

Sose jártam még ilyen helyen, miért is jártam volna?

A kigyúrt izompacsirta végigmért kettőnket. Luziát szemlélve elhúzta a száját, engem már nagyobb érdeklődéssel szemlélt.

Je regrette, filles. Pas de places vacantes.

Luzia felháborodott.

Mi csak nézelődni jöttünk, mondta a tar fejűnek, mire az megrántotta a vállát, és magunkra hagyott.

Luzia behúzott egy fiúkébe. Aprót dobott valahová egy nyílásba, és erre mintha egy fal nyílt volna szét előttünk.

Odabenn egy afrikai csaj mutogatta a bájait. Nem mondanám, hogy jól éreztem magam. A meglehetősen telt alakú lány – inkább asszonynak látszott – mintha egy nőgyógyászati vizsgálóasztalon feküdt volna.

Lassan hozzászokott a szemem a félhomályhoz. A fülkében egy kényelmes kanapé állt szemben az ablakkal. Oda telepedtünk.

Van egy európai lány, olasz. Rád hasonlít.

Ez fölért egy vallomással. Borzongató érzés fogott el. Nem tudtam, ez most jó, vagy rossz.

Vártunk. Közben Luzia szorgalmasan dobálta az apróját a nyílásba.

A nőnemű afró miután eljátszotta, hogy kielégült, eltűnt. Pár pillanatig üresen állt az üvegfal mögötti terep. Aztán megjelent az „olasz”. Ledobta a köpenyét, és végignyúlt a heverőn. Az arca tényleg hasonlított picikét az enyémmre, de más testtájéka nem.

Egy darabig kíváncsian néztem, mit művel magával, mit kell itt mutatnia és tennie az ember lányának. Eleinte nyugodtan ült, aztán úgy tetszett, áramütés érte, gyors mozgásba kezdett, mintha egy ismeretlen szabályok vezérelte fekvő táncot adna elő. Nem viselt semmit, sehol egy ékszer, egy pánt, egy szalag – még fülbevalót sem hordott.

Luzia, az én napkeltém, váratlanul elém térdelt, férfias tenyerét a szoknyám alá bújttatta, és arcát az ölembe fúrta. Annyira meglepett ez a támadás, hogy nem ellenkeztem. Vártam, hogyan folytatja. Nem esett rosszul, amit csinált. Lassan elérte az ölemet. Addigra már széttártam a lábaim, ő meg nyalogatni kezdett. Egyre jobban éreztem magam. A lány az üvegfal túloldalán egyre nagyobbakat nyögött, hangosan élvezett. Én még visszafojtottam magam, de jött egy pillanat, amikor már nem tudtam uralkodni az érzéseimen.

Meglett, hát meglett. Nem szégyelltem. Ám törlesztenem kellett Luziának. Amint lecsendesedtem, megfogta a kezem, és végighúzta vele a nadrágján a cipzárt. Kibújt belőle, térdig sodorta, fura, hosszúszerű alsójával együtt. Földomborította dús szőrzettel borított ölét, és a

hajamnál fogva, szelíd erőszakkal a hasadéka nyomta a fejemet.

A kedvére tettem. Miután végzett, ültünk egy darabig a sötétben. A kukucskáló ablak vaktükörként meredt ránk. Kiszáradt a szám.

Hazafelé nem beszélgettünk, de este újra összebújtunk, és nagyobb kényelemben folytattuk ezt a játékot. Attól fogva már a pillantásából tudtam, mikor gondol erre.

Furcsán kezdtem érezni magam.

A férfiak, akik addig perzselő pillantással méregettek, kezdtek rájönni az igazságra.

De mi az igazság? Miért ne lehetne egy nőnek egy másik nő a barátja, testi-lelki, de főként testi jó pajtása? Ki tiltja meg? Hol az a törvény? A Bibliában áll? Más-hol? Nem erkölcsös? Férfiaknak nőkkel erőszakoskodni erkölcsösebb?

Nem érdekel a világ. Az érdekel, hogy jól érezzem magam. Sokkal jobban tudtam élvezni az ő simogatásait, mint Szabolcs löketeit, George erőszakosságát, vagy a vadbarom Karolking kegyetlenségeit.

Zoltán folyton írogat ugyan, de nincs különösebb kedvem válaszolni. Néha azért pötyögök valami rövidet, ne érezze úgy, hogy elfelejtettem.

Egyik este egyedül sétálgattam a városban. Elindultam a kikötői negyed felé, de aztán vissza kellett forduljak. Nem mehettem tovább, a katonai őrség visszaküldött, bár igencsak megnéztek maguknak.

Visszagyalogoltam a belvárosba, és elkeveredtem a peepshow utcája felé. Megálltam a kirakatuk előtt, kicsit bámészkodtam, aztán magam számára is váratlanul, beléptem.

Nem a múltkori biztonsági őr ácsorgott odabenn, hanem egy kopaszodó, borostás, de jól öltözött alak. Végigmért, mint egy marhát, akit vágóhídra visznek.

Vous venez pour l'annonce?

Értetlenül nézhettem rá.

On cherche une nouvelle fille.

Nyújtotta a kezét, és hadarta a nevét.

Venez dans mon bureau!

Azzal eltűnt egy szűk átjáróban, integetve, hogy kövessem.

Alvajáróként mentem utána.

Vörös tapétás, budoárszerű helyiségben találtam magam.

Faut pas de coucher avec moi...

Már tegezett.

...mais, je veux te voire. Tout nue à poie.

Lelassultam.

Alors, t'a besoin le travail, ou pas?

Vetkőzni kezdtem. Lassan, kimérten dobáltam le a ruháimat. Nem készültem efféle sztriptíztáncra, de mindegy volt, mi van rajtam. Itt nem a fehérműmre kíváncsiak.

Fais demi-tour!

Ült egy fotelben, és vezényelt.

Fais voir ta chatte!

Megértettem, mit akar.

Hátat fordítottam, lehajoltam, és megfogtam a bokámat.

Elégedetten nyögött.

D'accord. Tu commence demain.

Este tudok jönni, ha után.

Megkötöttük az üzletet. A bedobált pénz kétharmadát kapom.

Luziának nem meséltem erről. Majd megtudja, ha nem lát esténként, ha későn járok haza.

Első alkalommal lámpaláz fogott el. Attól nem tartottam, hogy valami bajom eshet. Attól sem, hogy nem fogok tetszeni a „vendégeknek”. Sok itt a katona, haditengerész, kíváncsiskodó is biztosan akad, főként este.

Nem tudom, mitől félhettem volna. Úgysem fogom látni az arcukat. Csak a pasik látnak engem. Amit meg magukkal művelnek, csöppet sem érdekel.

Honnét fogom tudni, mikor néznek?

A kérdésekre nem kaptam pontos választ.

Majd észreveszed, mondta a főnök, és a hátsómra csapott.

Villámló pillantásokat küldtem felé, erre bocsánatot hümmögött.

Az öltözőben megmutatta a szekrényem. Minden ragyogott a tisztaságtól. Fehérneműre vetkőztem, azaz fekete neműre: melltartó, ami alig takart valamit, és egy tanga, tangácska. A láncomat a kis kereszttel nem vettem le.

Alig találtam meg a helyem a sötétben. Aztán szinte azonnal megszoktam a félhomályt, a sejtelmes fényt. Nem használtak teljes világítást. Azt is láttam, honnan bámulnak éppen. Később kitalálta a főnök, hogy ha több aprót dobnak be, nagyobb fénnel világítanak meg minket. Ez is hidegen hagyott.

A kukkoló felé fordulva mozgattam a csípőm. Levettem a bugyimat, aztán a melltartómat. Zavartak a mozgásban. Csak a láncocska maradt a nyakamban.

Rájöttem, jobban dobálják az egyeurósokat, ha szét nyitom a hasadékomat.

Ha ez kell nekik, legyen.

Biztonságban vagyok, védve vagyok. Néznek, nézhetnek, nézzenek.

Óránként negyedóra pihenő.

Éjjeltájr általában hazaértem. Összebarátkoztam az „olasz” lánnyal, aki egy Belgrád melletti szerb faluból jött, és kicsit tudott magyarul.

Luzia gyanakodni kezdett, faggatott, míg végül kiböktem, mit művelek esténként. Kicsit megdöbbent, de aztán napirendre tért fölötte.

Szorgalmasan jártam a Sziám utcába. Vasárnap soha. Az a nap teljesen a miénk, se szálló, se kukucskáló.

Érzékeny búcsút vettünk egymástól, mert Luzia valamilyen ünnep miatt hazautazott Lisszabonba. Velem jöhetnél, mondta.

Másnap reggel, amint a svédasztalos választékot rakosgattam, észrevettem, hogy egy középkorú pasi nagyon figyel, folyton ott sertepertél körülöttem, vigyorog rám, és a nyakamban logó keresztet bámulja.

Amikor megreggelizett, kért egy eszpresszót, kevés tejjel, cukor nélkül.

Odavittem az asztalához. Egy kis borítékot csúsztattott a kezembe. Furcsa módja a borra való átadásának, de hát ahány náció, annyi szokás.

Nem pénz állt benne. A névjegye. Valamilyen doktor ez meg az. Írországból jött.

Nézett rám, nézte, hogy nézem a kis kártyát.

A tenyerével jelezte, hogy fordítsam meg.

Egy összeg állt rajta. Szép kerek összeg: 200 €.

Nem akartam hinni a szememnek. Ez több mint negyvenezer, forintban.

Az arcomat figyelte, hogyan reagálok.

Pókerarc kell, ezt már tudtam.

Nem kevés pénz ez, de kockáztattam. Ingattam a fejem.

Új kártyát vett elő, újabb számokat írt.

Az járt a fejemben, miért is ne?

300 – állt az elem csúsztatott lapocskán.

Intettem a kezemmel, hogy fölfelé, magasabbra. Látam, hogy nagyon beindult, ott mertem hagyni a vágyával, bementem tiszta tányérokért a mosogatóba. Közben izgultam, nehogy elmenjen.

Dehogy ment el. Ott ácsorgott, félve, hogy elveszít, a péksüteményeknél. Most már az arca is vöröslött, nemcsak a haja.

Fölemelte öt ujját.

Kivártam kicsit, aztán nagy kegyesen bólintottam.
Még vörösebb lett.

Nem lesz baj, gondoltam, aki így tud pirulni, nem lehet kéjgyilkos.

Előre kértem a pénzt. Tegye bele egy borítékba a portán a nevemre.

Szóltam a főnöknek, engedjen el félórára. Nagyon fontos. Zúgolódott, de beleegyezett.

Rendbe szedtem magam, fehérneműt váltottam, és a manzárdszobácskámból legyalogoltam a portára.

Ott már várt egy vastag boríték. Az első emeleti fordulónál gyorsan megszámloltam: tíz darab ötvenes domborodott benne, meg a szobaszáma egy újabb kártyán.

Luziára gondoltam, hol van éppen, ő vajon gondol-e énram? Elképzeltem a családjá körében, ahová hívott. Egyszer majd elmegyek vele Lisszabonba. Ötszáz euró.

Felvittem a pénzt a szobámba. Mi lenne, ha nem mennék le a 237-esbe? Ha szépen elsüllyeszteném a pénzét? Mit tehetne? Balhé lenne, és kirúgnának, még a gyanúért is. Jobb az engedelmesség. Ha annyira akarja, ám legyen.

Mi lehet Szabival? Fura, hogy most rá gondolkodom. Egyszer-egyszer még keresett, hívott, de aztán belátta, hogy semmi esélye, hajthatatlan vagyok.

Lássú léptekkel sétáltam lefelé. Zoltán is eszembe jutott. Néha még ír, nem mondott le a barátságunkról. Nem mondom, hogy nem esik jól. De örülök, hogy nem feküdtem le vele.

A másodikon, mint egy csiga vánszorogtam a 37-es felé. Szép, kényelmes apartman, kilátással a tengerre. Ismerem jól, takarítottam benne, és egyszer kéjesen végigdőltem a széles, selyemlepedős ágyon.

Férj, család, gyerekek, ház, üzlet. Ezért jöttem ide. Akkor meg minek habozom.

Energikusan kopogtam a szerencse ajtaján.

Azonnal kinyitotta, és szinte berántott magához. Bok-szer-alsóban várt, majdnem elnevettem magam, olyan komikusan nézett ki cipónyi pocakjával.

Igyekeztem engedelmes kislány lenni.

A mennyezet cirádáit számoltam. Aprólékosan szeret-kezett, minden percet kihasznált, minden pózt kipróbált. Az ágy fölött egy viharos tengeri tájat ábrázoló metszet lógott. Matrózok küzdöttek az életükért a vad hullámo-kon. Ő meg engem gyűrt maga alá, velem küzdött, pedig nem álltam ellent. Mohón, már-már brutálisan forga-tott, mint egy szabadfogású birkózó, akinek nem véde-kezik az ellenfele. A konyhán sok dolgom lesz még, ezért bedobtam magam, hogy mihamarabb végezzen.

Mikor élvezett, a nyakláncomba kapaszkodott, majd-nem letépte.

Erről ismertelek föl.

Ohó, hát látott a Rue de Siamon. Mindegy, készen lett.

Futottam a manzárdba. Hosszan folyattam magamra a forró vizet a tusolóban. Leguggoltam, nem bántam, hogy a hajam is csuromvizes lesz.

Utazni fogok. Igen, megnézem Párizst, Rómát, talán Luziához is elmegyek Lisszabonba. Mégis szép az élet, az életem.

Közeledett a születésnapom, és hónapok óta nem jártam otthon, anyuéknál. Most sem terveztem, hogy hazamegyek. Helyette meghívtam anyut és Violetta Párizsba, hogy együtt ünnepeljünk. Átutaltam a pénzt repülőjegyre, és foglaltam szállást egy jó hotelben, no nem az V. Györgyben, de elég jó szállodában.

Gyűlt a pénz a számlácskámon. Egy ügynök rám akaszkodott, és mindenféle befektetési tanácsokkal láttott el, de nem vettem komolyan, mert láttam rajta, hogy legszívesebben lefektetési ügyben foglalkozna velem.

Óh, a férfiak! Más nem jut eszükbe. Megvadulnak egy jó puncióért. Figyelem az arcokat, már amennyit a homályban látok belőlük esténként. Produkáljuk nekik a show-t, ők meg adakoznak, szórják bele a pénzt az automata-ablakok perselyébe, és közben gyúrnak a farkukat. Szegények.

Már rutinszerűen végzem a megszokott mozgásokat, csábító ringásokat, ütemesen emelgetem a csípőmet. Ettől állítólag megvadulnak. Oda se figyelek, máshol jár az eszem. Mintha csak a konyhán lennék, és a mosogatógépbe rakosgatnám a szennyes tányérokat, poharakat. Egyszer Luzia is eljött megnézni. Nem szólt előre, csak éjszaka árulta el, amikor mellém bújott, hogy menyire felizgattam.

Néha kapunk ajánlatokat, mutogatnak az ujjaikkal, tenyerükbe írt számokkal hívják fel magukra a figyelmet. Engem leginkább a haditengerészek kedvelnek, de a szállodai eset óta nem vállalom ilyesmit. Ez a hely nem is alkalmas erre, nincsenek privát fülkék. A munkahelyemre meg nem vinnék senkit; nem óhajtok efféle

kockázatot. Különben is elég a szexből, nagyon is elég. Luzia más, de néha ő is terhes számomra.

Violetta faggatott a neten, hogy van-e itt valakim? Neki sem árultam el, hogy lényegében szex-munkásnő vagyok. Nem maradna titokban, és hallgathatnám anyu sirámain, hogy miért nevelt minket, ezért küszködött egyedül. Hadd maradjanak abban a hitben, hogy a jövőmre gyűjtök. Mert hiszen tényleg arra, mi másra?

Egyszer egy rasztafrizurás afrikai srác esetében megintogtam. Folyton visszatért az ablakomhoz, minden este dobálta nekem az euróit. Látszott, hogy nagyon akar engem. Pár hét múlva egy vasárnapi sétánk során kiszúrt, megismert. Luziával beültünk egy étterembe, oda is utánunk jött. Egyenruha feszült izmos alakján, és ebéd közben végig engem bámult. Tudta, hogy én vagyok, tudtam, hogy ő az. A barátnőm is észrevette, megérezte, honnan árad ez a feltartóztathatatlan vágy. Eljátszottam a gondolattal, hogy vissza lehetne térni a férfiakhoz. A „kenyai”, ahogy magamban elkereszteltem, megvolt vagy százkilencven; sportos alakja gyakorkorlott szeretőt sejtetett. Nem lett belőle semmi. Luzia rosszalló pillantásokat vetett rám, no meg a fiúra.

Párizs fantasztikus volt. Öt napig időztünk, vendégül láttam anyuékat, bejártuk a múzeumokat, fellifteztünk a Toronyba, ebédeltünk a felső szinten lévő étteremben. Hajóztunk a Szajrán, és imádkoztunk a Notre Dame székesegyházban. Esténként kis bárokban üldögéltünk, csak egykori lakhelyemet igyekeztem elkerülni, de nemigen lehetett, mert a Sacré Cœur sokfelől vonzotta a turistatekinteteket, így családtagjaimét is. Furán elidegenedtem tőlük. Már nem lehettem anyucica édes kislánya és Vio bájos nővérkéje. Felnőtt lettem, mindörökre.

Anyu azért boldognak látszott, Vio meg kíváncsinak. Faggatott, hogy mennyit gyűjtöttem össze, és mikor megyek haza? Ezt a kérdést anyu is feltette, minden

áldott nap. Mikor jövök haza? Diplomatikusan kerülgettem a választ, kitérő feleleteket adtam, olyasmiket, hogy karácsonyra egész biztosan.

Luzia naponta hívott. Beszámolt a szállóbeli történeskről, de tudtam, hogy hiányzom, azért telefonálgat.

Utolsó nap kikísértem anyuékat a reptérre. A búcsúzkodásnál kicsit megintogtam, és elérzékenyültem.

A gyorsvonaton Brest felé már elszállt a bánatom. Lapozgattam az újságokat az étkezőkocsiban. Egy hajózási magazinban munkatársakat kerestek egy hosszabb atlanti-óceáni útra. Bargirl, ez a munkakör is szerepelt az ajánlatok között. A Cyrus másodtisztjénél kell személyesen jelentkezni, és Cherbourg-ból indulnak az Atlanti-óceánra.

Komolyan gondolkodóba estem, de Luziának nem szóltam semmit. Még csak az kellene, hogy megint féltékenykedni kezdjen. Gondosan kiteptem a magazinból a hirdetést, és eldugtam. Mindig vágytam egy nagyobb tengeri utazásra.

Ehelyett egyelőre Lisszabonba mentünk. Szabadságunk idejére Luzia meghívott magukhoz. Végigautóztunk a francia tengerparton. Nantes, La Rochelle voltak főbb állomásaink. Mindenhol megálltunk egy kicsit, olcsó kis szállókban vettünk ki szobát. Nantes-ban üldögéltünk az egzotikus fákkal teli Jardin des Plantes-ban, La Rochelle-ben megbámultuk a kikötői tornyokat, amiket valamelyik bíboros ostromoltatott a vallásháborúk idején. Bordeaux-ban már nagyon sürgetett a barátnőm. Gyorsan leadtuk a bérelt kocsit, és hajóra szálltunk. Mindig vágytam erre, és Luzia tudott egy járatról, amelyik Bordeaux-ból Portóba tartott. Időbe tellett, amíg a Garonne hosszú torkolatán felhajózva kiértünk az Atlanti-óceánra, és Spanyolország, pontosabban baszkföld partjai fölött eljutottunk Portugáliáig. Közben kikötöttünk pár órára La Coruñában.

Kiséáltunk a partra, de túl messzire nem merészkedtünk, nehogy lekéssük a továbbinduló hajót. Különben is gyanús alakok ólálkodtak a part mentén, legalábbis a barátném szerint.

A negyedik napon megérkeztünk végre Portóba, Luzia hazájába. Egy kis hegyi faluban született, a Zezere-folyó mellett. Azt hittem, ő találta ki ezt a nevet, de aztán az autóbusszal, amelyen megtettük a több mint ötórás utat, valóban kereszteltük a folyócskát. Tehát nem legenda – valóság.

Lisszabon egy álom. Pontosabban Lisboa, ahogy ők mondják. Nem kellett útikönyv, mert Luzia kalauzolt mindenfelé. Mintha egy mesébe érkeztem volna. Leszálltunk a buszról, semmi kis csomagjainkkal felkászálódunk egy villamosra, és rákanyarodtunk egy elképzelhetetlenül szűk utcára. Felfelé egy lejtőn.

Kitárult a város, a tenger, a világ.

Nem véletlenül mondják ezt a helyet fehér városnak. Vakított a nap. Sürgősen szereznem kellett egy nap-szemüveget. A bresti viharos tengeri szelek után itt szintiszta ragyogás fogadott. Fény, fény és fény mindenütt. Összebújó házacsák, szűk sikátorok.

Luzia szülei, öccse és húgai egy kétemeletes házban laktak. Összesen öt gyerek. A legidősebbként ő ment el szolgálni idegenbe.

Kitiöntetű szeretettel fogadtak, még engem is. Luzia megmutatta a szobánkat, az ágyunkat. A kislányok csüggtek rajta, a csomagját nézték nagy áhítattal. Várták, mit kapnak. Én is hoztam nekik egy-két apró ajándékot.

Luzia apja, Ramón igazi családfőként uralkodott az apró szobácskákból álló lakásban. Az asztalnál ő mondta el az áldást, keresztet rajzolt a cipóra, mielőtt megszegte. Nekem, a vendégnek kínálta először a tálát, melyben leginkább a lecsóhoz hasonlítható étel gőzölgött.

Madjar, mondta kedves hangsúllyal, és felém nyújtotta a merítőkanalat.

Szép napokat töltöttünk együtt. Bejártuk a várost, Luzia mindent megmutatott, amit érdemes volt látni. Fölmentünk a Szent Györgyről elnevezett várba, imádkoztunk a Magdolna-templomban. Ott csókolta meg a kezemet.

Itt is van ám Eiffel-torony, nemcsak Párizsban, dicsekedett, és egy villamosjegy áráért felvonattuk magunkat a Santa Justa tetejére. Felül szélesedett a kilátó, jó, hogy odalenn nem láttam ezt. Így is szédelegve bámészkodtam körbe. Luzia erősen szorította a kezemet.

Megcsodáltam a sok-sok parkot, amelyek a városban folyton élénk bukkantak. Ezekhez képest a mi Sziszi-kertünk semmi.

Varázslatos világban éltem hosszú napokig. Lehet, hogy ide kellett volna születnem?

Egyedül nemigen merészkedtem az utcára, bár a sötét hajammal és szememmel nem ütöttem el a portugál nőktől. Csakhogy kihívó a viselkedésem, jegyezte meg Luzia a fülembe suttogva. A nők itt lesütött szemmel közlekednek az utcán, legalábbis az ő városnegyedükben.

Esténként, ha nem mentünk el valahová, a belváros felé vagy egy parkba térzenét hallgatni, kiültünk az erkélyre nézelődni. A tengerből csak egy keskeny sávot láttunk onnan. A szűk utca két oldala között a villamos felsővezetéke szabdalta apró darabokra a kilátást.

Ráláttunk a szomszéd utca hajlatában dombra kapaszkodó pályatestre. Negyedóránként jött, este is, és hajnalban újrakezdte a csikorgást. Meg lehetett szokni. Ha ilyenkor felébredtünk, összegabalyodtunk a közös ágyon.

Reggelente a tengerparti sirályok fura, kacagásszerű rikoltozására ébredtem. Kinéztem az ablakunkon, bámultam a nagy vizet, azt, amit innét látni belőle. De tudtam, hogy ott lüktet, teljes valóságában, hallani

véltem a zaját, az örökké partot érő, egymást követő hullámokat. Elképzeltem, milyen lehet rajta hajókézni. Luziának persze nem szóltam erről. Nem értette volna, kifogásokat támasztana, aztán engesztelhetném. Hallgattunk inkább.

Makacsul vissza-visszatért a tengeri utazásom álma. Nagy hajón vagyok, luxuskörülmények között. Mindenki az én szolgálatomra áll. Válogathatnék a szebbnél szebb férfiak közül, de csak győtröm őket. Én vagyok a tenger királynője, hódolnak nekem. Körbehajózzuk a világot, és valahol a Csendes-óceánon, egy nagyobb szigeten, Hawaii környékén kötünk ki.

Aztán majd rám köszönt a valóság. A panziók, a szolgamunka, a férfiak, akik mind csak azt akarják, hogy szétegyem a lábam. Ki így, ki úgy. A romantikus udvarló finomabban óhajt célba érni, de végül az eredmény ugyanaz. Kár, hogy én nem érezhetem ennek az örömét, csak Luzián látom, milyen a hatása, de férfiként soha nem hatolhatok bele senkibe. Olyan kár.

Számot vetettem a sorsommal. Mit akarok én az életől? Mit szeretnék elérni? Hol élnék legszívesebben? Hogyan tudnék a lehető leggyorsabban célt érni?

Megkeresetem a hirdetést a bargirl állásra. Fel fogom hívni őket Brestből. Hihetetlenül magas összeget ígérnek a három hónapos útra. Két hét múlva indulnak. Addig van időm gondolkodni. Megyek, azt hiszem.

Luzia semmit sem sejt. Nem is mondom meg neki, csak az utolsó pillanatban. Most élvezzük a percek, a napok, az órák, Lisszabont. Csodás város – fehér város. Így emlegeti Luzia valami film alapján, amit Párizsban, egy művészmoziban látott.

Egyik este, otthoni vacsora közben kettesben maradtunk, mert a szülei valamilyen búcsújáró helyre kirándultak a gyerekekkel. Hallgatagon ettünk, ő törte meg a csendet.

El akarsz menni?

Hát visszamegyünk, letelik a szabadságunk.

Onnan akarsz elmenni.

Nem kérdezte, állította. Rémes, hogy ez a lány ennyire belém lát. Megpróbáltam hárítani.

Nekem is van egy otthonom, anyám, családom.

Te mást akarsz, máshová menni.

Ezt meg honnét veszi. Kutatott a holmimban?

Nem feleltem rögtön, keresgéltem a legkevésbé fájdalmas választ.

Megelőzött.

Szólhattál volna.

Majdnem kiböktem, hogy téged oda úgysem vennének föl, de aztán visszanyeltem. Nem akartam megsérteni. Hallgattam inkább.

Fölkelt az asztaltól, kiment az erkélyre. Utána kellett volna menni, kiengesztelni, de nem fűlött hozzá a fogam. Hagytam szenvedni.

Párás tekintettel jött vissza. Azt hittem sírt, de tévedtem.

Nekem esett, és pofozott, ütött, ahol csak ért. Nem védekeztem.

Azt hittem, nem élem túl azt a napot. Mindnyájan rettenetesen berúgtunk. Gordon hozott valamilyen brazil pálinkát. Kóstolgattuk minden leosztás után, eleinte ízlett, kellemes, csípős az aromája, aztán éreztük, hogy baj lesz, de a zsuga lekötött. Osztás osztás után, és folyton nyertem.

Ez Bertheau búcsúestje, azaz csak lett volna, mert végül az enyémmé alakult. Folyamatosan veszített, én meg általában nyertem. Tudtam, mikor kell kiszállni, mikor kell blöffölni. Ő meg nagyon berúgott. Bírtuk a piát, de ebben az ördögi brazil lében lehetett valami, nemcsak szesz, több és más, tán valami drog is.

A végén nem maradt semmije, feltette hát a hajójegyt. Előttem számolatlan kupacban a dohány, nála semmi, csak ez a jegy. Illetve nem is jegy, több annál, szerződés egy óceáni hajóútra, ahol dolgoznia kell, fotózni, szükség esetén videózni. Legalább három hónap, kiköt a hajó Casablancában, Dakarban, aztán Dél-Amerika, Rió, Montevideo, és ha igaz, elhajóznak a Húsvét-szigetig. Egyik helyen se jártam még, itt rohadtok Cherbourgban, kattintgatok a bulvárnak a nyaralókról, a híresebb vendégekről. S most ez az esély. Nyugodt maradtam. Semmi veszítenivalóm, legfeljebb megválok néhány bankjegytől, ami ezelőtt sem volt az enyém. Bertheau-nak volt veszténivalója. Ketten maradtunk a texas-holdenben. Nálam két pár, treff és káró hetes, meg kör és pikk bubi. Talán elég lesz valamire. Az ő keze reszketett, nem tudtam, hogy a piától vagy a kockázat miatt. Pedig úgy sosem szabad játszani, hogy fontos legyen a nyérés.

Mit cifrázzam, mutatni kellett, és enyém lett a hajójegy. Bert összeomlott, a végén hárman támogattuk, és raktuk bele egy taxiba, magas borraival a sofőrnek, hogy vigye haza. „Didier, ez halálos!” Ezt hajtogatta, legalább nyolcszor-tízszer hallottam tőle, mialatt a kocsi tuszolt. Hosszú lába minduntalan kilógott a járdára, mert folyton lecsúszott az ülésen. „Didier, ez halálos!” Nyomta tovább nekem. Mire kijózanodik, én már a Vizcayai-öböl felé hajózom. Félrészen össze dobáltam pár holmit egy sporttáskába, és elhúztam a kikötőbe. Mintha menekültem volna valami elől. Alig találtam meg a hajót, Cyrosnak hívták, örültem, hogy felszállhatok, mielőtt Bertnek eszébe jut, hogy vissza imádkozza a jegyét, az utazását. A reményét. Mire is?

A másodtiszt – később megtudtam, hogy ez a rangja – alaposan megnézett, faggatott, a holmim is átkutatta. Furcsálltam, mert Bertet sem ismerték itt, úgyhogy mindegy lehetett, ki érkezik a jegyével és a szerződésével, mert azt is mellékeltek, szerencsére nem névre szólót.

Elfoglalhattam a kabinom, és lefeküdtem aludni. Mire kiérünk a nyílt vizekre, ki is heverem a brazil pálinka hatását.

Nem tudom, mennyit alhattam. Megállt a karórám, mert reggel, azaz hajnalban elmulasztottam felhúzni. A telefonom is lemerült, de ki az öreg istent hívhatnék föl erről a tengerjáróról. Legföljebb engem kereshetnének a lakbér-hátralékom miatt, vagy esetleg Bert telefonálhatna.

Kidugtam az orrom a kajütből. Elegáns faborítás mindenütt, ezt érkezésemkor nem szemlélgettem. Egy keskeny, de biztonságos lépcsőn felmásztam, gondolom, az étterembe. Mindenütt luxus, csillogó burkolat, kényelmes bőrfotelek, üveglap minden asztalon. Tuti, hogy brit építés, azok tudnak ilyen kényelmet varázsolni maguknak.

Délután lehetett, mert egy lélek sem ült az asztaloknál, csak a bárnál láttam egy fiatal nőt. Leültem a pult elé, és rendeltem egy erős kávét.

Az azonosító kártyáját kérem, uram.

Tényleg, a személyi ellenőrzés után kaptam valami ilyesmit. Míg a zsebemben kotorásztam, szemügyre vettem a pincérnőt. Kislányosnak hatott, alig lehetett több húsznál. Odanyomtam eléje azt a vacakot, megnezte, bólintott, valamit felírt róla magának egy mapába.

Ön a hajó vendége. Az ellátása ingyenes.

Ez jól hangzott. Méregettem a lányt, de a fejem még mindig a brazil pálinka adósa volt. Különben sem csajozni jöttem, hanem dolgozni. Hogy mit, azt nem tudom, de majd szólnak, ha esedékes lesz. Tengeri merülést nem vállalok, nem akarom egy cápa gyomrában végezni, inkább egy széplány karjai közt.

Kisétáltam a nyitott fedélzetre. A tenger tükörsimán feküdt hajónk hasa alatt. Már nem látszott semmilyen part. Görög zászló alatt hajóztunk, ennyit tudtam meg másnapos sétám során. Érdekes, mert görögül eddig senki se szólalt meg a közelemben. A pincérlány tudott franciául, bájos akcentussal törte a nyelvet. Elfelejtettem megkérdezni, milyen nációhoz tartozik. Talán olasz. Leballagtam ugyanazon a szűk lépcsőn, be a kabinomba, az ágyacskámba. Kávét ide vagy oda, aludtam másnap reggelig.

Arra ébredtem, hogy pokolian éhes vagyok. Mosakodás óné, szőrös pofa bámul rám a tükörben, harmadnapos borosta, gyorsan lehúzzom, így mégse mehetek társaságba.

Fönn a bárban pompás reggelit kapok, dzsúsz, tea, sonka, tojás, dzsem, pirítós. Mintha ezer éve nem ettem volna. A tegnapi vagy talán már tegnapelőtti lány sehol. Egy mogorva fekete szolgált ki, de minden

rendben zajlott. A hosszú kávét már egy nyugszékben szopogattam. A tenger még mindig simán kékllett. Semmi dolgom, és most először jutott eszembe, hogy mi az istennyila ez itt? Miért kerüljük meg Amerikát, mint Magellán tette pár száz éve? Természettudományos kutatóút? Hol vannak a tudósok, távcsövek meg minden?

Végül is nekem mindegy. Ha akarnak valamit, majd szólnak. Addig meg nyugi.

Az első kikötő Casablanca. Idősebb arab urak szálltak föl a hajónkra. Csomagjaikat a kikötői személyzet hordta föl, aztán eltűntek szem elől. Ők lennének a kutatók?

Nagyjából négy órát vesztegeltünk a dokkban, utána irány dél.

Már untam magam, úgyhogy felfedezőútra indultam. A személyzet szinte észrevétlen maradt. A hajófenék bizonyos pontján egy kigyúrt afrikai állta utamat, és udvariasan, ékes francia nyelven megkért, ne menjek tovább.

Mi a csuda lehet ott?

Nem gyanakodtam, csak a kíváncsiságom ágaskodott.

Visszamentem a bárba, ahol megint az a lány szolgált ki, aki előző nap. Whiskyt kértem, sok jéggel, sok szódával. Megint elkérte az azonosítót, pedig már ismerhetett volna, és rajtunk kívül senki sem ült az elegáns teremben.

Látta az arabokat?

Értetlenül nézett rám, és nemet intett.

Mintha szájzára lenne. De majd kimozdítom ebből az állapotból. Lehetne kezdeni valamit vele, nagyon dögös csaj.

Meddig van szolgálatban?

Reggelig.

Holnap szabadnapos?

Csak rázta a fejét, hogy nem.

Az ördögbe is, hát ha huszonnégyórázik, akkor másnap szabad, nem?

Erre is néma maradt. Kértem a második whiskyt, és magára hagytam. Távolból figyeltem, amint tesz-vesz a pult mögött.

Itt valami nincs rendben. Negyedik napja alig látok embert. A hajófenéken zárt raktárak, vagy mi a szösz. Idős arabok szállnak fel, aztán eltűnnek. Hozzám senki sem szól. Még a pincérlány is titokzatoskodik. Igaz, az ellátás pazar, és egy centbe sem kerül. A whiskyjük is jó. Hát akkor?

Jöttek a napok, mentek a napok. Elhajóztunk Nyugat-Afrika partjai mellett. Egyre nagyobb forráság köszöntött ránk, de jól működött a légkondi. A Zöld-foki-szigeteknél a szárazföld felé vettük utunkat. Megálltunk Dakarban. Szívesen kiszálltam volna, sosem jártam még itt, de csak egy-két órát időztünk. Mindenestre nagy feltűnést okoztunk a kikötőben. Megint fölszállt egypár luxus-utas, legalábbis úgy véltem, azok. Nem látszottak tudósoknak.

Este aztán, miután elhagytuk Afrikát, és a nyílt óceán felé vettük az irányt, végre megelevenedett a bár, és fény derült az úti célunkra. Az arabok és a feketék szinte teljesen megtöltötték a termet. Mindegyik asztalánál ült egy-két fehér lány, szőkéek, barnák, vörösek, különféle nációk képviselői. Egy fehérbőrű, telt alakú különösen felhívta magára a figyelmet, a szoknyácskája semmit sem takart húsos combjaiból. A mellette ülő arab lelkesen tapogatta. A lány meg csendben tűrt. No, erről van szó.

A pult mögött az a kigyúrt színes bőrű állt, akiben felismerni véltem a további sétától eltanácsoló biztonságít. Gondoltam, most lemehetnék körülnézni, de mi van akkor, ha egy hasonló alakba botlom?

A pár perc múlva történtek maradásra bírtak.

Az addigi halk zene fölerősödött, és az ismerős pultos lány, a bargirl rúdtáncba kezdett. Eddig föl sem tűnt ez a fényes eszköz, azt hittem róla, egyszerű statikai elem. De mégsem az.

A lány ügyetlenkedett, de ez nem számított. A pasasok figyeltek, akinek nem jutott az asztalnál partner, az mind kiszemelte magának a kigyózó testet.

Tehát egy szex-hajón vagyunk.

De nekem mi lesz a dolgom? Nyilván fotózni kell majd.

A pultos lány fényes, flitteres ruhában vonaglott. Fogta, ölelte a rudat, mintha tériszonya lenne, vagy mintha viharba került volna a hajó. Nem alakította jól a szerepét, mégis üdén hatott az ügyetlensége.

Valaki kiáltott egy szót.

A fekete bárpincér súgott valamit a lánynak, mire az ledobta a flitteres mellénykét. Fekete trikója alatt semmi más. Borotvált hónaljának puha dombocskája további szépségeket ígért.

Folytatta a rúdtáncot. Sejteni lehetett, nem ússza meg ennyivel.

Az egyik arab a tárcájába nyúlt, és egy lepedőnyi zöld bankjegyet csúsztatott a pincér tenyerébe. Az meg a lánynak mondott valamit, aki a rúd mögé bújva, lecsúsztatta magáról a flitteres szoknyát.

A terem levegője átforrósodott. Két fekete pamutharisnya combközépig takarta az esti fényben is vakító fehér lábait. Vidékiek, rusztikus hangulatot, mindenképp ártatlanságot sugallt ez az olcsó ruhadarab.

Táncolt tovább. Rámászott a rúdra, mintha magába akarná venni, de láttam rajta, inkább takarónak használja. Mást már nemigen vethetett volna le a harisnyáin kívül.

Vártam a fejleményeket. Még a nevét se tudom, s máris meztelenül látom. Nem mintha ez problémát okozna. A gond az, hogy majd valamelyik arab vagy fekete viszi ágyba nemsokára.

Újabb bankó, új kívánság, le a harisnya, előbb az egyik, aztán hangos követelésre a másik is.

Felálltam a helyemről, és kihátráltam a bárból. Az üvegajtón keresztül még láttam, amint a lányt megfosztják utolsó ruhadarabjától.

Csodálkoztam magamon: annyira megkedveltem, azért nem akartam látni a megaláztatását?

Elértük az Egyenlítőt, és iszonyú hőségben hajóztunk tovább. A déli órákat csak a légkondicionált kabinban lehetett kibírni.

Hamar leszállt az este, itt tizenkét órák a nappalok és az éjszakák. Hat óra tájban, mikor alkonyodott, és a vacsora előtti whiskymet szopogattam, az ismerős fogd-meg veregette a vállamat.

A főnök beszélni akar veled.

Na végre, megtudok valamit a feladatomról.

Zegzugos utakon kísérték a párnázott luxuslakosztály elé. Az ajtónál a kísérőm átadott egy másik marcona feketének.

Lassan szokta meg a szemem a félhomályt.

Odabenn halk zene szólt, valamilyen keleties, folyton ismétlődő dallam, mintha a *Boleró* lenne, de mégsem az. Egy süppedő bőrkanapén kövér, idősebb úriember szívogatta a vízpipát. Bódító illat terjengett az alacsony mennyezetű luxusfülkében.

A testőrféle súgott valamit a pipázó fülébe.

Bon, mondta az, és fölpillantott mélaságából.

A testőr egy elegáns bőrtáskára mutatott.

Ott a felszerelése. Gondolom, nem probléma magának a gépek kezelése.

Belenéztem. A legjobb minőségű fényképező- és felvevőgépet rejtette a táska. Nem sajnálták rá a pénzt.

Lefényképez és lefilmez mindent, amit Adabi mutat magának.

Zsíros ujjaival a testőre felé intett.

Semmin sem csodálkozik, semmilyen akcióba nem bocsátkozik, és mindenről hallgat. Világos?

Bólintottam.

Remélem, tudja a száját tartani. Különben...

Sokat sejtetően elhallgatott.

A felvételeket minden alkalom után leadja.

Értem, mondtam, de nem sokat értettem, inkább csak sejtettem.

Kérdés?

Lett volna, de jobbnak láttam, ha hallgatok.

Jó munkát!

Adabi intett, hogy mehetünk.

Lekísért abba a zónába, ahol egyszer már kíváncsikodtam. Azt már sejtettem, hogy ez egy szex-hajó, és a színesek szebbnél-szebb fehér lányokkal szeretkezhetnek, jutalomból vagy magas összegekért. Amit azonban odalenn láttam, az túlszárnyalta a legszélsőségesebb fantáziát. Valami ördögi agy eszelhette ki, és valósította meg ezt a már-már pokolbéli berendezést.

Sötétbarnára pácolt faburkolat, rejtett világítás. A széles terem közepén kalodaszerű állványok, bennük helyek a nyaknak, a karoknak, a padlóhoz rögzítve pedig lábbilincsek sorakoztak. Az oldalfalon vesszők, korbácsok lógtak. Nem minden tárgy és eszköz rendelkezésével jöttem tisztába, de abban biztos lehettem, hogy ez afféle szex-kínzókamra.

Adabi ezen az alvilági helyen szokatlanul beszédesnek mutatkozott. Közölte, hogy a lányok, akik jóval nagyobb létszámban tartózkodnak a hajón, mint amenynyit láttam belőlük, naponta nyolc órán át teljesítenek szolgálatot. Az idő alatt ki vannak kötve a kalodákhoz. Természetesen, mondotta a zord cerberus, semmilyen ruhadarab nem lehet rajtuk. Bárki a hajó vendégei közül használhatja őket, annyi ideig, ameddig akarja, és

bírja. Ha nem elég engedelmesek, fenyítő eszközök használata engedélyezett. Neked ezeket a műveleteket kell filmezned.

Tegezett, és műveletnek nevezte, amit filmezni kell.

Minden világos?

Kiszáradt torokkal bólintottam.

Én vagy valamelyik társam mindig itt lesz. Ügyelünk a rendre.

Meglehetősen fenyegetően hangzott.

Te nem vehetsz részt a játékokban. Csak filmezhetsz, ez a kötelességed.

A luxushajó egyszerre büntetőtáborrá vált. A lányokat tényleg nyolcórás váltásban hozták ide a kabinjaikból. Az örök eleinte még ismertették velük a házirendet, aztán később ez szükségtelenné vált. Jöttek a használók is, és tették, amit a vágyuk diktált. Fenyítő eszközök alkalmazására is sor került. Nem mintha az áldozatként feltálat ifjú szépségek ellenálltak volna, nem is teheték. Csak úgy kíváncsiságból, vagy saját vágyuk fokozása érdekében csapkodták a lányok hátát, fenekét, combját.

Ha korábban nem gyűjtöttem volna tapasztalatokat az emberi gonoszságról és aljasságról, itt most megtehettem. Magam is beléptem ebbe a körbe azzal, hogy filmeztem, rögzítettem mindent, ami odalenn történt. Este pedig leadtam az anyagot a főtestőrnek.

A sah elégedett a munkáddal, közölte a harmadik vagy negyedik napon.

Tehát sah. A valódi neve hadititok.

Jutalomból választhatsz egyet a lányok közül.

Ajándékdugas. Mégse éltem ezzel a lehetőséggel. Elborzasztóan hatott a kegyetlenkedés. Éjszakánként visszatérő álommá vált, hogy az egyik marcona fekete engem ütleget, és mást is akar velem művelni.

A pultos lány, a kedvencem is az áldozatok közé került. Őt azonban nem akartam filmezni, amikor használatba vették. Némán tűrte a megaláztatást, de a szeme, sötét csillogó szeme kérlelően tekintett rám. Nem tudtam nem nézni az arcát, melyen izzadság és könny csordogált. Közben a gép forgott, rutinosan tartottam rá egy másik testre, mely mögött egy kövér arab szuszogott.

Mi lesz a vége ennek?

Mit tesznek a lányokkal?

Valaha is elengedik őket?

Megölik, és a tengerbe dobják a testüket?

Hogy velem mi lesz, azzal nem foglalkoztam. Ahogy lesz, úgy lesz. Szökni mindenesetre nem lehet. Állítólag kikötünk Rióban, de legföljebb én léphetnék meg. A lányokat ugyanis a nyolcórás „szolgálat” után a kabinjaikba zárják. A kiszolgáló személyzet csupa férfiból áll. Marcona feketék őrzik a folyosókat. Néha fel-feltűnik egy színes vendég, s tudom már, hová tart. Dülöngél, de nem a hajókázás miatt. Isten tudja, miféle szereket nyomnak magukba, hogy még jobban élvezhessék a kiszolgáltatott testeket.

A nevét se kérdeztem annak a pultos lánynak. Szeretnék segíteni rajta, de nem tudom hogyan? S miért éppen neki? Hiszen a többiek éppolyan rabok, mint ő.

Megkedveltem, igen. Az igazság az, hogy nagyon tesszik. Ha ő van szolgálatban odalenn, legszívesebben le sem mennék. Nem tudom, mikor veszik észre, hogy az ő képsorai hiányoznak a galériából.

Azt se tudom, melyik a kabinja. Próbáltam jeleket adni, szemmel, kézzel is, de nem vette észre. Vigyáznom kellett, nehogy a cerberus meglássa. Szerencsére őt még nem verték, de bármikor megtörténhet az is. Ezt végig kell csinálnunk, nincs szabadulás. Ezt licitáltam ki magamnak, azokkal a gyöngé lapokkal, azon az elátkozott pókerpartin.

Vajon Bert mit tenne a helyemben? Tudott róla, mire szól a megbízás? Nem hinném.

Figyeltem a tengert, mikor érünk Rióba. A személyzet tagjai közül bárkit is kérdeztem, kitérő válaszokat adtak.

Még pár nap, vagy ezt mi nem tudjuk, csak a kapitány.

De ki az isten a kapitány? A vízpipás sah nem lehet. Hiába nézegetek fölfelé a hajóhídra, a foncsorozott üveg jól rejtí a parancsnokot. Ő a legnagyobb kurva mind közül; tudnia kell, hogy mire használják a hajóját. És én mi vagyok ebben a játszmában? A lányokhoz képest ugyancsak az – prostituált. Ők nem azok, ők mártírok. A szex rabszolganői.

Elcsíptem egy egyenruhás hajóst, de nyelvi nehézségeink támadtak, vagy úgy tett mintha nem értene se franciául, se angolul. Még a némettel is próbálkoztam. Talán spanyol? De nem lehet, mert annyira skandináv jellegű a képe. Bizalmatlanul méregetett, bámult utánam, megjegyzett magának.

Hogyan tudják titokban tartani a személyzet előtt, hogy mi zajlik odalenn? Senki nem tud semmit? Az lehetetlen. Ha mégis, miért tűrik? Pénzért, természetesen. Nem hinném, hogy mind szadisták. Egyszerűen nem számít nekik néhány európai lány szenvedése. Nem is tudom, hányan kínlódnak rabságban? Egyszerre még sosem láttam őket. Tízen? Húszan? Még többen? Három váltás, nyolc kaloda odalenn. Ebből még semmi sem következik.

Egy este végre Rióba értünk, de nem futottunk be a kikötőbe. Egy révhajó jött ki hozzánk. Valamilyen csomagot süllyesztettek le a hajótest mellett. Nem vették észre, hogy figyelemmel követem az akciót. Nem volt nálam még egy rohadtt fényképezőgép sem, úgyhogy a történés dokumentálatlan maradt.

Mire hajnalodott, már megint a nyílt óceánon hajókáztunk. Következő állomás Montevideo, Uruguay. Aztán a Húsvét-sziget, ha minden igaz. Valahol talán föl kell tölteniük a hajót. Esznek is az emberek. És a pia is szépen fogy.

Tengeri viharba még nem keveredtünk, a vihar itt dúlt a hajófenéken meg bennem. Rutinszerűen készültek a felvételek, teltek a memóriakártyák. Még ha akartam volna, se lehetett másolatot készíteni róluk. Szigorúan számon tartották, hány darabot filmeztem.

Hirtelen eszembe ötlött, hogy kaptam én egy jelképes bont, egy jutalom lehetőséget. Így talán találkozhatnék vele, akit napok óta nem láttam sehol a hajón. Bár nem tudom, hogyan oldanám meg, magam sem tudom, mit tennék, mi lenne, ha szemtől szembe állnánk egymással? Ki lát önmagába?

Addig-addig tűnődtem ezen a lehetőségen, míg nem egyszer megpillantottam végre. Bőrszíjon vezették, mint a rabokat a kihallgatásra, csak hogy nem a csuklóján, hanem a nyakánál fogva. Magas sarkú cipőben billegett, más ruhadarabot nem viselt. Utánuk mentem, de nem a lenti terembe vitték, hanem a sah szobája felé.

Ó, hát ezért nem látom őt napok óta. Külön használatra rendelték. Most már feltétlenül találkozni akartam vele.

Szóltam Adabinak, hogy beváltanám az ígéretüket. Kellene nekem a pultos lány.

Elnevette magát.

Azt nem lehet.

Miért?

Válasszál másikat, van elég a hajón belőlük.

De nekem ő kellene.

Mondtam már, azt nem lehet.

Beszüntette a kommunikációt, s meglehetősen szigorral nézett utánam.

Odalenn, a kónteremben egy vaskos szőket vesszőztek ketten. Tehették, senki sem korlátozta őket. Aztán mikor megúnták a lány zokogását, könyörgését, elől-ről-hátulról munkába vették. Forgott a gyomrom, de filmeztem.

Talán kell lennie egy orvosnak a hajón. Ez adott egy ötletet. A következő napon nem jelentkeztem időben a kamerámmal.

Bevált a tervem. Délájban kopogtak a kabinom ajtaján. Csak integettem a bekukkantó őrmek, hogy ne jöjjon be. Doktor, doktor, hajtogattam.

Ügyesen színlelhettem, mert a fickó megrettent, és eltűnt. Vártam, s közben az járt a fejemben, mit mondjak majd az orvosnak?

Nem sietett túlzottan. Eltelt legalább egy óra, mire bedugta borzas fejét az ajtómon. Sosem láttam még ezt az embert a hajón. Még orvosi táskát sem hozott.

Gondoltam, hogy gyomorrontást színlelek. Mutogattam a hasamra, meg a mosdóra, jelekkel hoztam tudomására, hogy rókáztam, mert se franciául, se angolul nem beszélt. Olasz a fickó, de a leglinkebb fajtából. Őt is úgy szerződtethették erre a hajóra, mint engem. Azaz engem senki sem szerződtetett.

Hogy a fenébe kérhetnék segítséget ettől az alaktól? Ahogy elnézem, ez biztos nem utasította vissza, hogy kedvét töltse valamelyik lánnyal.

Végigjátszotta velem a szokásos orvosi hókuszpókust. Kidugtam rá a nyelvem, belenézett a torkomba, megnyomkodta a hasamat, fogta a pulzusomat. Nagyon nyögtem neki. Négy ujját a tarkómra tette, és egy számot mormogott. Csóválta a fejét, de nem tudtam, hogy miért. Még a végén tényleg betegnek nyilvánít.

Valóban elment a kedvem a lányok gyötrésének filmezésétől.

Riposo-riposo, ezt hajtogatta a digó doki.

Néhány tablettát kotort elő a zsebéből, és a vizes pohár mellé helyezte.

Most vagy soha.

Jobb ötlet nem jutott eszembe: megmutattam a gépemben a rúdtáncos pincérlány fotóit.

Nézte-nézte, aztán idegesen visszaadta a masinát.

Non capisco, ezt hajtogatta. Non capisco.

Ennyit megértettem a szavaiból. Jól megnézett, és magamra hagyott.

Újra látva a képeket, észrevettem valamit a lány nyakán. Kinagyítottam a fotót, és a bőröv alatt, amivel vezették, tetovált kínai írásjelekre figyeltem föl. Gerincszlopa mentén egymás alatt sorakoztak a „jelek”. Itt írták rá, vagy már így érkezett? Amikor meztelen lett a rúdnál, még nem vettem észre rajta a jeleket. Végül is nem mindegy, mikor és hol írták? Hogy mit jelent, az talán fontosabb. Lemásoltam egy papírra, és zsebre gyűrtem.

Megpróbálkozhatnék netközelbe jutni, föl kellene kutatni, merre rejtőzik a szerkentyű, őrzik-e? Titokban persze, mert arra nyilván kínosan ügyelnek, nehogy valaki kapcsolatba léphessen a külvilággal.

Valamit ki kellene találni. De mit tehetnék egyedül ezt a büntetőtábor üzemeltető bandával szemben?

A mobil lenne a megoldás. De a nagy kapkodásban nem hoztam el a töltőjét. A lányoktól meg biztosan elszedték. Egyáltalán, kit is hívhatnék? A zsugás Bertheau-t Cherbourgban? Talán már kijózanodott, vagy megint részeg. Tudta ez a csibész, hogy miféle hajójegy van a kezében? Azért tette föl legutolsó tétként? Aztán meg mit tudna segíteni? Egyem meg, amit főztem. Kellott nekem ez a kaland?

Azt se tudom, merre járunk. Valahol az Atlanti déli részén. Hézagos földrajzi ismereteim szerint errefelé vannak a Falkland-szigetek, amiért a drága britek háborúztak egykor.

Csak másnap dugtam ki az orrom a kabinból. Este hoztak vacsorát, a doki nyilván beszámolt az állapotról. Úgy tettem, mint akinek nincsen étvágya, nem esett nehezemre megjátszani, úgy éreztem, egy falat se menne le a torkomon. Viszont sokáig nem nyújthattam ezt a játékot. Úgysem lett volna értelme, mert az orvosféle használhatatlannak tűnt.

Odakinn egyre rosszabbra fordult az időjárás. Persze, a déli féltekén most közeledett a tél. Azt hittem, rosszul látok, hópihék szállingóztak a szürkén derengő tenger fölött. Csak ez hiányzott; nem hoztam magammal téli holmit. De ez legyen a legnagyobb bajom.

Gyógyultnak nyilvánítottam magamat, és felmentem a bárba. Legnagyobb meglepetésemre kedvencemet találtam a pult mögött. A korai órán egyetlen lézengő sem tartózkodott a görög hajózási társaság fényes rendezésű lokáljában.

Most vagy soha.

Megszólítottam.

Karikás szemmel méregetett, elgyötört arcából fagyos közöny sugárzott. Kértem egy whiskyt.

Hogy került ide?

Jobb kérdés nem jutott eszembe.

Ahogy maga.

Ezzel nem jutottam beljebb.

Segíteni szeretnék.

Nekem? Hogyan?

Hátat fordított. Élőben láttam csupasz gerincén a tetoválást.

Tudja, mit írtak magára?

Tudom.

Továbbra is barátságtalan maradt. Talán megtudta, hogy jelentkeztem a használatára?

Mit jelent?

Aki kíváncsi, gyorsan örepszik.

Nem értem.
Ez egy magyar közmondás.
Maga magyar?
Igen, az vagyok.
Hogyan került ide?
Maga hogyan került ide?
Egy barátomtól elnyertem a munkát.
Keserűen felnevetett.
Nyerte? A munkát?
Bólintottam.
És hogy érzi itt magát?
Mondhatom, szarul.
Miért? Magát nem verik.
Magát megverték?
Még nem. De bármikor verhetnek, ha engedetlen vagyok.
Segíteni szeretnék.
Nekem? Mit?
Ide figyeljen, gondolt már arra, hogy mi lesz ennek a hajóútnak a vége?
Nem felelt, nézett rám tört fényű, mégis tüzes tekintetével.
Jó vége ennek nem lehet.
Megrántotta a vállát.
Most már...
Mi van most már?
Most már mindegy, nem tudom, mi lesz.
Egyáltalán, tudta, hogy mit vállal?
Jó pénzt ígértek, nagyon jó pénzt.
Semmi garancia nincs rá, hogy megkapja.
Nem tudom. Előleget adtak.
Előleget? Mire? És mit ér itt vele?
Semmit.
Le kéne lépni.
Innen? Hogy képzelem? Kiúszunk az óceánba?

Nem tudom, de valami tervet ki kéne agyalni.

Azt se tudom, merre járunk.

Én tudom.

Miért bízzak magában?

Mert tetszik nekem, segíteni szeretnék.

Mindjárt jönnek értem, és levisznek a sahhoz. Csak az egyik lány nagyon rosszul lett, össze kellett varrni a bőrét.

Atyaisten! És ezt csak így mondja?

Hogyan mondjam? Igyekszem elkerülni a sorsát. Ha megtudják, hogy beszélgettünk...

A terem végén megjelent egy őrféle. A kedvencem hirtelen idegenné vált.

Szolgálhatok még valamivel, uram?

Vettem a lapot, bekeményítettem.

Még egy whiskyt, de sokkal több jéggel, mint az előbb. Megértette?

Igenis, uram.

Mint egy idomított, engedelmes gép. Egy rabszolga, azaz rabnő.

A tagbaszakadt félvér a pulthoz ért. Végigmért engem, aztán intett a lánynak, és magával vitte.

Ott maradtam a fémesen kopogó jégkockákkal. Elmulasztottam megkérdezni a nevét.

Tetovált lány, nyakában kis aranykereszttel.

Végeztem tovább a munkámat. Filmeztem, fotóztam. Komolyan mondom, már unalmassá vált. Tudtam, melyik arab hogyan elégül ki, melyik lány hogyan nyöszörög vagy vonyít. Néha nem hittem már a szenvedő hangoknak, szerintem némelyikük elkezdett rájátszani. Hogy miért, nem tudom. Akkor sem szabadult hamarabb a kalodából. Talán így akart kedvezményt kicsikarni, vagy azt elérni, hogy hamarabb végezzen a használójával. Fásultan bámultak maguk elé, és már nem is utáltak, amikor fotografáltam őket.

A tetovált lányt továbbra sem vezették ide, úgy látszik a sah állandó szolgálója lett. A pultnál se láttam többé, pedig folyton figyeltem, mikor tűnik föl. Általában egy testesebb színes bőrrű tartotta a frontot. Ha meglátott, elvigyorodott, és már töltötte az adagomat. Duplán, sok jéggel. Próbáltam szóba elegyedni vele, de hárított. Udvariasan, tört angolsággal faggattam, de semmit se felelt még a legegyszerűbb kérdésre sem.

Bámultam a tengert, a titokzatos, örök tengert. Vajon hány halottat nyelt el az évszázadok során? Hány hajótörött végezte az óceán mélyén? Hány meggyilkolt testét dobták a zöldeskéken ringó hullámok közé? Mennyire gyűlöletes ez a kiszolgáltatottság. Szükségük van rám, hogy végezzem a munkámat, amivel megbíztak. De ha vége? Mi lehet a vége? Kiszállunk a szigetekre, és a lányok virágfüzérben örömtáncot lejtenek? A színesek meg vízpipázva bámulják őket egy árnyas lugasból? Én meg kattintgatok tovább? Ugyan már! Marhaság. Jó vége ennek nem lehet. A lányoknak lesz végük. Ha nem is az életüknek, de a lelküknek mindenképpen. Lehet még belőlük ezek után ember, azaz nő, aki gyerekeket hoz a világra, és táplálja, neveli őket?

Lidércfény imbolyog a szemhatáron.

Nincs menekülés.

Foglyok vagyunk.

Elpusztulunk.

Hűvösödtek a nappalok, ebből sejtettem, hogy közeledett a két óceán közötti átjáró. Több Verne-regényt kellett volna olvasnom gyerekkoromban. Arra emlékeztem, hogy az egyik errefelé játszódik, Patagóniában keresnek valakit, aki eltűnt. Szigetet nem láttam sehol. Mekkora esélyünk lenne, hogy megszökjünk, hogy partot érjünk, hogy életben maradjunk? Szinte semmi. Mínusz egy, nem, mínusz tíz.

Maradni kell, végigjátszani a szertartást. A rutinszerű közöszlések látványa, a kegyetlen verések elvették a kedvem, hogy nőként tekintsek ezekre a kezdetben kíváncsi, húsz év körüli lányokra. Sosem tudtam rájönni, hányan is vannak összesen, mert az éjszakákat általában a kabinomban töltöttem, de egyre nehezebben aludtam el, pia nélkül nem ment.

Amint végeztem a melóval, magamhoz ragadtam egy palack Chivas Regalt a bárból, és apránként benyakaltam. A következő estéig húztam a lóbőrt. Mikor felvándoroltam a fedélzetre, vihar fogadott. Már csak ez hiányzott. A Cyros azonban derekasan állta a hullámokat, bár azt se bántam volna, ha a Csendes-óceánba borulunk. De ez a veszély nem fenyegetett. Reggelre megnyugodott a tenger. Most valóban hánytam.

Számolgattam, mikorra érhetünk a végcélnak mondott Húsvét-szigetre. Sajnos elveszítettem az időérzékemet, egyszerűen nem tudtam, hány napja hajókázunk. Három hete éppúgy lehetett, mint három hónapja. Kellene szereznünk valahonnét egy rohadt térképet. Spanyolul egy bűdös szót nem értettem. Meg aztán miben reménykedhetnék? Hadiflottát küldenek a kiszabadításunkra?

Vége újra láthattam őt, undorító körülmények között. Megint szíjon vezették, valami színes rongyba burkolva lökdösték, szinte vándorolt, talán megverték. Nem vett észre, leszegett fejjel vonszoltatta magát. Keserű düh mardosta a torkomat. Szégyenkeztem az egész világ helyett, hogy ilyesmi megtörténhet. Ha póker közben mesélné valaki, azt mondanám, túl merész a képzelete.

A hátralévő időt szinte alvajáróként éltem végig. Üveges tekintettel méregettem az óceánt. Minden reggel leadtam az előző napi felvételeket. Átvették, bólintottak, nem mondtak semmit.

Ihattam amennyi belém fért. Rendesen fogyasztottam a különféle márkákat. Rendre föltöltötték a hiányt.

Találtam a saját holmim közt egy fotóskártyát, és arráraktam az ő képeit. Akkor még nem tudtam, hogy jó időben tettem meg ezt. Nem sok fotót készíthettem róla, és csak egy olyan felvétel akadt, amelyiken az arca is látható. Legyen valami dokumentum, bizonyíték, hogy élt, hogy láttam, hogy nem képzeltem ezt a rémálmot.

A következő délelőtt Adabi kopogott a kabinom ajtaján.

Hozza magával az összes technikát.

Vezényszóként hatott a kérés.

A sah színe elé vezetett. Elvették a gépeket, kazettákat. A fotómasinából is kiszedték a memória-kártyát, a sajátom a farmerem zsebében lapult.

Nem tudtam, mi jön. Igazából azt se bántam volna, ha agyonlőnek.

Elégedett vagyok, mondta a szörnyeteg.

Mutatóujjával elém lökött egy vaskos sárga borítékot. Nem nyúltam utána.

Repülőjegyre.

Hogyan, honnan?

Adabi intézkedik, hogy kivigyék a szárazföldre. Fél-órája van, hogy összecsomagoljon. Mi nem ismerjük magát, maga sem látott minket. Ajánlom figyelmébe ezt.

Befejezte, bólintott.

A kísérem visszavitt a kabinba, és már nem hagyott magamra. Lehetetlenné vált, hogy legalább még egyszer lássam őt.

Gépiesen bedobáltam azt a kevés holmit a hátizsákomba. Megtapogattam a kis fotóskártyát a zsebemben. Megvolt.

A révhajó kivitt a partra.

VALPARAÍSO 14.

Ez állt a dokk fejénél, ahol kitettek. A Cyros közben elhúzott a nyílt tenger felé. Hiába bámultam utána.

A sárga boríték vaskos kötegnyi dollárt tartalmazott. Meg sem mertem számolni, mennyit.

Vérdíj, a könnyek és fájdalmak díja – nekem. Kényelmesen visszajuthattam belőle Európába, ha az még létezik.

A kis kártyáról Párizsban másoltattam egy papírképet. Mindig nálam van azóta.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

„Álmomban két macska voltam, és játszottam egymással” – Karinthy Frigyes bonmot-ja szerint. A *Szivárványgömb* ilyen játékos regény, kétszer kezdődik és kétszer ér véget. Bármelyik elején el lehet kezdeni. Az első fél-regény elbeszélője egy vidéki színész, a második fél-szövegben megszólal a többi szereplő. Többféle nézőpont keveredik, mindenki hozzáteszi a történethez a saját verzióját, ám végül csak az olvasó kerül a teljes igazság birtokába.

Színházi regénynek meg erotikus kalandregénynek lehet olvasni, de ugyanakkor kudarc-regénynek is. A vágyak és ábrándok úgy foszlanak a semmibe, mint a színes szappanbuborékok, amit gyerekek fújnak a tavaszi szélbe. A negyvenes éveit taposó, a főváros és a vidék között ingázó, jobb sorsra érdemes színész hiába szeret bele a kisváros ártatlanul szexi tündérékéjébe, kapcsolatuknak nincs jövője. A lány pedig hiába ábrándozik egy másik, gazdagabb életéről, a sors gúnyt űz belőle, csapdába csalja, és a semmibe sodorja, csak azért, mert az átlagosnál szebbnek született.

A *Szivárványgömb* könnyű olvasmánynak tűnik, ám legmélyén keserű társadalmi és erkölcsi tapasztalatok munkálnak. Minden ízében mai történet; megmutatja az értelmiség elkurvulását és a legifjabb nemzedék beszűkült lehetőségeit. Hogy mégis valami reményt hordoz, azt a szerelem mindenhatóságába vetett hite szavatolja.

Kelecsényi László

Kelecsényi László (1947) Balázs Béla-díjas író, filmtörténész. Szépirodalmi kötetei:

A múlt lépcsői (rövidprózák, 1992), *Túl merész képzelet* (novellák, 1994), *Mozibolondok* (iskolaregény, 1997), 66 (évregény, 2000), *Egy híján hús* (szaggatott regény, 2002, e-könyvként 2011), *Ólomévek* (e-könyv, 2010). Megjelenés alatt: *Emléked leszek* (a regénytrilógia első része).

2500 Ft

ISBN 978 963 9985 60 5

9 789639 985605